

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

От автора на • ЧЕРНИЯТ ДЪЖД •

ГРЕЪМ БРАУН

ЧЕРНОТО
СЛЪНЦЕ

„Купи от напрежение и неочаквани обрати“

— Стив Бери —

БАРД

ГРЕЪМ БРАУН ЧЕРНОТО СЛЪНЦЕ

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Агентката Даниел Лейдлоу прави невероятни открития в Амазония: прозрачен маянски камък, генериращ огромна енергия и отчитащ времето до злополучната апокалиптична дата 21 декември 2012 г. и някъде има още такива. Каква енергия ще бъде освободена, ако четирите камъка бъдат събрани заедно? Кой ги е създал — и къде са сега? С помощта на тайнствена маянска карта и пророчество, което говори за края на света, Даниел и нейният екип бързат да открият отговорите. Ала остава един смущаващ въпрос: дали предназначението на тези предмети е да ни спасят, или да ни унищожат?

„Високо адреналиново пътешествие, на което можете да се отправите без опасност за живота... Браун насища този бесен екшън с духовни, научни и идеологически елементи без да спре за миг, за да си поемем дъх“

Ню Йорк Таймс.

ПРОЛОГ

Берингово море, ноември 2012

Петнайсетметровият траулер „Орловска звезда“ пореше ледените полярни води и стелещата се мъгла, която сякаш нямаше край. Морето беше необикновено спокойно и почти нямаше вятър, но навън температурата бе минус десет градуса и водата беше съвсем малко над точката на замръзване, тъй че времето не можеше да се нарече меко.

Александър Петров стоеше на руля в мрачната рубка. Обветреното му лице, бръснатата му глава и стиснатите му зъби говореха за бreme, което широките му плещи едва носеха. Той се взираше в тъмата пред кораба, заслушан в буботенето на тежкия дизелов двигател и редките приглушени сблъсъци на лед с корпуса.

Засега ледът се носеше по вълните на късове, през които траулерът спокойно минаваше на среден ход. Ала по това време на годината бързо се образуваше паков лед, който се разширяваше на юг като епидемия — там, където само допреди час е имало само открито море.

Петров управляваше кораба колкото с помощта на зрението си, толкова и интуитивно. Беше наясно с опасността: ако скоро не стигнеха до по-топли води, щяха да попаднат в капан и тънкия корпус щеше да бъде смазан много преди някой да се отзове на сигнала им за помощ.

Но пък може би заслужаваха тъкмо такава участ заради онова, което се опитваха да направят.

Когато в рубката отекна поредният глух сблъсък, зад Петров се разнесе глас:

— Става по-плътен. Трябва да увеличим скоростта.

Петров се обърна към дъното на тъмното помещение. Оттам го гледаше набит мъж. Василий, руснак от смесен европейски и азиатски произход, посредникът в тяхната нечиста сделка, пазителят на необичайния им човешки товар.

Въпреки студа по горната устна на Василий лъщеше пот. Ако Петров не се лъжеше, в главата на Василий се водеше битка между алчност и страх, между съвсем близката перспектива за богатство, която щеше да преобрази живота му, и ужасната смърт в смазващата прегръдка на леда.

— Какво всъщност те тревожи, Василий?

— Че сме се изгубили — откровено отвърна Василий и хвърли поглед към оголената платка на навигационната система.

Джипиесът им бе излязъл от строя преди осем часа — дисплеят просто угасна и кожухът се подпали сред дъжд от искри. Петров го огледа, но веднага видя, че уредът не подлежи на поправка. В продължение на около час се ориентира по звездите, ала мъглата се сгъсти и сега трябваше да разчита единствено на корабния компас.

— Преди да постъпя във флота бях риболовец. Баща ми ме е учил да управлявам кораб — успокои го Петров.

— Знам си работата.

Василий се приближи към него и прошепна:

— Екипажът се страхува. Говорят, че плаването ни било прокълнато.

— Прокълнато ли?

— В протока ни следваха косатки — поясни Василий. — И всяка сутрин виждаме акули. Прекалено много са за тия северни води.

Наистина изглеждаше странно. Като че ли морските хищници ги следяха, чакаха храна за вечно гладните си стомаси: Все пак Петров се надяваше, че това е просто съвпадение.

— Почти съмна — Смени темата той. — Ще имаме само няколко часа светлина, не повече, но би трябвало да са достатъчно. Мъглата ще се вдигне и ще се придвижим по-бързо.

Думите му целяха да успокоят страховете на Василий, но още щом ги изрече, отново се блъснаха в леден блок и по десния борд отекна глухо стържене. Дори само звукът показваше, че ледът е поплътен и тежък, отколкото досега.

Петров намали скоростта на пет възела. Това бе капанът, който се бе надявал да избегнат. По-плътният лед означаваше по-ниска скорост и съответно повече време, през което ледът да покрие водите пред тях.

Той включи прожекторите, ала мъглата погълна лъчите, отрази ги и заслепи и двамата. Петров отново ги изключи и каза:

— Трябва ни наблюдател.

Преди да успее да повика екипажа, носът се блъсна в нещо, рязко се издигна и корабът спря. Петров сложи дроселите на стоп. Сякаш се бяха ударили в суша.

Възцари се пълна тишина. Той зачака. Накрая траулерът се раздвижи, малко по малко се плъзна назад и носът се изравни. Петров облекчено си пое дъх. Ала не смееше да докосне дроселите.

— Не можем да спрем тук — каза Василий.

Един от екипажа подаде глава в рубката.

— Имаме пробойна, капитане. В предния край на десния борд.

— Голяма ли е? — попита Петров.

— Мисля, че мога да я затворя. Но няма да е лесно.

— Събуди другите — нареди капитанът. — Облечете хидрокостюмите и направете каквото можете.

Това беше само предпазна мярка и блъф, който трябваше да успокои страховете им. Дори с костюми нямаше да издържат дълго във водата.

Петров се обърна към Василий.

— Дай ми ключа.

— Няма — възпротиви се агентът. — Ти ли ще го изведеш, ако се наложи да напуснем кораба?

Василий се поколеба, после бръкна под пуловера си и свали ключа от врата си.

Капитанът го грабна от ръката му и излезе от рубката.

Мъглата се стелеше във въздуха и режеше лицето му като късчета стъкло. Не се усещаше дори лек повей и сега, когато двигателите не работеха, цареше пълна тишина.

Петров се огледа. Дебел пласт скреж покриваше палубата, от мостика, стълбата и парапетите висяха остри като ками шушулки. Ледът обгръщаше всяка повърхност, всяко въже, всеки сантиметър от траулера.

Корабът изглеждаше мъртъв.

След малко дойде Василий, опакован от глава до пети. Не си беше облякъл хидрокостюма този глупак.

— Защо спря?

— За да не разбием корпуса.

— Не можем да останем тук.

Естествено, че не можеха, но и не биваше да рискуват да плават в мрака. Мъглата скриваше всички опасности и нетърпението щеше да ги погуби. Ала явно имаха известен късмет. Слаб ветрец раздвижи въздуха и мъглата започна да се вдига. А и видимостта се увеличаваше с приближаващото разсъмване. Толкова на север слънцето никога не се издигаше над хоризонта, ала скоро щеше да стане светло и Петров се надяваше, че ще намерят път на юг.

И все пак имаше нещо нередно. Небето пред него беше най-мрачно, а трябваше да е тъкмо обратното. Навярно някаква илюзия заради мъглата, реши той, ала слънцето сякаш изгриваше не откъдето трябва.

Преди да проумее какво става, нещо тежко блъсна кораба и го премести настрани.

— Какво беше това? — попита Василий.

Лекият удар можеше да е от айсберг, носен от течението. Но когато погледна през борда, Петров видя, че водата е абсолютно неподвижна и че ледът не помръдва.

— Александър — отново го повика Василий.

Без да му обръща внимание, капитанът тръгна към носа. Усилващият се вятър бързо разнасяше мъглата и на нейно място се появяваше невъобразима гледка: огромна бяла стена. Плътен лед, който се простираше до хоризонта и в двете посоки.

— Боже мой — промълви той.

Ледът изглеждаше непробиваем, но истината беше още по-ужасяваща. Бледото слънце най-после започваше да се издига към хоризонта — но не наляво пред тях, където би трябвало, а надясно зад кораба.

Грешката стана ясна дори за Василий.

— Сбъркал си пътя — извика той. — Цяла нощ сме плавали на север!

Петров беше смаян. В полярния кръг човек не бива да разчита на магнитен компас, но той не бе аматьор.

И все пак някак си часове наред се бяха приближавали към опасността, към сгъстяващия се паков лед, вместо да плуват на юг.

— Как е възможно... — започна той.

— Глупак! — изруга Василий. — Водиш ни в ада!

Коленете на капитана за малко да се подгънат, но необходимостта от неотложно действие му помогна да се овладее. Той се обърна към кърмата. Ледът още не беше образувал масивен блок. Ако побързаха, можеха и да се спасят.

Петров мина светкавично покрай Василий, хвърли се към рубката и посегна към бравата. Преди да успее да отвори вратата, нещо отново се блъсна в кораба, този път рязко и още по-силно, и наклони корпуса най-малко под десет градуса.

— Пълен назад, пълен назад! — извика Петров. — Да се махаме оттук!

Двигателите забоботиха и „Звезда“ потегли назад, ала нов удар тласна носа надясно.

Петров отвори вратата, отиде при руля, избута стоящия там моряк и превключи от малък на среден ход.

— Нещо ни удря! — изкрещя морякът.

— Лед, носен от теченията — заяви капитанът, макар да бе обзет от екранна увереност, че греши.

Ударът беше силен, целенасочен, *умишлен*. В главата му нахлуха мисли за косатки и акули.

Василий влезе в рубката и каза:

— Може да е подводница. Пратена от ФСС.

Петров си помисли за товара им и неговото значение. Агентите на ФСС, наследничката на някогашния КГБ, ги бяха преследвали седмици наред из Сибир. Несъмнено още ги търсеха, но чак пък подводница... и това блъскане?... Но пък имаше логика — определено нямаше да рискуват да потопят кораба с торпедо.

Завъртя руля и обърна кораба на деветдесет градуса, после натисна дроселите напред. Траулърът си запробива път през леда към отворите Черно море, където можеха да наберат скорост.

Стига да успееш да...

Корпусът се разтресе от нов удар и се наклони надясно. Носът се издигна и отново се спусна. Нямаше да издържат още дълго.

Петров даде пълен напред и металният корпус заскърца.

— Трябва да намалиш, капитане — каза морякът.

— Още една миля — отвърна Петров. — Тогава ще намалим.

Ала още преди да изрече последната дума ги разтърси съкрушителен удар отляво. Разнесе се ужасяващо стържене и зави

сирена, съобщаваща за нахлуване на вода.

— Всички на палубата! — изрева Петров.

Морякът му отвърна нещо, но сирената го заглуши.

— Може би трябва да пратим ЗОВ — обади се Василий.

Капитанът го погледна и отсече:

— Вече е късно.

— Акула! — извика някой от палубата.

Петров погледна през прозореца и видя тъмен силует, който пореше черната вода към тях. Акулата ги блъсна под ватерлинията.

Последва нов удар, по-силен и тежък — многократни глухи екоти като юмруци, удрящи по врата. Акулите се блъскаха в корпуса като живи торпеда.

— Какво става, по дяволите? — изкрещя Василий.

Петров не разбираше нищо. Никога не беше чувал за такова нещо. Какво ставаше?

Хвърли поглед към десния борд. Щяха да се ударят в леда.

— Дръж се!

Траулерът се заби в ледената покривка, отскочи, рязко се залюля на едната страна, после на другата. За миг застана почти хоризонтално, преди да започне да се накланя надясно.

— Напуснете кораба — извика капитанът. — Напуснете кораба!

Заповедта се оказа излишна — моряците вече бяха при кърмата и спускаха спасителната лодка. Петров преброи петима. Липсваха Василий и морякът в рубката. И техният пътник.

— В лодката — нареди той. — Бързо!

После се спусна долу.

Нагази в дълбоката трийсетина сантиметра вихреща се вода и краката му моментално се вкочаниха. Стигна до една каюта, извади ключа на Василий, отключи вратата и я отвори.

На койката седеше по турски дванайсетгодишно момче, кръглолико и тъмнокосо. Чертите му не издаваха от какъв произход е. Можеше да е както европейче, така и русначе или азиатче.

— Юрий! — извика капитанът. — Ела!

Момчето не му обърна внимание. Пееше си нещо и се поклащаше напред-назад.

Петров се хвърли към него, грабна го от койката, метна го на рамо и тъкмо се обърна към вратата, когато корабът се разтърси от

поредния удар.

Капитанът се олюля, подпря се на стената, после излезе в коридора.

Стисна прегърналия го през врата Юрий, с усилие прегази прииждащата вода и стигна до стълбището. Заизкачва се нагоре и се измъкна през люка. Корабът вече се накланяше под повече от трийсет градуса. Всеки момент щеше да се преобърне.

Петров погледна към задната палуба. Спасителната лодка беше на трийсетина метра от потъващата кърма.

Ставаше нещо обаче — мъжете бяха в паника, озъртаха се, сочеха водата.

Под тях изригна тъмен силует, грамадно сиво тяло с триъгълна гръбна перка. Лодката се преобърна и моряците изпопадаха във водата. Между ледените късове засвяткаха тъмни опашки, разцепваха повърхността като ножове. Чу се ужасяващ крясък.

Акули. Избиваха екипажа му. Никога не беше чувал за такова нещо.

Траулерът продължаваше да се накланя, съдържанието на отворените шкафове се изсипваше на пода. Петров се измъкна през вратата и стъпи на стената на рубката, която бързо се изплъзваше изпод краката му. Корабът се преобръщаше.

Петров стисна по-здравомомчето и скочи.

Падна тежко на леда и се претърколи. Юрий се отскубна от ръцете му и се плъзна по гладката повърхност.

Разнесе се страховит трясък и капитанът се обърна. Корабът потъваше в морските дълбини. Изригнаха въздушни джобове, в ледения въздух отекваше пукот, на повърхността изплуваха останки.

Накрая се възцари тишина.

На мястото, на което доскоро се намираше корабът, имаше само черни вълни, отломки и малки парчета лед.

Петров погледна на юг. Спасителната лодка я нямаше, от моряците бяха останали само две спасителни жилетки. Тук-там се мяркаха акули, кръстосваха в търсене на нещо, което са пропуснали.

Двамата с Юрий бяха на ръба на паковия лед, дебел почти метър и твърд като бетон. Бяха живи. Засега.

Петров погледна момчето.

Техният товар, който струваше десет милиона долара. И за който неговите моряци бяха платили с живота си. Защо момчето беше толкова важно? Какво можеше да прави? И имаше ли някакво значение вече?

Капитанът се изправи и се огледа. Искряща бяла повърхност, гола ледена пустош, носеща се по солените морски води. Истински континент само с двама обитатели. Които до следващия изгрев най-вероятно щяха да са мъртви.

1.

Даниел Лейдлоу се изкачваше по склона на планината Пулимундо почти на четири крака. От умора и от редкия планински въздух я боляха краката и дробовете ѝ пареха. Ала не можеше да си позволи да забави темпото.

Трийсет и четири годишна, привлекателна и атлетична, Даниел работеше в Националния изследователски институт, чудновата хибридна организация, често оприличавана на научноизследователски аналог на ЦРУ. В момента търсеха истината, криеща се зад древна маянска легенда, което може и да изглеждаше странно, но за това си имаше основания. Фактът, че друга въоръжена група се опитва да им попречи, показваше на Даниел, че е изтекла информация.

На десетина метра я следваше професор Майкъл Макартър.

— Хайде, професоре — подкани го Даниел. — Приближават се.

Задъханият Макартър я погледна. Почти пълното изтощение му попречи да отговори, но той продължи напред с подновена решителност.

Тя се обърна към водача им, двайсетгодишен индианец от Чиापас, казваше се Око.

— Трябва да прехвърлим билото — каза младежът още преди да го е попитала. — Точно под него е.

След няколко минути стигнаха горе и професорът се просна изнемощял на земята, Даниел извади от раницата си бинокъл.

Намираха се на ръба на вулканичен кратер. На триста метра под тях искреше планинско езеро. В средата му се извисяваше коничен остров, чиито стръмни склонове бяха гъсто обрасли с дървета, ала не можеха да скрият вулканичния му произход. Над него бе надвиснала жълтеникава мъгла, вдигаща се от вулканичните цепнатини.

— Това ли е?

Око кимна и каза:

— *Isla cuberta*. — Забуленият остров.

Лейдлоу го огледа с бинокъла, Ако Око не лъжеше, това място щеше да ги отведе при онова, което търсеха: маянски обект, наричан в легендите Огледалото, свързан с Тохил, бога на огъня, който носел на челото си обсидианово огледало. Огледалото беше символ на власт и могъщество, а ако Даниел, Макартър и НИИ бяха прави, символ и на нещо много повече. Но засега Огледалото оставаше скрито. Нуждаеха се от помощ, за да го намерят, помощ, която уж щяха да получат на Забуления остров.

— Сигурен ли си? — попита тя.

— Камъкът е там — отвърна индианецът. — Виждал съм го. Веднъж. Когато идвах с шамана. Той каза, че приближавало времето, когато всичко щяло да се промени.

Даниел огледа терена. Спускането щеше да е опасно — но пък щеше да е много по-лесно от току-що завършилото изкачване.

Тя завърза косата си на опашка, та ветреецът да разхлади тила ѝ, и погледна Макартър. Професорът вече бе седнал, ала гърдите му продължаваха тежко да се надигат и отпускат. Широката му ленена риза беше разкопчана и се виждаше, че тениската му е подгизнала. По лицето му се стичаше пот и оставяше мръсни следи по тъмната му кожа.

Бе в добра форма за шейсетгодишен все пак. Освен това носеха само малки раници и ограничени провизии — бяха се отказали от всичко друго с оглед на бързината. Но трите дни изкачване си казваха своето.

— Готов ли си? — попита Даниел.

Макартър я погледна унило. Явно не беше готов.

— Надолу ще е по-лесно — насърчи го тя.

— Слушам тия глупости, откакто навърших четирийсет — изпъшка професорът. — А досега нищо не е станало по-лесно. — Махна с ръка. — Вие вървете, ще гледам да ви настигна.

Макартър и Даниел бяха странен екип. Бяха се сблизихи преди две години, когато тя го беше привлякла да участва в експедиция в Амазония. Всичко започна добре, но в дълбините на джунглата се бяха случили ужасни неща. Едва успяха да се спасят.

След тази мисия Даниел напусна НИИ, а Макартър се върна към преподавателската си работа в Ню Йорк. Отначало мислеше да даде организацията под съд, но любопитството му надделя и се беше

съгласил отново да работи за нея. Въпреки собствените си основания да не го прави Лейдлоу също се включи с надеждата да го предпази от опасности. Смяташе, че му дължи поне това. Той нямаше и да чуе за НИИ, ако не го бе привлякла в експедицията. След осем месеца на терен и няколко случая, в които се бяха разминали със смъртта на косъм, например взрив в колата им и две престрелки, тя нямаше да го остави сам.

Пък и единственият ѝ шанс да се върне към подобие на нормален живот, който се опитваше да си изгради във Вашингтон, беше да изпълни задачата и да върне Макартър жив и здрав в Ню Йорк.

— Няма да се разделяме — отсече тя. — Пък и ти си специалистът. Ти си човекът, който трябва да го види. Просто трябва да стигнем долу преди тях и да научим каквото ни трябва.

— А какво ще стане, когато ни настигнат?

— Те искат релефа. Ще научим каквото ни трябва и ще се спуснем по течението. Няма да ни преследват.

И му подаде ръка. Макартър я погледна подозрително, после я хвана.

Даниел му помогна да се изправи и тримата заедно се спуснаха по склона, като се подхлъзваха и тичаха в участъците, в които можеха. Когато наближиха дъното, Лейдлоу чу отгоре вик. Преследвачите им бяха стигнали ръба.

— Хайде — каза тя, взе последните десет метра тичешком и се хвърли в студеното планинско езеро.

Куршумите зашибаха водата още преди да чуят изстрелите и Даниел се гмурна и плува, докато не остана без дъх.

Изплува в гъстата сярна мъгла. Макартър и Око подадоха глави до нея.

Гърмежите бяха стихнали, но се чу друг звук, грохот, отекващ над планината — насечен рев на хеликоптерни витла, идваше от изток. Враговете им вадеха от ръкава си скрит коз.

— Къде е? — попита Даниел.

Око посочи върха.

— Там горе, сред дърветата.

Покатериха се по стръмния склон на острова, като се хващаха за дърветата. Откриха релефа точно в центъра — огромен каменен блок, на който беше изсечена човешка фигура, маянски цар с всички

владетелски инсигнии. В дясната си ръка държеше нещо, което приличаше на мрежа с четири камъка, а в лявата някакво кълбо. Под него имаше йероглифен надпис, а отгоре — грамадна змия с разтворена пасть, сякаш готвеща се да погълне царя.

— Ахау Балам — прочете титулните йероглифи Макартър. — Царят ягуар. Духът-водач на Братството.

Око, който подобно на мнозина от жителите на Чиapas беше от маянски произход, благоговейно мълчеше.

Даниел повече се безпокоеше от приближаващата се опасност. Ако се съдеше по рева на хеликоптера, той бе на не повече от три минути от тях, а преследвачите им несъмнено вече се спускаха по склона.

— Трябва да вземем информацията и да изчезваме — каза Лейдлоу. — Какво виждаш?

Макартър местеше поглед от символ на символ. Докосна един от йероглифите, после друг. Изглеждаше объркан.

— Професоре?

— Не съм сигурен.

Вертолетният грохот бързо се приближаваше.

— Имаме две минути — каза Даниел. — Може би даже по-малко.

Макартър смаяно поклати глава.

— Тук няма разказ. Няма обяснение. Само цифри.

— Дати ли?

— Не. Просто случайни цифри. Може би ако...

— Няма време — прекъсна го тя.

Извади фотоапарата си, снима релефа и погледна дисплея. Камъкът беше толкова изтърган, че йероглифите не се различаваха ясно. Направи нова снимка от друг ъгъл, с почти същия резултат.

Хеликоптерът вече беше съвсем близо. Чуваха се и виковете на мъжете, които се спускаха по склона.

— Не излиза достатъчно ясно.

Макартър се вторачи в нея за миг, после смъкна ризата си, хвърли я върху камъка, притисна я към релефните йероглифи и започна да я търка с шепи вулканична почва. Око почна да му помага.

Хеликоптерът вече бучеше точно над тях. Намаляваше скоростта и завиваше. *Търсеше място за кацане.*

Даниел клекна до двамата, за да помогне. Формата на релефа започваше да се очертава, линиите, детайлите. Приличаше на замъглена скица с въглен, но щеше да свърши работа.

Около тях захвърчаха борови иглички, листа и изсъхнали треви. Вертолетът вече бе над главите им и вдигаше мощен вихър.

— Край — каза Даниел. — Няма време.

Макартър нави ризата си на руло и я пхна в раницата си, а Лейдлоу вдигна един голям камък и почна да троши релефа.

Между дърветата се спуснаха въжета с тежести, развиваха се във въздуха като змии.

— Бягайте! — извика Даниел.

Макартър и Око отпрашиха. По въжетата се спуснаха мъже с тъмносини униформи.

Даниел извади деветмилиметровия си глок, но преди да успее да натисне спусъка, два метални шипа я улучиха в гърба, пробиха ризата ѝ и тялото ѝ се разтърси от електрически удар. Тя се строполи, неспособна да помръдне и дори да извика, поражена от тазера.

Видя Око да тича към езерото, следван по петите от Макартър — зад професора се точеха тънките жици на изстрелваните подире му тазери. Проехтяха изстрели, във въздуха полетяха пръски кръв и професорът падна от стръмната скала.

Следващите мигове минаха като в мъгла. Даниел се опита да помръдне и повторно беше разтърсена от тазер. Двама мъже дотичаха и вързаха ръцете ѝ зад гърба. Оглушителната вертолетна симфония не спираше.

Даниел погледна нагоре. Тъмният силует на хеликоптера запълваше пролуката между дърветата. Беше „Сикорски Скайкрейн“, грамаден звяр с форма на надвиснала лапа и огромен търбух, в който можеше да носи невероятен товар. Можеше да повдигне дори камион или малък танк, тъй че изобщо нямаше да се затрудни с каменния релеф.

От чудовището се спуснаха вериги и след малко витлата зареваха още по-силно, веригите се опънаха и паметникът, издигал се на върха на тази вулканична скала цели три хиляди години, се люшна във въздуха.

Единият мъж до нея каза по радиостанцията си:

— Хванахме жената. Индианецът се измъкна. Ама другият е мъртъв.

Сърцето на Даниел се сви от мъка.

— Изкарайте я от мъглата — каза гласът по радиостанцията. — Ще спуснат кош.

Изправиха я и я повлякоха. Докато минаваха покрай мястото, от което беше паднал Макартър, краката ѝ се подкосиха. Професорът лежеше неподвижно на десетина метра надолу по склона, превит върху дънера на едно дърво. Гърбът му изглеждаше огънат под ужасен ъгъл, отворените му очи безжизнено сезираха в далечината. Тениската му бе подгизнала от кръв.

Лейдлоу се поколеба. Краката ѝ всеки момент щяха да откажат да ѝ се подчиняват. Някой я блъсна да продължи и след пет минути вече беше в кабината на гигантския хеликоптер. Релефът, увенчавал тази вулканична скала цели три хилядолетия, вече беше в товарния отсек.

2.

Професор Макартър лежеше неподвижно на черния вулканичен склон. Очите му бяха вперени в странно наклонения пейзаж. Беше се изтъркалял по брега на залесения остров и си бе ударил кръста в дървото. Раницата бе изчезнала долу в мъглата, а самият археолог лежеше и гледаше как отвеждат Даниел и отнасят релефа.

Не лежеше неподвижно по свой избор. Тялото му бе вцепенено и студено. Не усещаше краката си и изобщо нищо от кръста надолу. Едва чувстваше върховете на пръстите на ръцете си. Едва дишаше. Не можеше да извика за помощ, дори да искаше.

Беше съвсем сам и го беше страх. Предполагаше, че е парализиран и че мъжете горе са го помислили за мъртъв.

Бяха го улучили в крака. Усети попадението по-скоро като ритник отзад, отколкото като куршум. Никога не беше виждал толкова много кръв, въпреки че вече течеше по-малко, за което сигурно помагаше повдигнатото положение на крака му.

Кръвта, подчинявайки се на закона за земното привличане, се стичаше от повдигнатия му крак по тялото му и попиваше в тениската му. Да, сигурно беше парализиран. Странно: умът му работеше, опитваше се да накара и крайниците му да работят и след като не се случваше нищо, правеше съответните заключения и докладваше за резултата.

Лежеше и се чудеше неговата ли съдба е по-лоша, или тази на Даниел. Ала вместо дишането му да отслабне и накрая да спре, започна да изпитва тъпо усещане в краката си. Не болка, а неприятно изтръпване, като иглички.

То се усилваше на аморфни вълни и скоро Макартър установи, че трябва да се опита да се раздвижи просто за да го пропъди. Претърколи се наляво. Дланите му започнаха да възвръщат чувствителността си.

С огромно усилие успя да се отмести от дървото. Изпитваше невероятно облекчение, че не е парализиран. В същото време обаче

болките му се усилваха. Скован и слаб, той изпълзя няколко метра и се отпусна на земята. Минута-две остана легнал с лице, притиснато към пръстта и боровите иглички, след това вдигна глава.

Стори му се, че горе на хълма се е изправила някаква фигура — различаваше очертания на човек, жена.

Запремигва и се вгледа пак. Сянката я нямаше.

Опита се да отдаде видението на тежкото си състояние, ала му се струваше съвсем реално. Достатъчно, за да се помъчи да се изкатери по склона.

Запълзя нагоре, ала склонът беше прекалено стръмен за немощното му тяло, а и краката му не намираха опора. Почвата се свличаше под ръцете му и той започна да се пързая надолу, първо до предишната си позиция, а после все по-близо към мъглата. Безсилно плъзгане, което го доведе до равния участък край водата, точно до раницата, изгубена преди половин час.

Археологът я погледна колебливо, после я притегли към себе си, затвори циповете на джобовете и се опита да провере ръка през ремъците. Преди да успее, чу плясък във водата.

Око газеше към брега.

— Отнесоха камъка — каза индианецът. — С хеликоптера. Видях ги.

— И аз — отвърна Макартър. — Трябва да повикаме подкрепление.

С помощта на младежа превърза раната си, после извади сателитен телефон от херметично затворен контейнер в раницата. Включи го и мислено благодари за зелената светлина, която му показва, че сигналът стига до местоназначението.

Притъпеният му от болка ум се опита да си спомни какво трябва да каже, съкращенията, които толкова често му повтаряше Даниел. Термини и мерки при извънредни обстоятелства, за които не искаше да мисли — и най-страшното от които сега се сбъдваше.

Натисна бутона за връзка. Отсреща се разнесе гласът на щабен служител от секретен свързочен център във Вашингтон.

Макартър имаше нужда от някой по-висшестоящ.

— Обажда се професор Майкъл Макартър. Във връзка с проект „Икар“. Кодът ми е седем, седем, четири, ти, еф. Нападнаха ни. Намираме се в ситуация „Меркурий“. Свържете ме с Арнолд Мор.

3.

Едно денонощие след обаждането на професор Макартър и на около осем хиляди километра от острова директорът на НИИ Арнолд Мор чакаше. Днес за втори път трябваше да съобщи лоша вест.

Първата беше за неговия бивш агент Маркър Уотсън, напуснал НИИ преди години. Сега Уотсън преподаваше в Джорджтаун и се говореше, че е сгоден за Даниел Лейдлоу.

Въпреки цялата му тактичност и обещания, срещата завърши с гневно избухване.

— Нямаше право да я привличаш пак — заяви Уотсън. — Казах ти го още преди година. Проклет да си, Арнолд. Трябва да я намериш.

Маркър категорично се беше обявил срещу връщането на Даниел в НИИ и Мор трябваше да използва какви ли не средства, за да я убеди. Нейното място бе в Института, ала нямаше как да го обясни в такъв момент.

— Знаеш, че ще направя всичко възможно, за да я намеря — обеща той.

— Ами ако не е достатъчно?

Мор нямаше какво да му отговори. Дори не искаше да мисли за такава вероятност. Старият му приятел изхвърча от кабинета и затръшна вратата с такава сила, че направо разтърси сградата.

Сега, няколко часа по-късно, той седеше в Овалния кабинет, приглаждаше буйната си сива коса и чакаше друг свой стар приятел: президента на Съединените щати.

Настанил се зад внушителното голямо бюро, президентът известно време не му обръщаше внимание и продължаваше да подписва документ след документ.

Малко по-възрастен от Мор, с тъмна коса, която вестниците обявяваха за боядисана, преди двацет години президент Франклин Хендърсън беше негов началник в Държавния департамент. Останаха приятели, макар и не много близки, и Мор запази доверието и

уважението на Хендърсън отчасти защото никога не го разпитваше за нищо — поне досега.

Президентът грижливо подреди документите, погледнато в очите и каза:

— Не мога да кажа, че се радвам да те видя. При всяко свое идване тук ни съобщаваш неща, които не искаме да знаем. Защо просто не си стоиш във Вирджиния? Или още по-добре, да се пенсионираш?

— Аз съм пенсиониран, господин президент — отвърна Мор. — Това е наградата или пък наказанието за трийсет години държавна служба.

— Е, доколкото си спомням, и без това не те бива много за голф. — На устните му се появи същата онази спокойна, уверена усмивка, която беше въздействала на гласоподавателите по време на изборите. Изражението, което говореше: „Всичко ще бъде наред“.

За съжаление Мор знаеше истината.

— НИИ има проблем, господин президент. Всъщност два — а може би и повече. Като че ли постоянно се умножават.

— Точно затова сме само двамата, Арнолд — каза Хендърсън. — Съобщиха ми, че не можеш да ми дадеш никакви предварителни разяснения. Реших, че е сериозно. За какво става дума?

Мор извади от куфарчето си два листа и ги постави на бюрото на президента. Първият представляваше сателитна снимка на руска флотилия, напредваща в Тихия океан към Аляска. На втория имаше няколко образа с обяснителни текстове, показващи подобно придвижване на китайски флот и дори няколко търговски кораба.

— Вече го видях — осведоми го Хендърсън. — Сутринта го обсъдихме с Джон Гилис. — Гилис беше началник-щаб на флота. — Руснаците няма да нападнат Аляска с два крайцера, десетина ескадрени миноносеца и няколко разузнавателни самолета. Нито китайците.

— Това ми е ясно — отвърна Мор. — Очевидно не е нападение. Ако се вгледате внимателно, ще видите, че и двете групи са съставени само от бързи кораби и започват да се разгръщат при достигането ето на тази точка тук. — И посочи място в Берингово море близо до международната линия за смяна на датата.

— Гилис смята, че са спасителни експедиции — каза президентът.

— Съгласен съм. И това повдига следващия въпрос: какво ще спасяват, по дяволите? Във флота имат ли представа?

Хендърсън хвърли поглед към сателитната снимка, ала не отговори.

Мор продължи да го притиска. Нуждаеше се от информация.

— Господин президент, не успях да открия никакви данни нещо да е потънало в тази част на Берингово море. По каналите, които следим, не са засечени призиви за помощ. На разузнавателните снимки не се забелязва изтичане на петрол или отломки от корабокрушение. Постоянното инфрачервено сканиране не е регистрирало топлинни пикове, които предполагат експлозии. Буквално нищо не показва, че някоя от двете страни е изгубила какъвто и да е въздушен или плавателен съд. И все пак руснаците и китайците едни след други в рамките на час са пратили големи спасителни експедиции.

— Какъв е конкретният ти въпрос, Арнолд? — директно го попита Хендърсън.

— Имаме ли подводници в района? Разполагаме ли със сонарни данни, че руснаците или китайците са имали там подводница по онова време?

— Не, за съжаление — отвърна президентът. — Но какво значение има това? Освен ако не смяташ, че търсят подводница.

— Не съм сигурен какво търсят — призна Мор.

— Но имаш подозрение. Иначе нямаше да си тук.

Когато имаха някаква идея, разузнавателните служби се обръщаха към президента или Националния съвет за сигурност, а когато нямаша представа какво се е случило, се скриваха в офисите си и отчаяно търсеха отговори, докато президентът или някой от кабинета му не ги потърсеше.

Мор му изложи известната им информация.

— Няколко часа преди да потегли руският флот регистрирахме гама-излъчване точно на това място. Не може да се каже, че беше особено силно, но типът енергия е необичаен, определено.

— Гама-излъчване? Аз съм завършил право, Арнолд. Главно защото не обичах естествените науки. Би ли ми обяснил какво означава това на прост език?

— Гама-лъчите са високоенергийни електромагнитни вълни — поясни Мор. — Използват се за най-различни неща, например в един вид лазерна хирургия или като свръхмощни рентгенови лъчи, които виждат през стени и стоманени контейнери. Правят се проучвания и за използването им като оръжие срещу ракети и жива сила.

Президентът се впечатли.

— Защо Гилис не ми спомена за това?

— Защото няма откъде да знае — отвърна директорът на НИИ. — Неговите сателити не регистрират такива неща. Данните, които ви показвам, идват от спътник на НИИ, изстрелян тази година.

Докато Хендърсън смилаше тази информация, Мор продължи:

— Почти в същия момент навигационните сателити от ен ка петнайсет до ен ка деветнайсет, всички в геосинхронна орбита над полярния кръг, временно са излезли от строя и се е наложило да бъдат задействани от автоматичните им рестартиращи системи. Прекъсването на услугата е продължило по-малко от минута, но събитието е регистрирано.

Подаде на президента друга разпечатка.

— Както знаете, глобалната система за позициониране функционира, като праща кодирани сигнали до атомните часовници на всеки спътник, и това позволява абсолютно точно измерване на времето и разстоянието. Според записите сателитите са се изключили почти едновременно — в рамките на една милионна от секундата. Някоя наземна система не може да бъде разчетена толкова прецизно за пет различни точки.

— Което означава?

— Че всички са се изключили в резултат на едно и също събитие.

Хендърсън погледна листа, после отново насочи вниманието си към Мор.

— Смяташ, че това е някакво оръжие, базирано на подводница, и нещо се е объркало, може би претоварване. Такова събитие най-вероятно е унищожило самата платформа и спасителните експедиции бързат към останките.

— Това е една от възможностите — потвърди директорът на НИИ, въпреки че имаше друга, която не искаше да излага. — Русия и Китай разработват енергийни оръжия, също като нас. Една от двете страни може да е провела изпитание в полярния кръг.

Президентът плъзна листовите към него.

— Добре, Арнолд. Какво ти е нужно, за да провериш тази версия?

— Трябва ми време и достъп. Искам ключовете за база данните на НАСА и контрол върху наблюдателните постове и тихоокеанската сонарна линия. Налага се и да блокираме информационния обмен, за да няма тъпи въпроси от страна на Националното управление за сигурност, ЦРУ и който и да е друг.

Хендърсън реагира така, сякаш го е ударил.

— По дяволите, Арнолд, защо не поискаш и първородния ми син, като си почнал?!

Мор не отговори. В миналото двамата с президента бяха разговаряли за уникалната роля на НИИ в разузнавателната система. И дали заради приятелството им, или заради важността на Института, Хендърсън го поддържаше винаги, щом се налагаше.

— Мога да ти дам всичко, освен сонарната линия — заяви президентът. — С тези руски кораби Гилис ще се побърка, ако го блокираме, обаче ще наредя флотът да ти препраща информацията. Имаш четирийсет и осем часа. И да не се изненадаш, ако ти скъся каишката или ако събитията наложат да променя решението си.

Мор кимна. Това му стигаше за начало.

— А сега по втория проблем — каза той, като сгъна листовите и ги прибра. — Трябва да помоля за услуга.

— Лична ли?

— В известен смисъл. Отвлякоха една моя агентка. Имам сигурни сведения, че става въпрос за група, която работи за китайския милиардер Чен Ли Кан. Искам да ѝ помогна.

Хендърсън се навъси.

— Точно сега ли? Докато се случва всичко това?!

— Да, господин президент.

— Защо?

Въпросът изненада Мор. Смяташе, че е очевидно.

— Как така защо?

— Тя разполага ли с информация, която могат да използват срещу нас? — поясни президентът.

— Не. Само откъслечни данни. Но не заслужава да я оставим на Кан. В неговите ръце тя все едно е мъртва... или още по-лошо.

Мрачното изражение на Хендърсън ясно говореше за мнението му.

— И двамата с тебе сме поемали такъв риск през живота си — напомни му президентът. — Това е една от опасностите на оперативната работа.

— Тя не е обикновена агентка — неохотно призна Мор. — Аз лично я привлякох отново.

Хендърсън не отговори веднага.

— Какво се опитваш да кажеш?

— Става дума за Даниел Лейдлоу.

Президентът потрепери. Мор знаеше, че името ѝ му е известно, че той ще разбере какво означава за него Даниел: дъщерята, каквато никога не е имал, протежето, чрез което косвено продължава да живее. Надяваше се, че така ще повлияе на решението на стария си приятел, но дори това да наклони везните, явно не беше достатъчно.

— Арнолд, ти си знаел отговора на въпроса си още преди да влезеш тук. Отношенията с Китай са напрегнати от години. Новото хлапе в квартала надува мускули и чака възможност да покаже на стария тартор, че дните му са преброени. Сега не е моментът да мътим водата.

— Кан не е представител на властта — отбеляза Мор. — Той е частно лице, китайски гражданин, който е отвлякъл американска гражданка.

— Когато става дума за хора с такъв статут, няма частни лица — рязко отсече Хендърсън. — Знаеш го.

— Можем да го направим тихичко — настоя директорът на НИИ.

— Точка по въпроса — изсумтя президентът.

Мор дълбоко си пое дъх. Знаеше, че не бива да упорства за нещо, за което не може да спечели.

Накрая обаче Хендърсън омекна и му подхвърли спасителен пояс.

— Ще действаме по заобиколни пътища. Ще поговорим с някои хора.

Мор кимна, макар да знаеше, че това няма да е достатъчно. Изправи се и каза:

— Ще ви държа в течение за гама-лъчите.

И понечи да си тръгне, а президентът отново насочи вниманието си към купчината документи. После заговори, без да откъсва очи от тях:

— Нали не смяташ, че между тези две неща има връзка?

Мор участваше в разузнавателната игра достатъчно отдавна и спестяването на информация му беше втора природа. Човек не издава доброволно нищо, дори на президента на Съединените щати.

Сега вече Хендърсън го погледна.

— Китайски флот в Берингово море. Китайски милиардер отвлича твоя агентка от Мексико. Има ли някаква връзка?

— Да се надяваме, че няма.

— Защо? А и върху какво са работили там на юг твоите хора?

Отговорът на Мор прозвуча едновременно нехайно и абсолютно сериозно:

— В известен смисъл, господин президент, върху края на света.

4.

Западно Конго, декември 2012

Очуканият джип криволичеше по неравния път — лента от червена глина, лъкатушеща сред тъмнозеления гъсталак на джунглата.

Колата нямаше врати и покрив, но двигателят имаше бронирано покритие и на ролбара беше монтирана петдесеткалиброва картечница. Вътре пътуваха трима души: шофьор и картечар африканци и на предната дясна седалка бял мъж, чиито маскировъчни дрехи бяха покрити с петна от кръв, пот и пушек. Загорялото му лице бе измазано със сажди и мръсотия.

Изглеждаше така, сякаш току-що е гасил пожар. Седеше отпуснат, обърнат под ъгъл навън и изпружил единия си крак върху стъпалото на джипа. В ръцете му лежеше дългоцевен автомат ЗИГ 551.

Поведението му напомняше за уморен замечтан войник, ала зад тъмните очила очите му постоянно се движеха, местеха се от един участък сред дърветата към друг, оглеждаха пращия червеникав път.

Не виждаше нищо тревожно, всъщност не беше видял по целия път. И това го смущаваше. Очакваше поне още една вълна на съпротива.

Обърна се към шофьора и попита с американски акцент:

— Още колко остава до селото?

Африканецът не откъсна очи от пътя. Напрегнатата му поза издаваше решителност.

— Два-три километра. Скоро ще стигнем, приятелю. Гарантирам ти, днес вече няма да се наложи да се биеш.

Мъжът — другите го наричаха Хоукър — се извърна от шофьора и впери поглед във виещия се път. Бяха минали през ада, за да стигнат дотук, и някакъв инстинкт дълбоко в него му подсказваше, че може и да не изпълни задачата си.

Хвърли поглед през рамо към малкия керван зад тях. На двеста метра ги следваше върволица от няколко камиона с медицински

материали, зърно за посев и чували ориз. Накрая пътуваха два вана с лекари.

Смели мъже и жени, дошли тук, където не можеха да им помогнат нито техните правителства, нито ООН, в доблестен порив да лекуват осакатените и ранените в безкрайната конгоанска гражданска война.

Възхищаваше им се. Тези хора ненавиждаха войната достатъчно, за да рискуват живота си, опитваха се да спрат кръвопролитие, доколкото е по силите им. И все пак сега бяха обзети от противоречиви чувства, след като през последните няколко дни го бяха видели отблизо — не като наблюдатели или ангели на милосърдието, а като пленници, жертви и участници в боевете.

Хоукър усещаше настъпилата в тях промяна. Сега го гледаха другояче, избягваха очите му, разговорите. Може би той и неговите хора бяха част от проблема, а не от неговото решение.

Честно казано, не го интересуваше какво мислят. След няколко минути едно село, години наред живяло под обсада, щеше да получи храна, лекарства и отдых от постоянното хищничество на силните срещу слабите.

Селото се появи след един дълъг завой — куп паянтови ламаринени и тук-там кирпичени сгради.

В центъра му черният път описваше кръг, до който имаше проста дървена черква с боядисан в бяло кръст. Камбанарията и стените ѝ бяха покрити с дупки от куршуми. Пред нея се намираше най-ценното притежание на селото — помпа, работеща със слънчева енергия, която вадеше чиста вода от триста метра дълбочина.

Хоукър очакваше около нея да са се събрали хора, но нивите и самото село изглеждаха пусти.

Джипът зави по кръга и бавно спря. Цареше тишина.

Без да гасят мотора и обърнали колата така, че да са в състояние всеки момент да напуснат селото, Хоукър и двамата му спътници се заоглеждаха за следи от движение.

— Спрете кервана — тихо нареди Хоукър по уоки-токито.

Двойно прещракване му показва, че заповедта е получена, и той отпусна радиостанцията.

Миришеше на огън, ала нямаше шум и движение. Хоукър се обърна към шофьора.

— Нали каза, че щели да ни посрещнат?

Африканецът се оглеждаше нервно.

— Брат ми е тук... някъде.

Вратата на черквата отгатак площадчето се откряна.

— Угаси двигателя — каза Хоукър.

Щом буботенето на джипа спря, вратата се отвори по-широко и отвътре излязоха двама мъже, единият в расо на англикански свещеник, а другият с широка сива риза и черен панталон.

— Девера — извика шофьорът и скочи от колата.

— Братко! — Мъжът със сивата риза се усмихна широко и двамата се хвърлиха в прегръдките си. — Доведохте ли лекарите? Имаме ранени.

— Доведохме ги — развълнувано отговори брат му.

Хоукър натисна бутона на радиостанцията и каза:

— Чисто е. Идвайте.

След малко камионите влязоха в селото, придружени от още въоръжени джипове и двата вана с червени кръстове на вратите.

— Съобщиха ни, че ви е спрял Джумбуто — каза Девера. — Повечето хора избягаха, страх ги е от репресии.

Джумбуто беше вождът на местните паравоенни сили. И им устрои засада, макар да бе обещал да ги пропусне свободно. Хората му убиха двама шофьори и един от охраната и отвлякоха лекарите с надеждата да получат откуп за тях от сравнително богатите им семейства в Европа и Америка.

Хоукър и неговите хора тръгнаха след тях, нещо, което Джумбуто изобщо не очакваше. Четирийсет и осем часа по-късно вождът беше мъртъв, разкошната му база сред хълмовете гореше и малцината оцелели от бойците му бягаха.

В ужасната кървава битка загинаха трийсет души, четирима от които — от групата на Хоукър. Трима други бяха тежко ранени, но обсадата бе прекратена.

— Наистина ни се изпречи на пътя — потвърди шофьорът. — Като змия, каквто си е бил винаги. Но повече няма да го прави. Убихме го — възбудено заяви той. — Видях го със собствените си очи.

Девера изглеждаше развълнуван, за разлика от свещеника.

— Виждаш ли, отче, нали ти разправях за този. — Той посочи Хоукър. — Казах ти, че ще пробие обсадата.

Девера радостно се засмя и грабна американеца в мечешката си прегръдка.

Хоукър прие благодарността му, но не се усмихна. Разбираше, че проблемите на такова село ще се решат трудно. Съвсем скоро щяха да се появят нови потисници.

Свещеникът явно също го знаеше. И въпреки че на лицето му се изписа облекчение, той също не се усмихна.

— Можем само да се надяваме, че следващият дявол няма да е по-страшен от предишния.

— Уф, че си мрачен, отче — все още опиянен от радост възкликна Девера. — Бог ни е пратил избавление.

— Божието избавление не идва с куршуми и кръв — възрази свещеникът.

Хоукър се вгледа в него. Следи от изгаряния покриваха ръцете му, страховит белег от нож пресичаше челото му и изчезваше под косата, му. Ала в очите му нямаше злоба. След всичко, което бе преживял, лицето му излъчваше доброта и покой.

За миг американецът си помисли, че трябва да каже нещо, да обясни чувствата си или поне действията си, но не намери думи и само безмълвно кимна, след което се отдалечи.

Зад него се заеха да разтоварват камионите и както очакваше Девера, започна истинска веселба.

5.

Три дни след пристигането на Хоукър в африканското селце кипеше живот, като в градина след дългоочакван дъжд. Вече имаха зърно и трябваше да разорат и засеят нивите. Децата играеха сред лекарите, които поставяха ваксини, лекуваха инфекции и вадеха куршуми и шрапнели от изненадващ брой мъже и жени.

За Хоукър жизнеността на селото едновременно беше щастие и проклятие. Ако някой друг главорез хвърлеше око на това място, за хората, които сега се смееха и танцуваха, новото робство щеше да е по-мъчително, отколкото ако изобщо не ги бяха освободили.

Угнетен от тези мисли, той отиде в черквата и седна на една проста дъсчена пейка на втория ред. Не се молеше, не четеше Евангелието, не медитираше. Просто седеше, потънал в мрак и тишина.

Някогашният пилот Хоукър беше работил в ЦРУ, но след отказа си да изпълни изрична заповед прекара следващите десетина години в бягство, живееше като бедняк. Сега бе наемник — превозваше оръжие, биеше се, летеше.

И докато дните често преминаваха в сражения, нощите бяха неговите най-мрачни улички — сънищата му лъкатушеха и се навиваха като спирали, изпълнени с грешки, предателства, приятели, доверили му живота си и после загинали в страшни мъки.

Нито наяве, нито насън не можеше да избяга от смъртта.

По пода плъзна светла ивица — някой отваряше вратата. Ивицата се разшири и бързо се сви, после по грубите дъски се разнесоха стъпки. Проблесна клечка кибрит и пламъчето й запали свещ.

— Измъчва ли те нещо? — попита го свещеникът.

— Нима с всички ни не е така? — неуспешно се опита да се пошегува Хоукър.

Отчето седна срещу него.

— Разбира се. Такова е битието ни. Но навярно ще мога да ти помогна.

Американецът се замисли. Струваше му се, че нищо не е в състояние да му помогне.

— Какво ви се е случило? — попита той и докосна челото си там, където беше белегът на лицето на свещеника.

— В ранните дни на Джумбуто един от неговите хора ме нападна с мачете.

Хоукър стисна зъби. Представяше си го.

— Е, сигурно вече го няма.

— О, не — възрази свещеникът. — Даже е много добре, слава Богу.

Американецът смутено присви очи.

— Човекът, който ме нападна, беше Девера — поясни отчето. — Беше млад и искаше да живее така, както виждаше, че живеят вождовете. Обаче не му беше в характера или, ако е било, Господ го промени. Един ден, месеци по-късно, Девера дойде и ми поиска прошка. Очите му бяха подути от плач, по лицето му имаше следи от удари, ръцете му бяха покрити с кръв — целите ги беше изпорязал в някакво самоналожено изкупление.

Свещеникът тъжно поклати глава.

— Дори след като му простих, мина много време, докато си прости сам. Но денонощно помагаше на селото и тукашните хора и постепенно отново го приехме като свой. Той стана част от нещо много по-голямо. Стана част от нас, част от живота, вместо от смъртта. И накрая мракът го напусна.

Хоукър го гледаше, без да казва нищо.

— Ако не ме беше нападнал, щеше да убие други, навярно много — продължи отчето. — Може би нямаше да намери своя път към тесния вход.

— Можело е да загинете — отбеляза американецът.

— Неведоми са пътищата Божии — отвърна свещеникът. — Промяната често настъпва след много мъка.

За втори път, откакто се бяха запознали, Хоукър нямаше какво да каже. Заби поглед в пода, после се извърна.

— Не исках да те смущавам, но навън те чака един човек — каза свещеникът.

— Мен ли?

— Бял човек. Казва, че стигнал със самолет до Дуананга и оттам дошъл с кола.

— Кога пристигна?

— Преди час. Настояваше да те види веднага, но аз го накарах да почака. Това е храм, тук никой не бива да бъде смущаван.

Преди час. Наистина ли бе останал в черквата толкова дълго?

— Каза ли ви името си?

— Не — отвърна свещеникът. — Каза, че нямало да разговаряш с него, ако знаеш кой е.

Странно признание от страна на човек, дошъл да се срещнат.

Хоукър се изправи.

— Благодаря ви, отче.

Отиде при вратата и я отвори, заменяйки сумрачния покой на черквата с яркия свят навън. Присви очи. Видя сивокос бял мъж със спортен панталон и официална риза с навити ръкави. Стоеше с гръб към него и разговаряше с Девера до помпата.

Хоукър тръгна към тях и Девера погледна към него. Белият мъж се обърна и каза високо:

— „Чувствам, палци ме сърбят, значи злото е на път“^[1].

Беше Арнолд Мор, директорът на НИИ.

[1] „Магбет“, IV: Пр. Валери Петров. — Б.пр. ↑

6.

Крясъкът се разнесе от мрака.

— Какво търсите?

Даниел напрегна очи, но не виждаше нищо. Трепереше цялата, едновременно изпитваше студ и горещина, сякаш по вените ѝ се разливаше отрова.

Изведнъж я заслепи ярък проблясък.

— Какво търсите? — отново попита гласът.

Беше като кошмар, като несвързан ужасяващ сън. Виеше ѝ се свят, сякаш падаше. Пресегна се да се хване за нещо, заопипва зад себе си, ала нямаше облегалка, нямаше на какво да се опре — само ръбове като на плот или маса.

Ослепителният блясък угасна. В зрителното и поле се уголеми лице с азиатски черти и тен, слабо, с фини скули. Мъжът се наведе толкова близо, че Даниел виждаше само очите му. Ръцете му я сграбчиха. Бяха студени и трепереха. Той се вгледа в очите ѝ, като че ли диреше душата ѝ.

— Не се безпокой — усмихна се азиатецът. — Знаем какво търсите. Артефакти като онзи, който намерихте в Бразилия. — Отдръпна се и от гърлото му се разнесе отвратителен смях.

Смееше се все по-силно и това я ужаси. Наложил си да се раздвижи и политна назад. Разтърсващият сблъсък с пода изостри сетивата ѝ. Отново погледна своя инквизитор. Седеше на моторизирана инвалидна количка, целият разкривен и съсухрен, и тялото му леко трепереше от някаква болест.

Странно, внезапно я обзе жалост. И когато онзи разчете изражението ѝ, лицето му се сгърчи от ярост.

— Махнете я! — извика той.

Двама едри мъже я сграбчиха, вдигнаха я и пак я хвърлиха на масата за прегледи. Приблужи се трети със спринцовка. На върха на иглата искреше капчица течност.

— Не! — изкрещя Даниел и се замята.

Мъжете я натиснаха върху масата. Ослепителната светлина отново проблесна, иглата се заби в плътта ѝ и всичко изчезна.

Събуди се свита на кълбо. Сърцето ѝ блъскаше бясно. Това не беше само кошмар, ала нямаше представа какво е сънувала и какво се е случило наистина. Докато образите избледняваха, се мъчеше да ги подреди в разумна последователност, да отдели действителността от съня. Колкото и да се опитваше, не можеше да е сигурна къде минава границата.

Бавно се надигна и седна. Заобикаляха я бели стени и бежови мебели — бюро в стил ар деко и столове в отсрещния край на стаята. Прозорци нямаше. Нито часовници, радио или телевизор. На бюрото нямаше компютър. Все едно е заспала в някаква офис сграда и се е събудила в зоната на здрача.

Де да беше така...

Намираще се в затвор. Известно време се бяха отнасяли грубо с нея, може би няколко дни, дори седмици. Нямаше представа колко време е минало, къде се намира и какво им е казала.

Последният ѝ ясен спомен беше професор Макартър, мъртъв на склона, превит върху онова дърво — като автомобил, паднал от скала.

Врълетяха я угнетяващи мисли.

Чувстваше се ужасно отговорна за Макартър.

На първо място, неговата връзка с НИИ датираше отпреди две години, когато тя го бе уговорила да се включи в бразилската експедиция. Той беше цивилен и навремето дори не знаеше истината за целта на тази мисия. И все пак двамата бяха открили предшественик на маянската религия, изпреварила самата култура най-малко с хиляда години.

После ги бяха нападнали, първо група наемници, после индианско племе и накрая безпощадна глутница мутиралаи зверове, сякаш изскочили от подземния свят на майте.

Така и не откриха каквото търсеха — елементи, които според учените от НИИ можеха да им помогнат да създадат работещо устройство за студен ядрен синтез, — но точно преди да си тръгнат, се бяха натъкнали на нещо друго: голям, подобен на стъкло камък, излъчващ енергия по все още необясним начин.

НИИ скри камъка в подземиято на главната си квартира във Вирджиния и започна да го проучва. Макартър се върна към

преподавателската си работа в Ню Йорк, а Даниел видя, че колелцата на държавната машина продължават да се въртят, без да ги е грижа за хората, понесли страдания заради откритието си.

Това промени отдавна вкоренените ѝ ценностни представи. Тя напусна Института и се посвети на каузи, в които вярваше: образование, здравеопазване и борба срещу рака. За пръв път след колежа животът ѝ донякъде стана нормален. В него имаше мир, удовлетворение и работа, имаше служебни купони, пазаруване и сметки.

Маркърс.

Даниел задиша дълбоко, за да прогони гаденето. То мина, но очите ѝ се напълниха със сълзи при спомена за мъжа, с когото беше прекарала дванайсетте месеца от цивилния си живот.

Да напусне НИИ се оказа по-трудно, отколкото изглеждаше. Определено се чувстваше изолирана от обикновения свят, като чужденка. Но когато беше по-стъпила в Института, Маркърс Уотсън работеше там. Познаваха се, дори имаха общо минало. Той вече бе осъществил прехода към реалния живот и ѝ показа пътя.

След толкова много тежки периоди изтече една страхотна и спокойна година. Общите им преживявания в НИИ им дадоха основа, от която да започнат, и в много отношения ѝ доставяше удоволствие за пръв път да повери юздите на някой друг. Ала още докато свикваше с този нов, нормален живот, обстоятелствата започнаха странно да се обръщат.

Професор Макартър проявяваше все по-силен интерес към откритите от тях артефакти. Скоро вече ѝ досаждаше с настояването си да получи информация и когато разбра, че Лейдлоу няма достъп до такава, се обърна направо към Арнолд Мор.

Оказа се, че не само професорът мисли за артефактите. Учените от НИИ все повече се тревожеха заради усиливащата се енергия, която излъчваше „бразилският камък“. Когато археологът изложи пред Мор теорията си, че освен този камък има още три, той реши, че Институтът трябва да открие останалите, преди да го е направил някой друг.

Макартър предложи да започне търсенето, но скоро след това го нападнаха в Гватемала. Стана ясно, че се нуждае от защита, само че професорът нямаше доверие на НИИ. Беше сключил сделка, за да

намери онова, което искаше, ала нямаше намерение да приеме да го дундурка някой въоръжен телохранител.

Тъй като се опасяваше за живота на учения и успеха на мисията, Мор се обърна към Даниел и я помоли да се върне в НИИ.

Моментът просто нямаше как да е по-неподходящ. Маркъс току-що ѝ беше направил предложение и тя се колебаеше. Появата на Мор добави дърва в огъня и разпали безкрайни скандали. Животът ѝ се превърна в истински ад: човекът, когото обичаше, искаше от нея да зареже приятел в беда.

Цели три дни и три нощи се опитваше да го накара да разбере и след един безкраен спор отиде на летището, купи си билет и излетя за Мексико. Качи се на самолета убедена, че е развалила всичко. И накрая все пак се провали.

— Какво направих? — попита се на глас. — Какво направих?

Отново ѝ се пригади и ѝ се прииска да легне. Много по-лесно щеше да е просто да се предаде и да умре. Ала тази мисъл я отвращаваше. Колкото и силни угризения да изпитваше, Лейдлоу знаеше, че всяка надежда да поправи случилото се, да види отново любимите си хора, започва с измъкването от тази стая.

Като разчиташе единствено на силната си воля, тя стана и тръгна през стаята. Босите ѝ крака потъваха в мекия килим. Стигна до вратата и за всеки случай натисна бравата. Заключено, разбира се. От едната страна имаше електронно табло, а от другата — картов четец. Даниел отиде при бюрото и изтегли всички чекмеджета едно след друго.

Празни, всичките.

Затръшна последното и седна. Главата ѝ се пръскаше. Или лампите бяха невероятно ярки, или ѝ имаше нещо на очите. Сякаш зениците ѝ бяха разширени, което предполагаше, че са я упоявали. Ужасният кошмар, разпокъсаните ѝ спомени и липсата на представа за време го доказваха извън всякакво съмнение.

Погледна дясната си ръка. Най-малко четири следи от убождания, може би повече — синините около тях не ѝ позволяваха да е сигурна.

Натриев пентотал, предположи тя. Или скополамин. Барбитурати, които можеха да се използват като серум на истината. Не действаша точно така, но хората бяха склонни да говорят и издават

тайни, които иначе щяха да крият. Особено при по-големи дози, които бяха опасни и често водеха до амнезия.

Това може би обясняваше пресъхналата ѝ уста и блясъка на лампите.

Вратата се отвори и в стаята влязоха двама мускулести азиатци. Носеха костюми, отлично изгладени ризи и копринени вратовръзки.

— Обуй се — нареди единият и остави обувките ѝ на бюрото. Даниел забеляза малка рана под окото му, покрито с коричка порязване. Надяваше се, че е нейно дело.

Тя взе обувките.

— Защо?

— Защото ще ти трябват там, където ще те заведем.

Въпреки че не ѝ прозвуча обещаващо, Даниел обу дясната обувка. Докато я завързваше, се зачуди дали да използва лявата като оръжие, ала дори да се справеше с тези мъже, къде щеше да иде?

В коридора? Къде водеше той? До друга заключена врата вероятно. А щеше да получи само един шанс — ако изобщо го получиеше. Не можеше да си позволи да го изпусне.

Обу и втората обувка и мъжете я поведоха към асансьора. Влязоха в кабината и единият отвори с ключ панела под бутоните. Онзи, който ѝ беше дал обувките, натисна най-долното копче. Индикаторът светна, вратата се затвори и кабината потегли надолу.

Даниел бързо преброи бутоните — три реда по двајсет. Но начинът, по който се движеха, и пукането в ушите ѝ предполагаха, че асансьорът е експресен. Това означаваше, че сградата е около стоетажна. Опита се да се сети за сгради с над сто етажа в Китай. Бяха много, но си спомни един конкретен небостъргач, собственост на Кан — Тауър Пинакъл, разположен на великолепно място край пристанището Виктория.

Намираше се в Хонконг.

— Искам да говоря с американското консулство — каза тя.

— Няма — отвърна мъжът с раната. — Вече говори достатъчно. Поне с нас.

Асансьорът намали скорост и спря. Вратата се отвори, само че не към просторно фоайе, а към метален праг, зад който имаше мрак и стар почернял камък. Миришеше на боклук и урина.

— Къде ме водите, по дяволите?

Мъжът с раната слезе от кабината.

— Насам. — Извади тазер и го задейства. Между зъбците пропука електричество.

Даниел неохотно закрочи по някакъв коридор от необработени камъни и хоросан, като в зловец средновековен замък, мрачен и влажен. Отдясно видя тежка дървена врата, увиснала на ръждиви панти. Една-единствена крушка с гола жица хвърляше оскъдна светлина.

Стигнаха до желязна решетка.

Преди да успее да реагира, мъжете я блъснаха напред. Тя се спъна в нисък праг и се просна на пода, ожули дланите си в камъка.

Моментално скочи и се втурна към решетката, но двамата я затвориха и заключиха под носа ѝ.

— Какво правите? — извика Даниел. — Какво искате от мен?

— Нищо — отвърна мъжът с раната. — Получихме от тебе всичко, каквото ни трябваше.

Тя се, огледа в мрака. Чу движение, тътрене, пъшкане и дишане. Сякаш пристигането ѝ беше смутило спящ звяр. Вонята изведнъж стана по-силна.

— Къде ме натикахте? — отново изкрещя тя.

Мъжете вече бяха в асансьора, вратата му се затваряше и светлината изчезваше. Преди кабината да потегли, единият отговори:

— В твоя нов дом.

7.

Хоукър гледаше студено Арнолд Мор. Познаваше го от мисията на НИИ преди две години, същата експедиция в Амазония, в която бяха участвали Даниел Лейдлоу и професор Макартър. Бяха му обещали „опрощение“ за усилията му, но впоследствие сделката се беше провалила.

— Какво правиш тук, по дяволите? — попита той.

— Теб търся — отвърна Мор.

— Не си облечен подходящо за джунглата.

— Така е — съгласи се директорът на НИИ. — Нашето разузнаване те засече в Киншаса — наливал си се с алкохол и си харчил, все едно имаш печатница за пари. Но след като те издирвах три дни, стана ясно, че не си там. За малко да се прибера вкъщи. После обаче чух, че тук имало сражение и за пръв път лошите си получили заслуженото.

— Понякога лошото сполетява и когото трябва — отбеляза Хоукър.

— А понякога и не когото трябва — контрира Мор. — Искам да ми помогнеш.

Хоукър впери поглед в него. Осъзнаваше разликите помежду им. Мор беше важна клечка от едната страна на световната партия шах. Навярно не точно белият цар, но поне офицер. Биваше го да мести пешките. Някога Хоукър играеше на същата страна. Вече не. Всъщност в този момент от живота си не бе на никоя страна. По някакъв странен, сюрреалистичен начин се беше превърнал в трети играч, червен кон на черно-бяла дъска. Нямахше съюзници, не отговаряше пред никого и затова нищо не го ограничаваше. Фактът, че се обръщат към него, можеше да означава само едно. Мор имаше задача, която не е в състояние да изпълни нито една от белите фигури.

— Предишния път, когато работих за НИИ, нещата свършиха зле — каза Хоукър. — В случай че си забравил, вие така и не изпълнихте своята част от сделката. Обаче ти явно си се наредил доста добре.

— Намеси се ЦРУ — поясни Мор. — Смятат, че още си им длъжник.

— Сигурно. Защото ми пратиха двама главорези, които се опитаха да си приберат дълга.

Мор се усмихна.

— Да де... И когато ти ги прати в болницата, изгубих всякаква възможност да ти помогна.

— Изгуби и правото да ме молиш.

— Отнася се за Даниел — прекъсна го Мор и премина направо на темата като човек, чието време изтича. — Отвлякоха я. Знам кой го е направил и къде е, но е извън моя обсег.

Хоукър го зяпна, сякаш го бяха ударили в корема. В Бразилия отношенията им с Даниел отначало бяха обтегнати. После обаче, когато положението стана отчайващо, пред очите му тя се промени и от волева личност, решена да победи на всяка цена, се превърна в човек, който се грижи повече за хората си, отколкото за самия себе си. В най-тежкия момент от пътешествието им дори беше готова да се пожертва, за да даде на другите шанс да се спасят.

Тези преживявания бяха създали помежду им връзка, която той усещаше винаги щом си помислеше за нея. Всъщност най-лошото беше, че нямаше възможност да я види отново.

— Чух, че е напуснала — каза Хоукър.

— Така е. Но се върна, за да помогне на приятел.

— На тебе ли?

— Не. На Макартър.

— На Макартър? — Пилотът смръщи вежди. Завръщането на Даниел в НИИ беше едно, но професор Макартър?! Погледът му се впи в Мор като лазер. Знаеше какво се е случило.

— Търсили сте още от онова, което открихме в Бразилия.

Мор кимна и каза:

— Кой друг да пратя?

Естествено. Мор трябваше да запази тайните си. Според така наречената Теория за симетрично ограничаване трябваше да се пращат агенти, които вече знаят тези тайни, може би особено в случая с тяхното откритие в Бразилия.

— Макартър все още липсва — прибави директорът на НИИ. — Бил е ранен, но е избягал и се е укрил. Пратих групи да го търсят и ще

го намерим, обаче Даниел е извън обсега на възможностите ми. И там, където се намира, със сигурност ще умре, макар и не бързо.

Хоукър стисна зъби.

— Кой я е отвлякъл?

— Един китайски милиардер. Казва се Кан.

— Недосегаем ли е?

— Такова е нареждането — отвърна Мор. — Затова съм тук. Затова трябваше да дойда лично. Това не е мисия на Института, а сделка между мен и теб с цел да помогнем на човек, когото и двамата обичаме.

Хоукър впери очи в него. Ако нещо можеше да компенсира всичко останало в този човек, това беше грижата му за хората, които ръководеше, и особено за Даниел. Идването му в Африка, за да търси помощ за нея, бе акт на отчаяние, който можеше не само да му струва кариерата, но и да го отведе в затвора до края на живота му. Хоукър изведнъж се изпълни с уважение към него.

— Трябва да знаеш, че основната причина Даниел да напусне НИИ беше нашата неспособност или нежелание да ти помогнем — каза Мор.

— Няма нужда да ме убеждаваш.

— Не те убеждавам — настоя Мор. — Просто искам да знаеш, че аз реших да се откажа от тази битка, а тя го прие лично.

Хоукър се радваше да го чуе.

— Открих сметка — обясни плана си Мор. — Преведох всички пари, крило успех да събера. Използвай ги, иди в Хонконг и я върни.

— Няма да е толкова лесно.

— Никога не е лесно — бързо отвърна директорът на НИИ. — Ти не вършиш това тук, защото е лесно. Вършиш го, защото някой трябва да го свърши. Защото никой друг няма да го свърши. И някъде дълбоко в теб това те вбесява повече от всичко останало. Даниел е в същото положение. Ако не й помогнеш, никой няма да го направи.

В далечината се разнесоха весели гласове. Селяните се връщаха от нивите. Хоукър вече беше взел решение, но не искаше да остави селото без охрана. Досега не бе мислил за това, ала в момента то му се струваше изключително важно. Цвете в голата градина.

— Защити тези хора. Не ме интересува как ще го направиш. Съобщи на когото трябва да ги оставят на мира.

— Виж, това мога. Ти само намери Даниел и я спаси от Кан.
Хоукър щеше да направи всичко възможно, но се питаше дали
ще е достатъчно.

— А ако закъснея?

Мор дори не мигна.

— Тогава намери онова копеле Кан и го убий. Даже да се наложи
да изгориш целия остров.

8.

Професор Макартър лежеше по гръб, вторачен в направения от прътове и слама таван. Намираще се в индианското село на Око на петдесетина километра от подножието на Пулимундо.

С помощта на младия водач успя да стигне до селото, но това отне няколко дни и състоянието му постоянно се влошаваше. Раната от куршум в крака се инфектира и не ѝ помагаха нито молитвите на местния шаман, нито неговите отвари.

Понеже се боеше, че това лечение може да ускори смъртта му Макартър помоли Око да му доведе истински лекар или поне да му намери антибиотик. Младежът се отправи към най-близкия град, ала селото беше толкова отдалечено, че пътят щеше да му отнеме два-три дни. Професорът се питаше дали ще издържи дотогава. И когато домакините му го пренесоха в колибата на шамана, се надяваше да не е за нещо подобно на последно причастие.

Някъде отляво пращеше огън, но той не можеше да се обърне натам. След раняването и сблъсъка му с дървото тялото му се беше вдървило, сякаш му бяха нанизали метален прът в гърба. Всеки опит да се завърти или свие предизвикваше болки и ученият установи, че е най-добре да лежи неподвижно.

Опипа с лявата си ръка подутата рана на бедрото си. Поне имаше късмет, че куршумът бе излязъл от другата страна.

Още тогава, на брега на острова, заля раната с антисептик и я бинтова, ала тя въпреки това се инфектира. Подутината под превръзката се беше увеличила и мястото гореше. Макартър отдръпна ръка и замига, за да прогони капките пот от очите си.

Как се бе стигнало дотук? Тази мисъл пробяга в ума му, като че ли не знаеше отговора, като че ли всичко се дължеше на някакво непредвидено събитие. Но той отлично знаеше как се е стигнало дотук. Сам си беше виновен.

Преди година и половина, много преди отново да се свърже с Даниел и НИИ, още преди дори да е помислил за нещо подобно, през

една от многото си безсънни нощи Макартър се измъкна от леглото и отиде в кабинета си. Бележките му от бразилската експедиция лежаха недокоснати на лавицата. Той ги свали и започна да ги прелиства.

Откритието им беше повдигнало страшно много въпроси. Ако имаше шанс, професорът щеше да остане в Амазония, ала след толкова много насилие, смърт и разрушения такава възможност просто не съществуваше.

Отначало търсеха Тулан-Суяа, място, свързано с маянския мит за сътворението, нещо като райската градина на майте. Нямаше представа дали са открили тъкмо него. А и в последните дни от онова безумие изобщо не му хрумна да попита. Нищо друго, освен оцеляването нямаше значение.

Но докато пиеше чай по халат в кабинета си, Макартър започна да се чуди. Прочу записките си и ги обмисли по-задълбочено. И това го доведе до нещо неочаквано.

Някои йероглифи в бразилския храм говореха за жертвоприношение. Нищо необичайно в това, имаше го навсякъде в културата на майте, ала точно тези йероглифи го описваха по друг начин — не като ритуал, а сякаш жертвоприношението е нещо материално. Един от термините гласеше „Жертвоприношение на сърцето“.

И тогава си спомни за предмета, който накрая откриха там, за камъка, който сякаш генерираше енергия. Индианците го наричаха „Сърцето на Сипакна“, митичен Маянски звяр.

Ако откритият от тях камък беше Жертвоприношението на сърцето, как трябваше да разбира другите йероглифи, които говореха за Жертвоприношението на ума, душата и тялото? Имаше ли още три такива камъка?

Заинтригуван, археологът се зае да чете записките си и продължи да работи цяла нощ. Тъй като знаеше какъв е произходът на бразилския камък, установи, че му приписва огромно значение, както и на евентуално съществуващите други като него. Така започна всичко.

Докато преглеждаше другите си бележки и дори снимките, които беше направил, Макартър стигна до заключението, че тези четири камъка са били разделени на големи разстояния един от друг: един останал в Бразилия, два били пратени по суша, а последният — по море.

Тук надписите свършваха. Изглежда, нещо бе сполетяло господарите на бразилския храм, въстание или някакво бедствие, но поданиците, майсторите и строителите бяха изчезнали. Той подозираше, че повечето са се отправили на запад и после на север към Централна Америка. И се опита да открие следата там.

Докато търсеше данни за нещо подобно, се спря на разкази за първите май, които донесли своите богове в специални камъни. Един надпис в древен храм южно от Тикал съобщаваше, че два камъка пътували по суша, а трети — по море. Останки от стенопис в същото светилище изобразяваха в стилизиран вид света. Не че можеха да се нарекат карта или глобус, но като смяташе, че всъщност представляват тъкмо това, той направи поразяващ извод. Два камъка бяха отнесени на север към Юкатан, а един — на континент отвъд океана, на място, което можеше да е единствено Северен Китай или Южен Сибир.

Фактът, че това разделяне е станало тук, стотици години след описанието в бразилския храм, говореше, че е било планирано. В него имаше смисъл, причина. Не беше просто поделене на наследство или плячка. В самия акт трябваше да има идея, по-важно намерение в общия замисъл на нещата.

И в онзи момент Макартър изпита желание... не, потребност да намери тези камъни. И отиде там, където можеха да му помогнат — при Арнолд Мор и НИИ.

Сега всичко това му се струваше глупаво — не теорията, а диренето на доказателство. За какъв се смяташе? За някакъв шпионин, за приносител на световната промяна ли? Всичко свършваше толкова зле, че му се искаше изобщо да не е започвало. И все пак дълбоко в себе си той знаеше, че ако оздравее, ще продължи.

Някой влезе в колибата и Макартър се опита да повдигне глава.

— Око?

Отговори му друг глас.

— Око още не се е върнал от Чихуа.

Видя младежа, който знаеше английски и играеше ролята на преводач между него и главния му болногледач. Зад гърба му стоеше шаманът с всичките си отличителни знаци.

— Кога ще се върне Око?

— Може би утре — отвърна преводачът. — Но не можем да чакаме. Отравянето на кръвта се разпространява.

Макартър се огледа в отчаян опит да види евентуалните приготовления.

— Какво ще правите?

— Шаманът казва, че вече разбира защо си болен.

— Болен съм, защото ме простреляха — изпъшка американецът.
— Имам инфекция.

Шаманът явно изрази несъгласие.

— Той казва, че търсиш нещо — поясни преводачът. — Но не признаваш пред себе си какво искаш да откриеш. Казва, че се страхуваш да не ти бъде отнето. И духът ти се бори срещу истината.

Страхотно, помисли си Макартър. Сега един и същи човек щеше да му прави хороскоп и да го лекува. Това не беше неговата представа за пълноценно лечение.

Отпусна глава, изтощен от усилието. Твърденията на шамана му се струваха абсолютно непонятни, но нямаше сили да помоли за обяснение. При други обстоятелства щеше да му е интересно да разговаря с тези хора, да обмени мисли и идеи и да се опита да проникне в техния уникален светоглед. В момента обаче това изобщо не го вълнуваше.

Шаманът се наведе над него и каза нещо.

— Отровната кръв е примамила зли духове — преведе младежът.
— Те владават съня ти, носят кошмари. Лечителят ще ги прогони и тогава лекарството ще ти подейства.

Макартър чу, че разпалват огъня, и усети нова гореща вълна. Шаманът започна да пее. Преводачът счука някакво лекарство в чаша и го разбърка с козе мляко. След няколко секунди професорът вече го пиеше.

Беше толкова горчиво, че той стисна очи. Когато след малко ги отвори, отново му се зави свят и бързо му причерня.

Напевите продължаваха. Шаманът разпалваше огъня. Колибата започна да се върти и ученият усети, че главата му натезжава. Звуците се изкривяваха, чуваше гласове. Шаманът пееше, преводачът също. А после му се стори, че чува друг глас.

— Око? — обнадеждено попита той.

Пак го чу. Женски глас, макар че не разбираше думите. Те бяха само шепот.

Шаманът мина през полезрението му и хвърли във въздуха пепел. Финият прах отрази светлината на огъня. И в него Макартър видя лице.

Опита се да фокусира очите си, ала шаманът махна с ръка през праха и той се разпръсна.

— Какво ми даде? — попита професорът.

— Отварата ще успокои тъмните духове, ще ги направи незнаещи — отвърна преводачът.

Макартър не можеше да се съсредоточи. Почти не изпитваше болка, определено, ала беше абсолютно сигурен, че е на път за отвъдното.

Помисли си за жена си, починала от рак преди няколко години. В този живот имаше хора, които осмисляха всички мъки, караха те да вярваш, че положението винаги се оправя, колкото и да е лошо. Жена му беше един от тези хора.

Като студенти в средата на 60-те години двамата заедно бяха преживели расистки обиди и заплахи. И тъкмо тя твърдеше, че мисленето ще се промени. Когато първото им дете се разболя смъртоносно от пневмония, тя му обеща, че синът им ще порасне и ще стане здрав мъж. И дори когато лежеше на смъртното си легло, тъкмо тя го утешаваше.

— Ако е дошъл последният ми час, нека те намеря — промълви той.

Шаманът пак мина покрай него. Напяваше и се въртеше като дервиш, разтърсваше някакъв жезъл. Макартър виждаше всичко замъглено и не му обръщаше внимание.

— Нека те видя отново — каза на жена си. — Ако е дошъл моментът, взemi me при теб.

Шаманът се наведе над него, взираше се през дима в очите му. Държеше нещо.

Макартър отмести поглед и повтори:

— Взemi me при теб.

И тогава чу женския глас. Беше жена му. Шепнеше му.

— *Не — каза тя. — Ти ме взemi... при теб.*

Шаманът вдигна един чугунен ръжен от тлеещите въглини, натисна нажежения връх в отворената рана на Макартър и той отметна глава и изкрещя.

9.

Декември 2012

Хоукър кацна на летище „Чек Лап Кок“ малко след полунощ. Пристигна с товарен полет от Найроби, облечен като член на екипажа, и надзирава разтоварването, после, вместо пак да се качи на самолета или да влезе в ярко осветения пътнически терминал, отиде с товара в грамадния склад в края на рампата.

Всичко беше предварително уредено, нощните надзиратели и един митничар надлежно си взеха подкупите и не го издадоха. Дадоха му нови дрехи, документи и подпечатан паспорт. След половин час вече бе на улицата с останалите от втората нощна смяна и се качваше на автобус, който щеше да го отведе в центъра на Хонконг.

В два през нощта градът пламтеше от светлини: едни небостъргачи бяха очертани с бяло и жълто, други бяха осветени отгоре от цветни прожектори, а вездесъщото сияние на оранжевите халогенни крушки се отразяваше в надвисналите облаци. Макар и не съвсем пусти, улиците бяха тихи, поне по хонконгските стандарти.

Хоукър обикаля двайсетина минути из квартала, за да се ориентира, като спря да си купи вестник на английски и да похапне пиле по кантонски с чаша зелен чай.

В много отношения Хонконг си оставаше същият, какъвто си го спомняше, същото неоновото лице за пред света, същото подсъзнателно бръмчене на енергия, дори нощем. Даже миришеше по същия начин — миризмата на готвено и соленият въздух се смесваха с отработените газове на пълзящите в задръстванията коли.

На мнозина това се струваше невъзможно преди десет години, когато британците се готвеха да върнат територията на Китай и надвисваше комунистическата заплаха. Мнозина очакваха налагането на комунистическите данъци, закони и бюрокрация да приглуши жизнеността на Хонконг, да го превърне в по-сучно, по-сиво място. Парите определено напускаха острова години преди промяната.

Ала не се случи така. Сега Хонконг бе дори по-голям и по-бляскав. И си бе останал същият натъпкан с народ вързоп от енергия, както и преди. По скорост можеше да се мери с Ню Йорк и Лондон, иначе приличаше на по-младо и разкрепостено Токио. Вместо да се притъпи, духът му бе заразил континента чак до най-високите етажи на комунистическата партия и негови умалени версии се появиха в Джъдзян, Тиендзин и Чончин. Оказа се, че в крайна сметка не Китай е превзел Хонконг, а Хонконг — Китай.

При предишното идване на Хоукър в Китай негов противник беше държавата. Този монолитен източник на власт вече не съществуваеше в стария си вид. По всяка вероятност Кан беше също такъв враг на страната си, какъвто и за Хоукър и НИИ. И това бе важно, защото, макар че впоследствие всякакви действия срещу Милиардера щяха да бъдат преследвани строго, особено ако имаше американска връзка, държавната машина междувременно си имаше по-сериозни проблеми. Ако Хоукър се окажеше прав, щеше да му се наложи да се справи единствено с охраната на Кан.

Отиде в хотел „Пенинсюла“, регистрира се под името в паспорта: господин Томас Франсис, и попита:

— Има ли съобщения за мен?

— Има едно — отговори рецепционистката и му подаде плик.

Той го разпечата. Лист с логото на хотела. Нямаше подпис, само четири думи: „Наслади се на гледката“. Хоукър го прибра в джоба си и се качи в стаята си на седемнайсетия етаж.

Там отвори лаптопа, който му беше дал Мор, и влезе в интернет. Криптира връзката и провери дали има поща. Нямаше. После влезе в откритата от директора на НИИ банкова сметка и за пръв път видя баланса: 1,4 милиона долара, спестявания от цял живот, които сега трябваше да спасят друг живот. Но пък Даниел нямаше да се изложи на опасност, ако Мор не я бе убедил отново да работи за него.

Впери очи в екрана. Всъщност щеше да дойде тук и без да му плащат. Но тези пари не бяха без значение. Бяха достатъчно, за да променят живота му, да му помогнат да избяга от света, в който живееше през последните дванайсет години. Не можеше да отрече, че тази идея има магнетично привличане.

Прехвърли половината в собствената си сметка. Останалите щяха да чакат, такава беше сделката. После излезе от сайта, затвори

браузъра и изключи компютъра.

Хвърли поглед към писмото, което му бяха дали на рецепцията, изправи се и застана пред френския прозорец. Доближи лице до стъклото, издиша и то леко се замъгли. Появи се малка стрела, нарисувана с пръст и сочища точно към павилиона за мотопеди под наем от отсрещната страна на улицата.

Хоукър вдигна ръка и избърса прозореца. Щеше да се срещне със свръзката си там на сутринта.

10.

Даниел стоеше във вонящия мрак. Чу някакъв звук, като от движение, отстъпи назад, зае отбранителна поза и подвижна:

— Покажи се.

— Ти смути нашия покой — отвърна ѝ някакъв глас. — Ти трябва да се покажеш.

Някой запали газена лампа и Даниел видя кой говори: възрастен азиатец с рошава брада и мустаци. На пода около него лежаха четирима-петима души, завити с мръсни одеяла. Сигурно спяха. Зад тях — каменни стени и останки от ръждиви чугунени решетки.

— Къде съм? — попита Даниел.

— В карцера — отвърна старецът. — Ако се изпречиш на пътя на Кан, няма съд. Или тук, или още по-лошо.

— Стига си дрънкар, старче — чу се друг глас, по-силен.

Даниел погледна натам и видя друг пленник, по-млад, едър, гледаше я похотливо.

— Кой си ти? — безцеремонно го попита тя. — И защо той трябва да ти се подчинява, по дяволите?

Прямотата ѝ очевидно го обиди, но Даниел целеше тъкмо това — да се наложи или поне да заяви позиция на силата.

Мъжът отметна одеялото си и се изправи. Беше най-малко трийсет сантиметра по-висок от нея и сигурно тежеше поне трийсетина килограма повече. В сравнение с другите изглеждаше охранен. Навярно им ядеше дажбите. Значи това беше главният плъх в клетката.

— Ще ме наричаш *господин Джоу* — заповяда китаецът. — Ще останеш дълго при нас и е по-добре отсега да научиш как стоят нещата.

Тръгна към нея и Даниел се приготви за бой.

— Стойте — каза старецът. — Не се бийте, не сега. — Посочи отсрещната стена. Мракът в тесните процепи, които някога можеше да са били амбразури, придобиваше синя окраска. Скоро щеше да съмне.

— Сега ще ни хранят — поясни мъжът. — Ако се бием, няма храна.

Даниел крадешком хвърли поглед към стареца, който беше кожа и кости. После отново насочи вниманието си към Джоу и без да откъсва очи от неговите, отстъпи назад към едно от каменните легла.

Едрият китаец седна, събуди мъжа до себе си и му посочи Даниел.

След няколко минути, когато по каменната стена запълзяха тесни светли ивици, започнаха да се събуждат и останалите. Бяха шестима: старецът, Джоу и неговият приятел, една индийка, която нито говореше, нито поглеждаше другите, и още двама, които най-вероятно принадлежаха към бялата раса — десетинагодишно момче и мъж на около шейсет, нисък, но набит и широкоплещест.

Мъжът не стана. Не изглеждаше особено добре. Всъщност като че ли умираше.

11.

Хоукър стоеше на опашка пред павилиона за мотопеди под наем. Лъчите на утринното слънце се процеждаха между небостъргачите. На улиците вече цареше безумен хаос от леки коли, камиони и хора. Велосипеди и пешеходци пресичаха между автомобилите, без да се опасяват, че може да пострадат. Двуетажни автобуси лъкатушеха сред трафика и се престрояваха от една лента в друга, сякаш управлявани от начинаещи пилоти във формула едно. Непрекъснато пищяха клаксони и на всяко кръстовище свиреха спирачки.

Да наемеш мотопед, за да се включиш в този хаос, изглеждаше също толкова разумно, колкото и да се присъединиш към панически бягащи хора, като носиш чадър за защита. Но ако се съдеше по опашката от китайци и чужденци пред гишетото, това трябваше да е предпочитано транспортно средство.

Служителят плъзна очи по чакащите и махна с ръка на Хоукър.

— Елате, елате, вашият мотопед е готов.

Американецът изпревари стрелкащите го със завистливи погледи клиенти и последва мъжа в магазина. Не беше поръчвал никакъв мотопед.

— Насам, насам.

Излязоха през задния изход, където чакаха четирийсетина мотопеда. Както и четирима китайци, които не криеха оръжията си. Служителят разпери ръце, сякаш за да покаже, че няма представа за какво се отнася, и забързано се върна в магазина.

Хоукър не беше предвиждал такова начало.

Единият китаец му посочи някаква пейка. Принудиха го да седне и го претърсиха.

Не откриха нищо необичайно. Хоукър продължи да седи неподвижно. Сигурно бъркаше, като си мислеше, че трябва да се бои единствено от хората на Кан. Като ги гледаше, тези хора бяха или от тайната полиция, или от министерството на държавната сигурност, китайския еквивалент на американското ФБР. И все пак го

изненадваше фактът, че толкова скоро са го открили, още повече че не беше направил нищо нередно.

Измъкнаха паспорта му и го подхвърлиха през главата му на някой, който стоеше зад него. Онзи го хвана с плясък и запрелиства страниците. Накрая се разнесе глас.

— Какво правите в Хонконг, господин... Франсис?

— Идвам по бизнес — отвърна Хоукър. — Реших първо да разгледам набързо забележителностите.

— Явно обичате опасността — заяви гласът. — Бизнесмените не наемат мотопеди, а коли.

Паспортът тупна на пейката до него и върху нея стъпи нечий крак. Зад главата на Хоукър се разнесе изщракване на зареждан pistolет.

— Е, каква опасност търсите? — попита гласът.

Хоукър не отговори не защото не бе готов, а тъй като изведнъж му направи впечатление нещо в говора на мъжа. Имаше силен акцент, само че не китайски.

Мъжът, който стоеше зад него и го държеше на мушка, беше руснак.

12.

В дълбините на каменния карцер, Даниел мълчаливо наблюдаваше въоръжените пазачи, които им носеха храната. Почти Дикенсова сцена: мръсни паници с киснатата супа и твърд мухлясал хляб. Седем порции за седем пленници, ала никой не посегна към тях, докато пазачите не заключиха желязната решетка и не изчезнаха в асансьора.

Пръв пристъпи Джоу — взе най-голямата паница и започна да събира всичкия хляб. В това време момчето скочи долу и грабна едно парче. Китаецът се опита да го хване, но детето се оказа прекалено бързо за него и се втурна обратно към леглото си.

— Ще ти отрежа ръката за това — закани се Джоу.

Момчето не отговори. Опитваше се да нахрани с комата умирация мъж.

Китаецът тръгна към него.

— Дай ми хляба!

Даниел се изпречи на пътя му.

— Остави го на мира.

Джоу грубо се размина с нея, изскубна комата от ръката на детето, после силно го зашлеви. Момчето извика от болка и се заплака.

Докато другите се свиваха страхливо, Даниел гледаше Джоу в лицето: поведение, което той правилно прие за предизвикателство, защото не се върна на мястото си, а каза:

— Сигурно имаш някакви изключителни способности. — Очите му се плъзнаха по тялото ѝ. — Иначе Кан щеше да те убие.

Тя продължи да се вира в него, вече напълно съсредоточена в това взаимно изпитание на волята.

Джоу явно се забавляваше.

— Наложница или курва — ухили се той. — Ще проверя точно какво можеш да правиш.

И се наведе към Даниел, като я гледаше свирепо в очевиден опит да я уплаши, но това движение го направи уязвим — ако го блъснеше, лесно щеше да изгуби равновесие.

Лейдлоу седна на леглото зад себе си и се дръпна към стената, като че ли наистина се страхуваше. Китаецът се захили отвратително. Тя му се усмихна плахо, после светкавично се извъртя и го изрита с пета в коляното. От ставата се разнесе страховитият звук на избухващ фойерверк. Джоу се преви и зави от болка.

Замахна към нея, но Даниел избегна юмрука му и се изправи, после го изрита в лицето и носът му избухна в пръски кръв.

Приятелят на Джоу скочи от леглото си и се втурна към нея. Опита се да я сграбчи с ръце за гърлото, ала Лейдлоу блокира атаката и като използва собствената му инерция, го запрати към стената.

Докато мъжът се блъскаше в камъка, тя хвана ръката му, изви я зад гърба му и силно го удари по лакътя. Ръката му се изви на обратно и той нададе мъчителен крясък. Даниел го хвърли на пода до Джоу, чието лице представляваше кървава смаяна маска.

— Ето какво, мога да правя, копеле гадно — озъби му се тя.

Джоу запълзя заднишком по пода. Приятелят му последва примера му и двамата се свиха в тъмния ъгъл на карцера.

Пленниците наблюдаваха случващото се с явно одобрение. Старецът се смееше на неочакваното забавление. После взе един от коматите и почна да яде.

— Вземете всичко — каза на другите. — Не им оставяйте нищо — понеже нямат зъби, днес няма да им трябва храна.

Момченцето скочи на пода, взе най-голямата паница със супа, занесе я при умирация и поднови опитите си да го нахрани.

— Ти я изяж, Юрий — каза му мъжът. — Трябват ти сили.

Говореше с източноевропейски акцент, може би руски. Даниел се зачуди какво са направили на Кан двамата с детето, за да заслужат такова наказание. Мъжът определено не изглеждаше особено опасен.

— Сега ще се опитат да те убият — каза той, след като с огромно усилие успя да седне. — Да ти отмъстят.

Лейдлоу си спомни думите на един от инструкторите си. „Ако атакуваш, гледай да нанесеш достатъчно поражения, за да предотвратиш всякакво противодействие“. Беше сигурна, че е направила тъкмо това.

— С такива контузии ще са неподвижни седмици, даже месеци, ако не ги лекуват.

— Ще ти нападнат, докато спиш — продължи той и посочи момчето. — Юрий може да те пази нощем. Никога не спи.

Даниел погледна детето — бе кацнало като птиче на ръба на леглото.

— Син ли ти е?

— Не. Отвлякох го, за да го продам на Кан.

Това признание й се стори странно. Мъжът явно се отнасяше с огромна привързаност към момчето.

— Как така си го отвлякъл?

— Взех го от хората, които познаваше, въпреки че не му бяха роднини. Отведох го от единственото място, което познаваше, въпреки че не му беше дом.

— Той е руснак. Като тебе — предположи Даниел.

Мъжът кимна и каза:

— За Юрий се грижеше Научната дирекция. Правеха експерименти с него.

Тя настръхна.

— Какви експерименти?

Руснакът понечи да отговори, ала го разтърси пристъп на кашлица.

— Ще ми се да можем да кажа, че сме се опитвали да го спасим, обаче това не е цялата истина. Кан го искаше. Обеща ни, че ще го пази и ще се отнася добре с него. Но всъщност го направихме за пари.

— Какво се случи? Как се озовахте тук?

Мъжът пак се закашля мъчително, овладя пристъпа и продължи:

— Всичко се обърка по време на пътуването ни. Навигационната система, радиостанциите, всичко се развали и корабът ми се изгуби в Северния ледовит океан. Моряците ми смятаха, че сме прокълнати. И може би имаха право.

— Не разбирам. — Даниел повдигна вежди.

— През нощта плавахме на юг, като се ориентирахме по компаса. Но когато съмна, разбрахме, че сме се движили в обратната посока. Следваха ни акули и косатки, сякаш знаеха, че скоро ще потънем. Изхвърлиха ни върху леда, след като дълго се блъскаха в кораба. По

три-четири. Моряците спуснаха спасителната лодка, но акулите ги нападнаха и ги избиха. Корабът потъна, а аз се спасих на леда с Юрий.

Даниел го огледа внимателно. Миришеше на разлагаща се плът. Едното му ходило липсваше и чуканчето беше увито с парцали. Дланите, носът и други части на лицето му бяха почернели от напредваща гангрена. От друга страна, детето явно не бе пострадало.

— Как така Юрий не е измръзнал?

— С ножа си изкопах яма и го защитих, доколкото можах — обясни Петров. — Останахме там три дни. Почти без слънце. Бях сигурен, че на четвъртия ще умрем, но дойде хеликоптер. Хората на Кан ни откриха.

— Защо ви е затворил тук?

— Много се бяхме отклонили от курса и той реши, че сме искали да го измамим.

Даниел погледна Юрий и попита учудено:

— И всичко това заради едно дете?! Защо? Кой е той?

— Никой. Няма роднини или поне аз не знам да има, обаче е необикновен — отвърна умирацията. — Роден е с нервно-дегенеративно разстройство. Родителите му не можели да се грижат за него и го дали на Научната дирекция. Там го използвали за експерименти и някак си спрели развитието на болестта. Само че имало странен резултат — страничен ефект. Казват, че усещал разни неща, виждал ги.

Мъжът говореше колебливо и Лейдлоу не беше сигурна, че информацията е много по-сигурна от гласа му. Определено звучеше шантаво.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя. — Че има парапсихични способности ли?

Петров поклати глава.

— Не. Физични неща. Магнитни аномалии, електро-магнитни смущения. Твърдят, че виждал извън нормалния човешки спектър.

— Наистина ли може да го прави?

— Не знам — отвърна той и пак се закашля. — Кан смяташе, че може.

— Тогава защо е тук? Кан вече не смята ли така? — Миналото време ѝ направи впечатление.

Мъжът поклати глава.

— Юрий отказа да направи онова, което искаха от него. Въпреки побоите и поощренията. Въпреки заплахите. Или си говори сам, или си пее. И не се откъсва от мене. Затова Кан ни прати тук и хората му казаха на Юрий, че след като умра, няма да има друг избор, освен да се вкопчи в новия си господар.

Лейдлоу погледна момченцето, което сърбаше супата си.

— Той изобщо разбира ли какво иска от него Кан?

— Струва ми се, че да. Просто не реагира.

Детето изведнъж вдигна глава и впери очи във вратата на асансьора. Не се случи нищо, не се чуваше нито звук, но след няколко секунди кабината спря на техния етаж и вратата се отвори.

Отвътре излязоха пазачи с тазери в ръце.

— Как се казваш? — попита Даниел.

— Петров — отвърна умирацията. — Александър Петров.

Отново го връхлетя пристъп на кашлица. В продължение на двайсет безкрайни секунди тялото му се разтърсваше от спазми и когато смъкна парцала от лицето си, той беше напоен с кръв.

13.

След като Хоукър не отговори на мъжа, който го разпитваше, един от главорезите вдигна пистолета си и го насочи към окото му.

— Ако ме убиете, едва ли ще научите много от мене — сухо каза американецът.

Онзи не реагира, но мъжът зад гърба му се засмя и нареди:

— Качвайте го.

Завързаха му очите и го качиха в някакъв ван. Последва кратко пътуване до пристанището и принудително качване на очакващата ги дизелова джонка.

Докато се отдалечаваха от кея, Хоукър се опитваше да отгатне посоката и скоростта им.

— Къде ме водите? — попита след минута-две.

— С удоволствие ще ти отговоря след като ми кажеш какво правиш тук — отвърна му руснакът.

Хоукър не каза нищо. Все още се опитваше да анализира динамиката на ситуацията. Защо той, американецът, трябваше да обяснява на някакъв руснак какво прави в Хонконг?

Моторът под палубата заработи на празни обороти, после спря и джонката започна да се поклаща на вълните.

— Изправи се — заповяда мъжът.

Хоукър стана и се хвана за парапета. Някой свали превръзката от очите му и той понечи да се обърне.

— Гледай напред!

В гърба му се заби дуло.

Хоукър се подчини. Бяха на около километър и половина навътре в пристанището Виктория. Насреща му бяха небостъргачите на Хонконг.

— Ти си човек без родина или поне така научих. Човек, който има стари дългове и го търси даже собствената му страна.

Той не отговори.

— Викат ти Хоукър — продължи руснакът. — Интересно име — на твоя език означава уличен продавач, човек, който предлага стоки или услуги на пазара.

Беше получил прякора като код и имаше причини да го запази. Не направи опит да ги обясни.

— Та тъй или иначе, ти си тук, за да упражняваш занаята си, само че този път по нареждане на службите за сигурност на родината си. Би ли ни казал защо?

Хоукър стисна силно парапета. Предполагаше, че руснакът вече знае отговора или поне някаква негова версия. Продължи да мълчи.

— Хайде де, тук си сред приятели — рече онзи. — За да го докажа, ще отговоря вместо тебе. Дошъл си да свършиш нещо, което може да вбеси китайците. Нещо, за което хората, които са те наели, не искат да се разчуе. Навярно убийство?

— Аз не съм наемен убиец — възрази Хоукър.

— Наемник си — категорично заяви руснакът. — Но може би не си убиец. Тогава какво?

Хоукър си помисли дали да не скочи през парапета, но предполагаше, че ще го надупчат с куршуми още преди да падне във водата.

— Не е много сложно — продължи мъжът. — Всъщност отговорът е пред теб.

Американецът впери очи право напред. Джонката се беше изравнила с Тауър Пинакъл, небостъргача на Кан, чиято бяла мраморна фасада лъщеше на утринното слънце.

— Взели са ви нещо, което твоите хора искат да си върнат — прибави онзи.

Хоукър проследи с поглед контурите на небостъргача до скалата в основата му. Прикритието му явно вече не съществуваше.

Той бавно се обърна и този път никой не му попречи.

На три метра от него, скрит в сянката на рубката, стоеше мършав мъж с черна куртка и с кожени ръкавици. Не по-висок от метър и седемдесет, с кръгло лице, изпъкнали скули и набола сивкава четина, дълга колкото сивата коса на главата му.

Хоукър предположи, че е към седемдесетте. Със светло лице и почти сиви очи. Явно не страдаше от липса на самоувереност, тъй като телохранителите му бяха изчезнали и не държеше оръжие.

— Кой си ти? — попита американецът.

— Казвам се Иван Саравич — отвърна мъжът.

— Ти ли си свързката ми?

— Не.

— Какво сте направили с него?

Руснакът махна с ръка, сякаш отпъждаше муха.

— Не се безпокой. Той предпочете да вземе подкуп, вместо да свърши работата. Ценя такива хора.

— Какво искаш от мен? — попита Хоукър.

— Искам да ти помогна да се добереш до Кан — отвърна Саравич. — И да върнеш отвлечената жена.

— А в замяна?

Руснакът излезе на светло и заслони очи от слънцето. Отиде при парапета и се вгледа в далечния Тауър Пинакъл.

— Кан не е особено далновиден — каза след малко. — Освен своята приятелка той похити наш гражданин, дете, чиято майка работи в нашата Научна дирекция.

Звучеше правдоподобно, но трябваше да има причина.

— Защо го е похитил?

— Майката е специалист по високоенергийна физика. Ако не може да купи нещо, Кан го краде, а ако не може да го открадне, го взима с изнудване. Иска от нея информация.

Информация, свързана с високоенергийна физика. Хоукър се зачуди дали това няма нещо общо с проблема, върху който работеха Даниел и Макартър.

— За оръжие ли?

Саравич вдигна рамене.

— Никой не знае. Разправят, че Кан е чудак. Маниак на тема екзотични научни области и други неща като медицински странности, генетични дефекти. Имал цял зоопарк от хора с вродени аномалии.

— Очарователно — замислено отбеляза Хоукър. — Защо искаш аз да се справя с него? Защо сам не го очистиш?

— Много би ми се искало — въздъхна руснакът. — Обаче трябва да се съблюдава известен етикет. Докато ти, от друга страна... Е, човек без родина може да прави всичко. Няма доказателства за кого работи и защо. — Той сви рамене. — Може да има подозрения, да. Шушукане, слухове. Естествено. Тези неща винаги се разпространяват, но в крайна

сметка нищо не се изяснява и тъкмо към това се стремим ние. Също като вашите хора.

— Естествено — съгласи се Хоукър. — В наше време всички ги е страх от дракона.

— Гледат да не го събудят — съгласи се Саравич.

— И искаш да ти върна онова дете, така ли?

Мъжът кимна, после каза:

— Можеш едновременно да измъкнеш и двамата.

Хоукър можеше да попита каква е алтернативата, но му беше съвсем ясно, че няма такава. Сега работеше за Мор и руснаците. Каква ирония, усмихна се той и се зачуди какво ще си помисли директорът на НИИ, след като лично е платил сметката, а неговите врагове от студената война са се разминали безплатно.

Навярно щеше да е по-добре да не действа сам. Отново погледна към крепостта на Кан и каза:

— Смяташ, че са там ли?

— Да. Имаме видеозапис от наше наблюдение, на който влизат в сградата. Няма данни да са я напусkali.

От пленяването на Даниел в Мексико бяха изтекли осем дни.

— Това не е категорично доказателство.

— Познаваме Кан — настоя Саравич. — Знаем как действа. Ако приятелката ти е жива, значи е там. А ако е искал бързо да я ликвидира, нямаше да я води там.

Хоукър впери очи в небостъргача и подметна:

— Е, това ограничава търсенето до стотина етажа.

— Всъщност ни интересува само един. — Руснакът му подаде бинокъл. — Погледни в основата.

Хоукър насочи бинокъла към черната скала, от която сякаш израстваше небостъргачът. Видя останки от укрепление и стари каменни стени, дори полуразрушени стъпала, водещи към водата.

— Кан е построил Тауър Пинакъл върху развалините на Форт Виктория — поясни Иван Саравич. — Крепост, която работливите британци са изсекли в скалите през хиляда осемстотин четирийсет и пета, преди няколко години по-късно да построят Форт Стенли. Кан използва някогашния карцер като частен затвор. Държи там хората, които не могат да си изплатят дълговете или са му се изпречили на пътя и са оцелели. Само малцина са били спасявани с откуп.

Хоукър оглеждаше мократа от вълните назъбена черна скала.
— Гарантирам ти, че и двамата са в онзи карцер — каза Саравич.

14.

Байрън Стекър, бивш футболист от Арканзас, бивш морски пехотинец и настоящ директор на ЦРУ, седеше с телефонна слушалка до ухото. На бюрото пред него лежеше вътрешен доклад. Доклад, крайно критичен към сродна на Управлението организация. Организация, която от години му беше трън в очите. Националният изследователски институт.

Още от създаването на НИИ някои хора в Лангли не одобряваха конкурентната служба, за каквата я смятаха. Малцина бяха понастъпателни от Стекър и през последните две години той се бореше да постави Института под контрола на ЦРУ. Засега губеше битката.

До голяма степен отдаваше този си неуспех на факт, върху който нямаше никаква власт: приятелството на президента с Арнолд Мор. Но след като от две години си блъскаше главата в тази стена, бе измислил нов план, който щеше да превърне личните отношения между двамата от пречка в предимство.

Макар да бе приятел с Мор, президентът преди всичко беше политик. И подобно на всички политици, се боеше от публичната непристойност. Всъщност, ако наистина приличаше на повечето политици, той повече се страхуваше да не изглежда непристоен, отколкото от самата непристойност.

Стекър вече знаеше какво му е нужно: скандал в НИИ. Ако се възползваше от него както трябва, това събитие щеше да представи Арнолд Мор в отрицателна светлина. И тогава президентът, който постоянно трябваше да мисли как изглежда отстрани тяхното приятелство, щеше да се принуди да се отнесе с Мор по-сурово, отколкото с когото и да било друго. Дори и само за да докаже, че не облагодетелства никакви фаворити.

Стекър щеше да получи каквото искаше и този път даже нямаше да се наложи да моли за него.

Изщракването в слушалката му показа, че го свързват с Овалния кабинет. В ухото му се разнесе гласът на президента:

— Добър ден, Байрън. Какво имаш за мен?

Директорът на ЦРУ погледна доклада. Можеше да избира от няколко смуцаващи слуха, например, че в главната квартира на НИИ в предградията на Вирджиния се провеждал някакъв опасен ядрен експеримент. Съмняваше се, че е вярно, но пък другата информация, която бяха изровили хората му, щеше да е достатъчно изобличаваща.

— Господин президент — с мелодично провлачен южняшки акцент и пресилена загриженост каза той. — Трябва да ви предупредя за нещо. Напоследък чували ли сте се със своя добър приятел от НИИ? Защото явно е взел на мушка хора, които може би бихте искали да не закача.

— За какво говориш, Стекър? — попита Хендърсън.

— Опасявам се, че Мор се е изхвърлил. Пратил някакъв наемник, който е наш бивш агент, на лична война срещу Китай.

— Какво те кара да смяташ така? — Президентът въздъхна уморено.

— Имам сигурни източници в Киншаса и Хонконг. Боя се, че НИИ пак престъпва границите си.

Стекър знаеше, че малко преувеличава, но пък, по дяволите, този път Мор нямаше да му се изплъзне. Спокойно можеше да се позабавлява.

Президентът не отговори, но в кънтящата тишина имаше напрежение и ако изобщо разбираше от нещо, директорът знаеше, че е улучил в десетката.

— Дай ми тези източници — каза накрая Хендърсън. На Стекър му се стори, че говори със стиснати зъби. — И го пази в тайна. Разбираш ли? Ако се разчуе, преди да се справим с тази история, ще знам кого да уволня.

Въпреки че изтичането на информацията щеше да му достави удоволствие, Стекър нямаше да го допусне. Трябваше да покаже на президента кой има контрол в тяхната организация и кой не.

— Разбира се, господин президент. Честно казано, ако Мор наистина е излязъл от релсите, ще смятам за свой дълг да запазя всичко в тайна, ако изобщо е възможно.

— Стига глупости, Стекър — изсумтя Хендърсън. — На теб не ти предстоят избори. Утре сутрин точно в седем да си във фойето на

Западното крило. Ела с личния си автомобил и не води никакви помощници.

Президентът затвори и резкият пукот отекна в ухото на Стекър. Разбираше, че е постигнал своето, но имаше още нещо. Хендърсън беше бесен, ала като че ли не изглеждаше изненадан, а по-скоро възмутен, като човек, научаващ за инцидент, който смята, че вече е избегнал.

Стекър се ухили и затвори телефона. Можеше да се окаже по-интересно, отколкото предполагаше.

15.

Гледката от сто и първия етаж на Тауър Ориентал наистина беше великолепна. Заоблената стена от затъмнено стъкло разкриваше панорамен изглед към небостъргачите в центъра на Хонконг отдясно, пристанището Виктория, Коулун и оживените канали между тях по средата и откритите води на Серния канал, залива Дискавъри и остров Лантау с новото летище вляво.

Някога Кан се наслаждаваше на гледката, ала сега тази красота го дразнеше.

— Затвори щорите — заповяда той.

Секретарят му нервно забърза към бюрото и натисна четири бутона един след друг. Стоманените щори се спуснаха от тавана и скриха прекрасния изглед. След десет секунди в стаята вече работеше мекото скрито осветление.

Кан леко завъртя глава, електромоторите забръмчаха и той подкара инвалидната количка през стаята. Остро усещаше вперените в него погледи. Секретарят, неколцина техници и неговият шеф на охраната и неофициален началник-щаб, широкоплещестият Чой.

Макар да се правеха, че не го зяпат, Кан долавяше съжалението и презрението им. Някога имаше внушителна фигура — беше висок над метър и осемдесет и тежеше осемдесет килограма, — но преди няколко години го сполетя рядко неврологично разстройство, което първо порази енергията и координацията му и после изсуши тялото му. Можеше да ходи и от време на време го правеше с терапевтична цел. Състоянието му обаче се влошаваше и от целесъобразност вече прекарваше повечето време в количката. Тялото му постоянно трепереше — и от заболяването, и от свързаните с мускулите му електрически стимулатори, които предотвратяваха по-нататъшното им атрофиране.

Фактът, че го зяпат, не биваше да го изненадва. Обаче ги мразеше за това. Още повече че беше принуден да разчита на тях, и особено на Чой.

— Жената в карцера ли е? — попита Кан.

— Затвориха я там, както наредихте — отвърна Чой. — Но според мене...

— Не съм ти искал мнението, нито ще го търпя днес — Прекъсна го милиардерът.

— Но нямаме никаква полза от нея — настоя шефът на охраната. — Тя не знае нищо, което вече да не ни е известно. Трябва да я убием или да я продадем. Мнозина ще платят добри пари за такава жена. Докато е тук, има вероятност американците да ни атакуват.

„Вероятност — помисли си Кан. — Не, много повече от вероятност“. Все пак се смили над Чой и каза:

— Информацията ти е ограничена. Не виждаш нещата в толкова широк контекст, колкото ги виждам аз.

Обърна количката към Чой и продължи:

— В момента нямаме полза от жената, вярно. Но ще дойде време, когато тя ще ми послужи, за да постигна друга цел. Ако отстъпя пред твоята кръвожадност и я убия или я пратя в публичен дом, какво ще получа в замяна? Две неща, от които нямам нужда: отмъщение и дребни пари. Нима трябва да заменя онова, за което жадувам, срещу чаша злъч?

Наблюдаваше как Чой се опитва да осмисли думите му. Заедно бяха излезли от улицата. Въпреки че модерната му империя се занимаваше с производство, транспорт и строителство, Кан беше започнал като престъпник, спечелил богатство с рекет, проституция и контрабанда. Независимо дали се отнасяше за хора, дрога или застрашени от изчезване животни, щом щяха да получат пари, Кан и Чой продаваха. И не бяха сами.

Първоначално в групата им имаше още трима, но се наложи Кан да ги убие един по един, тъй като вече не искаха да се подчиняват, а да ръководят. Още в разцвета на силите си той изтръгна гръкляна на единия с голи ръце и докато животът и топлата кръв на човека изтичаха между пръстите му, изпита усещане за огромна вътрешна сила. Копнееше отново да изпита същото, да докаже могъществото си. И нямаше да допусне Чой да му попречи.

— Но... — пак почна шефът на охраната.

— Не ми възразявай? — изрева Кан. Викът му отекна в помещението и стресна всички.

Чой затвори уста, но милиардерът виждаше явното му непокорство и предизвикателство. Главният му помощник му беше верен дълги години, ала сега неизбежно започваше да се променя.

Кан обърна количката и я насочи към вратата на заседателната зала. При приближаването му тя се отвори и той видя вътре два предмета и неколцина специалисти.

Първият предмет бе каменният релеф, докаран от Мексико. Двама от хората му го проучваха с електронни устройства.

— Какво открихте? — попита той.

— Вътре няма нищо — отвърна единият. — Масивен гранит. Няма кухни и електромагнитни аномалии. Няма следи от онова, което търси НИИ.

— Естествено, че няма — изсумтя Кан. — Момчето щеше да го усети, когато го доведохме тук. А надписът?

Отговори му друг мъж, който седеше на компютърен терминал.

С помощта на компютърна програма сравнихме снимките на жената със запазената част от релефа. Разделителната способност е ниска, обаче успяхме да я увеличим и сега правим сравнителен анализ с всички известни йероглифи.

— Колко ще отнеме това?

Мъжът сви рамене.

— Релефът е сериозно повреден.

— Ще продължаваме опитите — прибави друг специалист.

— Времето изтича — каза Кан — Трябва ни нещо повече от опити.

Видя реакциите им и с периферното си зрение забеляза как Чой извърта очи към тавана. Усещаше, че всички му се подиграват, както правеше Чой зад гърба му. И в този момент му се прииска да ги убие, да заповяда да ги накълцат на парчета заради презрението и снизхождението им. Но се овладя. Скоро щеше да се излекува и когато възвърнеше здравето си, щеше да ги убие с голи ръце.

16.

Хоукър стоеше на носа на един пристанищен влекач под лекия дъжд и ниско надвиснали облаци.

Носеше тежко вълнено палто, ботуши и черна шапка, нахлупена над ушите. Приличаше на докер или моряк, на човек от екипажа, който наблюдава как влекачът бута товара си на юг.

Шлеповете пред тях бяха натоварени с въглища, предназначени за далечна електростанция. Така щяха да имат законен повод бавно да минат точно пред Тауър Пинакъл и тогава Хоукър щеше да скочи от влекача и да доплува под вода до подножието на небостъргача, където бяха развалините на стария британски форт.

С Иван бяха обсъдили няколко възможности за спасяването на гражданите на съответните им страни. Руснакът предпочиташе да ги отвлекат, докато ги преместват: смяташе, че Кан няма да ги държи вечно в стария карцер и че ще имат възможност да ги спасят, докато ги водят някъде — слабо звено във веригата.

Този план имаше няколко недостатъка, на първо място необходимостта от информация кога и къде ще местят затворниците. Нещо повече, това беше стандартна тактика: знаеше се, че е най-вероятно пленниците да избягат по време на прехвърляне, и затова в такива моменти ги охраняваха най-строго. Пък и планът изискваше чакане, нещо, с което Хоукър не можеше да свикне и което само щеше да донесе повече страдания на хората зад дебелия каменни стени.

След като проучиха плановете на двете сгради, откриха, че старата крепост има находчиво изградена канализационна система. Тоалетните се изливаха в съоръжение за отходни води, свързано с тунели с реката. По време на прилив британските войници бяха отваряли дървени шлюзове и речните води се бяха отклонявали по тунелите, за да пречистят системата и да отнесат отпадъците.

— Да влезеш през канализацията? — беше попитал Иван. — Като плъх?

Това изглеждаше идеалното решение, докато разузнаването им не установи, че някогашните дървени шлюзове са сменени с бетонни тапи. Оставаше им само една реална възможност и сега щяха да се възползват от нея.

Хоукър погледна небето. Нощта приближаваше и дъждът и мракът щяха да му помогнат. Той се върна в рубката, стисна ръката на Иван, взе снаряжението си и каза:

— Кажи да приготвят хеликоптера. Ще имаме само един шанс.

След малко облеченият с черен неопрен Хоукър се спусна във водата. Влекачът го скриваше от брега. Скоро щеше да стане съвсем тъмно.

Изчака влекача да отmine и заплува към скалите. Движеше се бавно и ритмично на четири-пет метра дълбочина.

Въздухът, който дишаше, се подаваше от устройство, известно като ребридер със затворен цикъл. То имаше няколко предимства пред старите кислородни бутилки. Първо, беше по-леко и с него се маневрираше по-лесно, но по-важното бе, че рециклираше издишания въздух и филтрираше кислорода, така че водолазът да може да го използва пак.

Освен това не оставяше по повърхността следа от мехурчета, показваща местонахождението на водолаза.

Честно казано, Хоукър се съмняваше, че някой очаква такава опасност, но пък се знаеше, че Кан е параноик, и може да бе поставил усилена охрана.

След минути пресече канала и стигна стръмния бряг. Водата беше толкова тъмна, че не виждаше нищо, докато не стигнеше на сантиметри от него. Заплува нагоре и след няколко метра тинята се смени с назъбена черна скала.

На половин метър от повърхността Хоукър се обърна по гръб и погледна нагоре. През водата все още се процеждаше светлина, ала не от залязващото декемврийско слънце. Идваше от града и главно от белите прожектори на Тауър Пинакъл.

Предполагаше, че няма да стане по-тъмно, но когато си погледна часовника, установи, че е избързал, затова изчака, отпуснат на скалата, вторачен в повърхността над себе си.

Вълничките от дъжда му действаха хипнотично: безкрайни концентрични пръстени, които се разширяваха един в друг в

непредвидима последователност. После пръстените станаха поточетливи — дъждът се усилваше. Хоукър се усмихна на късмета си.

Имаше много причини да обича лошото време. В този случай дъждът щеше да ограничи видимостта и картината на охранителните камери щеше да се замъгли, а пешите патрули щяха да са разсеяни.

Тъй или иначе, всичко това навярно нямаше значение. Ако се оказеше прав, щеше да проникне вътре, без да го забележат. А на връщане щеше да тръгне в единствената посока, която нямаше да очакват.

Предпазливо изплува на повърхността.

Пред и над него тъмнееха назъбените скали. По-нагоре и на около двайсет и пет метра навътре от водата бяха основите на чудовищния небостъргач. Сто и единайсет етажа, облицовани с италиански гранит. Мощни бели прожектори в основата им осветяваха стените нагоре и правеха почти невъзможно някой да види облечен в черно човек, пълзящ по тъмните скали под сградата.

Хоукър потъна под водата, смъкна плавниците и свали ребридера. Отново изплува, свали и маската и се закатери по камъка като рак.

Откри отвора в скалите, който търсеше, и се вмъкна вътре. След три метра прескочи тясна пропаст и се притисна към стената на старата крепост. Каменните блокове бяха идеално издялани и иззидани, но с годините хоросанът се беше изронил и постройката се държеше само от тежестта си. Върху покрива на третия етаж сега имаше идеално поддържана цветна градина и алея, водеща до входа на небостъргача.

Хоукър продължи напред и скоро стигна до вдаден навътре участък, в който имаше тесен вертикален прорез. Високата трийсет и широка не повече от петнайсет сантиметра амбразура не беше предназначена за топове, а за мускети. Начупеният план на стената бе осигурявал на британските войници широка огнева линия и Хоукър възнамеряваше да се възползва от тези по-тесни участъци, за да пробие по-голям отвор с помощта на експлозив. Проектираната да отблъсква нашествениците амбразура щеше да му осигури достъп до вътрешността. Но първо трябваше да се увери, че е на нужното място.

Свали раницата от гърба си, остави я на земята и извади от нея кутийка от прозрачна пластмаса, в която се виждаха миниатюрна

батерия, трансформатор, микрофон, камера и антена — като вътрешности на прозрачна риба.

Разработеното в НИИ устройство се наричаше „паяк“. Мор му го беше пратил заедно с още няколко високотехнологични продукта. При натискане на бутон устройството разтваряше осем механични крака с подвижни стави, които му позволяваха да се движи по невероятно пресечен терен. Можеше дори да скача на цели етажи височина, въпреки че — ако Хоукър можеше да вярва на показаните му от Саравич планове — точно този паяк щеше само да се спуска надолу.

Хоукър разтвори крачетата, надникна през амбразурата и пушна устройството вътре. Чу го да подскача веднъж и после да спира.

Приклепна и опря гръб във вдлъбнатината, за да се скрие от дъжда. Извади дистанционното управление от раницата си и си сложи слушалките, за да следи сигнала от микрофона на паяка. Над дясното му око имаше малък дисплей, който предаваше информацията от камерата.

Хоукър задейства уреда и фокусира камерата. Напред видя вътрешността на древна килия, мръсна и тясна, с нисък таван и ръждясали метални решетки.

Сякаш се беше пренесъл в средните векове — ако я нямаше носещата колона в отсрещния ъгъл, стоманобетонен стълб, дебел три метра, който потъваше през пода на килията в скалата отдолу. Това бяха основите на небостъргача на Кан. До колоната имаше асансьорна шахта.

Той отново натисна бутона за крачетата и гледката се разклати. Паякът тръгваше на лов.

17.

Обитателите на частния затвор на Кан лежаха в каменните ниши. Мъжете, които Даниел беше пребила, бяха отишли в съседната килия, но Петров, Юрий, старият китаец и индийката бяха останали при Лейдлоу.

Бяха будни само тя и момчето. Още бе сравнително рано, но другите бяха отдавна в карцера и това се отразяваше на състоянието им. Имаха нужда от сън, който навярно ги пренасяше на по-хубаво място, поне временно.

Лейдлоу се заричаше никога да не стигне дотам. Щеше да поддържа ума си бистър, духа си — силен и тялото си — колкото може по-здро̀во. И когато се откриеше възможност, щеше да действа. Решително.

Погледна Юрий.

Без да обърне глава, момчето извъртя очи към нея, сякаш усещаше, че го наблюдава. Ако Петров не се лъжеше, то никога не спеше.

Даниел се усмихна.

Детето ѝ отговори.

Тя премигна и то направи същото. Даниел се зачуди дали не я имитира подсъзнателно. Или може би го приемаше като игра?

Изведнъж Юрий леко завъртя глава, сякаш е чул нещо, и насочи поглед към коридора.

Даниел се заслуша, ала не долови нищо, освен плисъка на дъжда.

Момчето се надигна, без да откъсва очи от коридора, отметна тънкото си одеяло и предпазливо се изправи.

Лейдлоу му махна с ръка.

— Ела, тук.

Юрий се поколеба, после се приближи и се покатери до нея.

Тя се опита да си припомни някоя руска дума, но така или иначе нямаше да може да формулира свързан въпрос. Отметна косата от очите му и момчето се поотпусна, но след миг отново се напрегна.

— Долу — каза Юрий на руски и посочи пода. — Долу.

Лейдлоу разбра думата, но не знаеше какво означава в такъв контекст.

Помисли си дали да не събуди Петров, ала преди да успее да помръдне, чу шум, бързо потракване, почти като барабанене на нокти по твърда повърхност.

Звукът стихна, после се разнесе пак. И внезапно в мрака се появи нещо, което бързо се движеше покрай вратата на килията.

Отначало Даниел реши, че е плъх. Определено нямаше да е първият тук, но въпреки тъмнината в зловонния карцер тя виждаше, че движенията му са прекалено отсечени. А когато спираше, нещото заставаше абсолютно неподвижно.

Юрий настойчиво го посочи. Беше с обърната натам длан, сякаш се опитваше да спре плъха или да го отблъсне.

— Машина — каза Юрий. — Машина.

— Спокойно — помъчи се да го успокои Даниел.

Внимателно свали ръката му, после слезе от леглото и тръгна към нещото.

Наистина беше машина, при това позната.

Сърцето ѝ се разтуптя. Паякът бе от „арсенала“ на НИИ. Това означаваше, че е дошла помощ.

Знаеше, че в устройството е вграден микрофон, и започна да описва ситуацията на човека, който го управляваше.

— Тук сме седем пленници. На този етаж няма нито охрана, нито камери, но огледах помещенията сантиметър по сантиметър и няма друг изход, освен асансьора. Чуваш ли ме?

Паякът се изправи на задни крачета и отново стъпи на пода в нещо като кимане.

Даниел се огледа и отново насочи вниманието си към устройството.

— Това разузнавателна мисия ли е?

Паякът се завъртя настрани в отрицателен жест.

— Значи е спасителна?

Пак кимане. След кратка пауза движението продължи да се повтаря.

След три-четири кимания паякът спря и Лейдлоу неразбиращо се вторачи в него. Какво се опитваше да ѝ каже операторът?

— Не разбирам какво искаш от мен — каза тя и едва не се засмя на нелепата ситуация.

Устройството кимна още три пъти. Даниел сви рамене — и почти в същия момент отекна мощен взрив.

Ударната вълна я събори и в карцера блъвна облак прах.

Тя се закашля и отвори очи. Юрий я дърпаше да се изправи. Другите в килията бяха будни, замаяни и задавени от праха като нея.

— Какво стана? — изпъшка старецът.

Някъде високо над тях се чу приглушен вой на сирена. Противоземетръсна или противопожарна аларма.

Във вихреция се във въздуха прах се появи фигура.

— Добре ли си?

Гласът ѝ бе странно познат. Мъжки глас. После мъжът приклепна до нея и Даниел видя лицето му.

— Хоукър?! Какво правиш тук?

— Измъквам те от неприятности — отвърна той. — Това, за което най-много ме бива.

Тъкмо онзи сух хумор, който си спомняше. След края на бразилската експедиция и особено след като бе напуснала Института, Даниел предполагаше, че никога повече няма да го види. И определено не в подобна ситуация.

Хоукър бръкна в раницата си и добави:

— Искях да ти кажа да залегнеш преди експлозията.

— Е, сега изглежда логично.

Завиха нови аларми и Даниел реши, че са засекли проникването в сградата, и каза:

— Трябва да побързаме.

Юрий я дърпаше за ръкава.

— Откъде ще излезем? — попита възрастният китаец.

— През външната стена — отвърна Хоукър. — При амбразурите. Минете по скалите и плувайте на юг. Течението и отливът ще ви помогнат. Но побързайте, ако искате да успеете.

Китаецът и индийката моментално изчезнаха.

Хоукър се огледа.

— Нали каза, че сте седем.

Лейдлоу посочи към килията отгатак коридора. Там се бяха скрили Джоу и другият китаец, когото беше пребила.

— Защо са там?

— Имахме малък спор. Сега са ми нещо като слуги.

— Все някой трябва да командва — усмихна се Хоукър. — Трябваше да се сетя, че ще си ти.

— Да — потвърди Даниел. Беше й приятно да разговаря с него, но и по-късно щяха да имат време за това. — Да се махаме оттук.

— Вземи детето.

— Откъде знаеш за него?

— И то влиза в сделката.

Нещо в гласа му я обезпокои, но преди да успее да попита, Хоукър се насочи към решетката, която ги разделяше от асансьора. Залепи парче С-4 за ключалката и се отдръпна.

Юрий закрепя нещо, запуши едното си ухо с длан и посочи асансьора.

— Внимавай? — извика тя.

Вратата на асансьора се отвори и във въздуха блъвна облак стрелички, след които се точеха жици. Даниел се хвърли зад стената, ала видя, че една от стреличките улучва Хоукър. Тялото му се скова и в ума й се появи неканена мисъл: „Не е възможно да се повтаря същото“.

18.

Хоукър усети убождането от стреличката, но вече се бе хвърлил зад каменната стена и докато мускулите му се сковаваха, тялото му падна зад нея. Тя охлузи гърдите му и изтръгна тазерното острие от плътта му.

Беше се разминал с освобождаването на целия електрически заряд, но все пак продължи да се гърчи от болка. Ядоса се на себе си. Беше чакал охраната да слезе с асансьора, всъщност дори разчиташе на това. Но противниците им бяха угасили осветлението, а пищящото русначе го бе разсеяло.

Разтърси глава, за да проясни ума си, и се огледа. С едната си ръка Даниел притегляше детето зад себе си, а с другата вдигаше изпуснатия от него автомат. Стреля към коридора и някой там изкрещя.

— Един улучен? — извика Лейдлоу.

Врълета ги втора вълна стрелички, но Хоукър я отклони с раницата си. Натисна детонаторния ключ и експлозивът на решетката избухна, изкърти я и повали втория пазач.

Преди да успее да се зарадва, трети противник откри огън и около тях засвириха рикоширащи куршуми. Хоукър извади от раницата си граната и я хвърли, докато Даниел отвърщаше на стрелбата.

Ударната вълна събори последния пазач. Хоукър изтича в коридора, откачи тазерното оръжие от колана му и го използва срещу него. След петсекундния заряд, мъжът се загърчи на пода. Повече нямаше да представлява проблем.

Хоукър хвърли поглед към асансьора. От шахтата и през пробития в стената отвор нахлуваше хор от аларми. Ярки лъчи играеха в надвисналия над скалите навън дим. Чуваха се викове.

Имаха около минута, докато отгоре слязат още пазачи, но сега щеше да е истинско самоубийство, ако се опитаха да излязат на брега.

— Хайде — извика той на Даниел.

През дима видя, че Лейдлоу и момчето се опитват да помогнат на друг пленник да се изправи, и изкрещя:

— Оставете го!

— Не мога — отвърна Даниел.

— Нямаме място. Ако иска да избяга, да се оправя сам...

И млъкна, защото видя, че на мястото, където трябваше да са ходилата на мъжа, има само кървави парцали.

— Няма да го оставя — заяви Лейдлоу, но пленникът я отблъсна и изхърка:

— Върви. Вземи го с теб. — И посочи Юрий.

Хоукър погледна Даниел.

— Имаме място само за трима.

Тя гневно хвана момчето за ръка и го откъсна от Петров. Детето закрещя.

— Дайте ми оръжие — помоли мъжът.

Хоукър му остави граната — в случай че повече не иска да е затворник, — обърна се и поведе Даниел и Юрий към асансьора.

— С асансьора ли ще се качим? — попита младата жена.

— В момента блокират изходите и ограждат района, за да не ни позволят да избягаме — каза той. — Ще влезем в сградата.

Влязоха в кабината.

Даниел посочи останалия на таблото ключ на пазача.

— Ако го завъртим, предполагам, че ще тръгнем нагоре.

— Момент. — Хоукър приклепна и отвори капака на панела.

— Какво правиш?

— Заобикалям компютъра им — отвърна той и извади от раницата си електронно устройство, което приличаше на гребен, свързан с калкулатор.

Откачи сноповете кабели на таблото и пъхна на тяхно място зъбците на гребена, после набра на клавиатурата 102 и натисна бутона „заклучване“. Вратата се затвори и кабината бързо се понесе нагоре.

Юрий плачеше. Даниел се опитваше да го успокои, като го прегръщаше с една ръка, а с другата държеше автомата. Модерна жена.

Хоукър следеше дисплея. Бяха подминали двайсетия етаж и продължаваха да се издигат. Устройството, което използваше, идваше направо от производителя, чрез лабораторията на НИИ и Арнолд Мор. То не само заобикаляше командите на главния компютър, но и след съответната намеса на НИИ пращаше сигнал към системата и я заблуждаваше, че асансьорът все още се намира в подземие.

Докато хората на Кан ограждаха форта и отчаяно се опитваха да повикат асансьора от фойето, Хоукър, Даниел и русначето бяха минали покрай тях и продължаваха нагоре към покрива.

Надяваше се, че Саравич и неговият хеликоптер ги чакат там.

Извади три комплекта ремъци, всеки със стоманено въже с карабинка на края. Един за него и по един за Даниел и Юрий.

— Сложете си ги — каза Хоукър и нагласи своя.

Лейдлоу последва примера му: първо краката, после ръцете. Помогна и на момчето. Юрий вече не плачеше, но очите му още бяха зачервени и подути.

— Как разбра, че съм тук? — попита Даниел.

— Мор ме прати.

— А той как е разбрал?

— Макартър му съобщил, че са те отвлекли.

— Макартър ли? — Гласът ѝ внезапно се изпълни с изненада и надежда. — Мислех, че... Мислех, че е мъртъв.

Хоукър ѝ се усмихна. Харесваше му по някой път да носи и добри новини.

— Явно е по-издръжлив, отколкото смяташ. — Погледна бързо растящите номера на етажите и добави: — Деветдесет. След петнайсет секунди сме горе.

— И после? — попита Даниел.

— Там трябва да ни чака хеликоптер.

— За какво са ни тези ремъци?

— Няма да има къде да кацне.

Вратата се отвори към черната нощ и пустия мокър покрив.

— Къде е хеликоптерът? — попита Лейдлоу.

Нямаше го.

Дъждът продължаваше да вали. Над тях надвисваха тежки сиви облаци, огрени от светлините на града. Може би беше заради четиристотинте метра височина, но му се сториха много по-ниски, отколкото докато плаваше с влекача в пристанището.

При други обстоятелства никой нормален човек нямаше да рискува да лети сред небостъргачите в такива условия, но ако Хоукър не се лежеше, пилотът на Иван щеше да направи каквото му нареди руснакът. И ако Саравич искаше това момче толкова много, колкото

смяташе американецът, хеликоптерът щеше да се появи даже видимостта да станеше нулева.

Приблужи се до ръба.

Господи, колко беше високо, а на покрива нямаше дори парапет, да не говорим за стена — само ръбове над бездънна пропаст. Зави му се свят от измамното усещане за движение, резултат от идващото отдолу осветление и падащия на талази дъжд.

— Къде е хеликоптерът? — нетърпеливо повтори Даниел.

Той наостри уши. Не се чуваше нищо. А после в нощта отекна приглушен тътен на далечна експлозия. Дори на покрива се усетиха слаби вибрации.

Лейдлоу го погледна, после се извърна. И двамата знаеха какво означава това. Петров беше взривил гранатата — и може би освен себе си беше взривил и пазачите.

— Все някога ще разберат, че асансьорът не е заседнал на долния етаж — каза скептично Даниел.

— Смяташ ли, че са достатъчно умни, за да отворят вратата и да погледнат насам? — попита Хоукър.

— Рано или късно.

Сякаш в потвърждение на думите ѝ чуха боботене, отначало бавно, после все по-високо и бързо. Втората асансьорна кабина се движеше.

— Май ще се окаже първото.

— Надявам се, че имаш резервен план.

Той не каза нищо и тя изсумтя:

— Страхотно.

Хоукър извади от раницата си пистолет, прикри се зад една вентилационна шахта и зачака. Даниел клекна до него, притегли Юрий до себе си и опря приклада на автомата в рамото си.

Разнесе се сигнал за пристигането на асансьора.

Под вратата се процеждаше светлина. Хоукър вдигна пистолета и се прицели. Вратата се отвори и...

Нищо. Кабината беше празна.

— Свалете оръжието? — отекна вик зад тях.

Той потръпна. Стълбището.

Хвърли пистолета си и чу автомата на Даниел да изтрополява на покрива.

— Обърнете се.

Хоукър бавно се завъртя и видя трима пазачи и един набит китаец. Не го познаваше, но трябва да беше Чой, шефът на главорезите на Кан.

— Легнете по очи — извика Чой.

Докато заставаше на четири крака, Хоукър чу вибриращ звук, който бързо се усилваше, и изведнъж отстрани на сградата изплува вертолет.

От отворения му люк заваля дъжд от куршуми.

Двама пазачи се строполиха, а Чой и третият залегнаха.

Хеликоптерът прелетя покрай тях и обърна.

Хоукър грабна оръжието си и също откри огън, с което принуди хората на Кан да се спуснат по стълбището.

Вертолетът се приближи. Под него висеше стоманено въже. Хоукър се хвърли към него, хвана го и извика:

— Хайде!

Лейдлоу се затича към него, дърпаше Юрий за ръка.

Хеликоптерът увисна над тях, ала изведнъж отново отекнаха изстрели и от бронята захвърчаха искри.

— Бързо!

Хоукър закачи ремъците си за въжето, после направи същото с Даниел и детето.

Вертолетът започна да се издига. Чой и третият пазач изскочиха от стълбището и откриха огън.

Хоукър, Даниел и Юрий полетяха във въздуха като някакви безумни акробати. Движеха се със сто и шейсет километра в час и около тях имаше само мрак и дъжд, на триста метра над пристанището Виктория.

Два-три пъти се залюляха напред-назад, описвайки огромни дъги, после се стабилизираха зад хеликоптера.

Дъждът жилеше лицата им като сачми. Лебедката на вертолета виеше — не можеше да вдигне трима души едновременно.

Лейдлоу се беше вкопчила в него с все сили.

— Кой пилотира това чудо?

— Не го познаваш.

— Какво криеш? — надвика вятъра тя.

Хоукър се опита да ѝ обясни заключения от него съюз.

— Тия хора са руснаци.

— Нали те е пратил Мор?

— Така е. Но имах нужда от помощ и те ми направиха предложение, което не можех да отхвърля.

Погледна я с присвити заради вятъра очи. Виждаше, че трепери от студа и дъжда, ала вече се спускаха и намаляваха скорост. След няколко минути щяха да кацнат.

— Искат да си върнат детето — поясни Хоукър. — Кан го използвал, за да изнудва майка му, която работи в тяхната Научна дирекция.

Даниел вирна брадичка и заяви:

— Излъгали са те. Юрий е сирак. Правили са експерименти с него.

Хоукър се намръщи. Знаеше, че Иван не му е казал цялата истина, но не бе очаквал такова нещо.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно.

Той погледна детето, после отново нея.

— Няма да им го дам — отсече тя.

Хоукър не знаеше какво да каже, как да ѝ обясни що за човек е Саравич. Човек, който няма да се съгласи на компромис.

— Дадох дума — прибави Лейдлоу. — И няма да я наруша.

Погледът ѝ издаваше непоколебимост. Въпреки вятъра и дъжда тя предизвикателно впери очи в Хоукър, после погледна към брега. Вече бяха само на петнайсетина метра височина, на около половин километър от сушата, и се движеха с трийсет възела.

— Ти не разбираш — извика Хоукър. — Сключих сделка с тях.

Даниел се отскубна от ръцете му и се пресегна нагоре към стоманеното въже.

— Аз пък ще я проваля.

И преди Хоукър да успее да ѝ попречи, натисна освобождаващия лост и тримата полетяха надолу като камъни.

Удивително на какво е способен човешкият ум само за един миг. След секунда вече бяха изменили половината разстояние, ала докато Хоукър се премятеше в мрака, в главата му се сблъскаха две абсолютно различни мисли.

Първо, ако някак си се спасяха след падането, щеше да убие Даниел, заради която сега се намираха в такава ситуация. И второ, ако все пак се спасяха и той не изпълнеше първата си закана, къде можеха да отидат, по дяволите, така че Иван да не ги открие и да ги убие?

Удари се във водата като човек, който с все сила се е блъснал в тухлена стена.

19.

Сграда 5, Вирджиния Индъстриъл Комплекс

Президентът и шефът на ЦРУ щяха да го посетят заедно и Арнолд Мор очакваше най-лошото. Двата бяха избрали понеделник сутрин за краткото пътуване до главната квартира на НИИ във Вирджиния Индъстриъл Комплекс, наричан за по-нежно ВИК. Не бяха посочили повод, но Мор предполагаше, че е свързано със спасяването на Даниел, и се оказа прав. Отчасти.

След няколкоминутна словесна престрелка с директора на Управлението Мор погледна президента. До този момент главнокомандващият беше странно мълчалив на среща, организирана от самия него. Почти сякаш оставяше всичко в ръцете на Стекър, мисъл, която сериозно безпокоеше Мор. Само че Стекър изглеждаше също толкова озадачен от мълчанието на Хендърсън.

— Въпросът е, че не очакваме ръководител на друга разузнавателна институция да използва беглец, наемник, който по-рано е работил за нас — Отново се хвърли в атака Стекър.

Мор вече виждаше очертанятията на капана: Ако отрече, че се е срещал с президента, Стекър щеше да представи доказателства. А ако признаеше какво е направил, щеше да излезе безразсъден глупак.

Тъй като не му оставаше нищо друго, той използва последната си защита, макар да съзнаваше слабостта ѝ:

— Не действах като официално лице.

— Какво означава това, по дяволите? — попита Стекър.

— Означава, че платих с личните си спестявания — отвърна директорът на НИИ и прибави весело: — Голяма част от тях са от сумата, която получих при пенсионирането си от ЦРУ. Много ти благодаря за това.

Сега беше ред на Стекър да погледне президента, сякаш очакваше да се намеси на негова страна. Но след като Хендърсън продължи да мълчи, се намръщи и отново се обърна към Мор.

— Сигурно си се побъркал, Арнолд. Не можеш да действаш като частно лице, знаеш го. Не и на този пост. Ти застрашаваш самата същност на...

— Щом Рос Перо може да спаси народа си от една вражеска страна, и го обявиха за герой, и аз мога. Когато гражданин на чужда държава нарушава закона, аз също не съм обвързан от този закон, за да защитя гражданин на Съединените щати.

— Дяволите да те вземат, Мор, ти си неуправляем — избухна директорът на ЦРУ — Ако работеше при мене, направо щях да те изритам или да наредя да те арестуват.

Мор се отпусна. Стекър поне беше разкрил истинската си цел.

— А, да. Това било значи. Вечната борба на ЦРУ да глътне НИИ и всичките му активи.

— Управлението ненапразно е *Централно!* — отвърна Стекър.

Мор повдигна вежди.

— Да, в центъра на всички каши сте.

Лицето на Стекър почервения. Приличаше на турист на плаж във Флорида, забравил да се намаже с крем за слънце. Преди обаче да избухне, президентът вдигна ръка.

— Време е да ударя гонга, господа. — Погледна Стекър. — Байрън, досега ти водиш по точки, обаче Арнолд ти е приготвил удар, който ще те свали в нокаут. Удар, който ти изобщо не предвиждаш.

Това беше нещо ново за Мор.

— Арнолд предприе тези действия едва след като получи устна заповед от мен — добави президентът.

Тази информация явно зашемети Стекър.

— Устна заповед ли? При цялото ми уважение, господин президент, какво означава това, по дяволите?

— Означава, че не исках тази история да се взриви под носа ми. Но също не ми допада идеята чужденци да отвличат наши граждани и да се крият зад закона. Ако се беше случило в открито море, щяхме да го обявим за пиратство и да пратим флота.

Хендърсън погледна Мор и продължи:

— Честно казано, Кан има късмет, че живее в страна, която ни интересува. И като се има предвид този факт, единственият начин да се съглася с това беше някой друг да си заложи задника.

Усмихна се.

— Повярвай ми, Байрън, ако операцията се беше провалила, нямаше да го научиш от мен.

Стекър се смая. Мор беше също толкова объркан, защото знаеше, че Хендърсън не му е давал такава заповед. Вече щеше да му е длъжник.

— И след като уредихме този въпрос, да се върнем на истинската причина да сме тук — продължи президентът.

Очевидно идваше ред на първата вноска.

— Преди по-малко от едно денонощие Байрън ми съобщи обезпокоителна информация. В ЦРУ явно са чули слухове за твоята организация, които нямат нищо общо с личните инициативи на нейния директор. Според един от слуховете, който привлече вниманието ми, НИИ построил в подземията на сградата някакъв експериментален реактор за студен ядрен синтез, който можел да застраши живота на нашите добри столичани.

Мор мълчеше. Подробности не бяха верни, но в този слух имаше зрънце истина. Естествено, президентът знаеше всичко, държаша го в течение още от първия ден, и спокойно можеше да разкрие истината на Стекър. Нямаше нужда да се разкарват до Вирджиния.

Следователно имаше друга причина за идването им и Мор се досещаше за нея. Беше време да свалят картите.

Отдавна се боеше от настъпването на този ден и правеше всичко възможно да го отложи. Президентът обаче явно искаше ЦРУ да бъде информирано и навярно да се включи в проекта, който НИИ криеше под сграда 5. А за да се разбере колко е важен проектът, истината трябваше да се види лично.

— Значи сме тук за нагледно обяснение — въздъхна Мор.

— Време е — отвърна Хендърсън.

Директорът на НИИ се изправи и каза:

— С ваше позволение, господин президент.

20.

Мор поведе президента и шефа на ЦРУ към асансьора с ограничен достъп. Охраната ги последва, но щом тримата се качиха, президентът вдигна ръка и каза:

— Пушпауза. Ще се позабавим известно време.

Мор въведе кода, вратата се затвори и охраната остана в коридора. За миг Мор си помисли дали да не отправи последна молба към президента, но строгото лице на Хендърсън му показва, че времето за дискусии е свършило. Хендърсън искаше ЦРУ да знае и да участва.

След секунди асансьорът спря и излязоха в сумрачна лаборатория. Жуженето на вентилационната система беше единственият шум, вградените в стената специални синьо-бели светодиодни лампи хвърляха мека светлина.

В здрачната тишина двама специалисти от НИИ следяха компютърните данни. Когато видяха кой влиза, неловко се изправиха.

— Свободно — каза президентът.

Мор отиде при стъклената стена пред тях. Наклонено напред под ъгъл от четирийсет и пет градуса, за да осигури свободно разглеждане на намиращия се долу обект, „стъклото“ всъщност представляваше петсантиметров прозрачен кевлар, достатъчно здрав, за да спре куршум.

На метър и седемдесет под тях, осветен от кръг светодиоди и повдигнат на щипци като в обков на годежен пръстен, лежеше триъгълен камък със скосени ръбове.

Беше прозрачен като стъкло. Синята светлина се отразяваше в ръбовете му и те сияеха като тънки неоновии нишки, докато белите лъчи сякаш проникваха във вътрешността му и рефлектираха оттам.

— Има ли промяна? — попита Мор.

— Не, господин директор — отвърна главният специалист. — От двайсет и първи няма нищо ново.

Стекър гледаше камъка като хипнотизиран. Мор също, въпреки че го беше виждал много пъти. Дори веднъж го бе държал в ръце —

беше един от малцината в НИИ, които две години го бяха правили.

Президентът го беше виждал само два пъти, но сега като че ли го наблюдаваше с ново безпокойство. Мор знаеше причината и за това: събитията и времето бяха променили ситуацията и от любопитен предмет камъкът се превръщаше в повод за загриженост.

— Какво е това? — попита Стекър.

— Наричаме го Бразилския камък — поясни Мор. — Преди две години наши агенти го донесоха от Амазония. — Кимна към Хендърсън. — Информирахме президента и ръководството на Конгреса.

Директорът на НИИ застана така, че едновременно да вижда и двамата си спътници. Трябваше да може да чете по лицата им, за да е наясно с положението.

— Какво представлява?

— Генерира енергия — отвърна Мор. — Не знаем точно как, защо и с каква цел.

— Защо е тук долу? Да не е радиоактивен?

— Не. Но тази зала е проектирана така, че да защити хората горе. — Мор посочи стените с широк жест. — Намираме се на петнайсет метра под земята. Залата е изградена от титан, облицована е с четирийсет сантиметра олово, десетсантиметров пласт силициев нитрид и трийсет сантиметра стоманобетон. Освен това сме инсталирали монитори и мощно електромагнитно поглъщащо поле.

— От какво ни предпазваш, Арнолд?

— От електромагнитни вълни, включително пикове на гама и рентгенови лъчи: високоенергийни импулси, които не само унищожават електронните уреди, но и могат да увредят човешка тъкан.

Стекър се огледа и отбеляза:

— На оборудването ви тук обаче явно му няма нищо.

— Импулсите са на точно определени интервали — седемнайсет часа и трийсет и седем минути. Преди това изключваме системата и предпазваме апаратурата със защитни покрития. После пак я включваме. Общо взето, няма нищо трудно. Поне беше така до двайсет и първи ноември.

— Двайсет и първи ноември — повтори директорът на ЦРУ. — Тази дата ми говори нещо.

— Да. Денят, в който руснаците и китайците пратиха спасителните си експедиции. Същия ден регистрирахме излъчване от място близо до полярния кръг, което извади от строя няколко наши навигационни сателита.

Стекър изглеждаше ядосан — плуваше в мътни води и не знаеше кой факти да свърже. Според Мор не можеше да се ориентира в ситуацията и в момента навярно изпитваше едновременно гняв, любопитство и смут.

— Същия ден, в който с Арнолд обсъдихме операцията в Хонконг, имахме друг разговор за действията на руснаците и китайците — каза президентът. — Също като теб и началник-щабовете той смяташе, че това са спасителни експедиции, само че НИИ разполагаше с информация, каквато нямаше никой друг. Запис на този енергиен импулс. Отначало предположихме, че една от двете страни е създала някакъв нов вид насочено енергийно оръжие и е станал някакъв инцидент.

Но не открихме доказателства за това и после един от неговите специалисти тук свърза характеристиките на енергийния импулс с незначителна промяна в излъчването на този предмет.

— Искате да кажете, че причината е този камък, така ли? — попита Стекър.

— Не. Но може да е нещо, свързано с него — отвърна Мор.

Шефът на ЦРУ откъсна очи от сияещия камък и ги насочи към двамата си събеседници, сякаш за да се увери, че всичко наоколо е истинско и не го заблуждават.

— Това някакъв експеримент ли е?

— Не — каза Мор. — Ние не сме създали камъка, намерихме го. В момента го проучваме и още не сме сигурни какво означават резултатите от анализите ни.

— А именно?

— Казах ти. Този камък явно *генерира* енергия. Произвежда я по непонятен за нас начин. Начин, който нарушава първия закон на физиката.

— Аз не съм от твоите учени, Арнолд. Ама не съм и идиот. Говори ми така, че да те разбирам.

Тъкмо по тази причина Мор се боеше от включването на ЦРУ в проекта. НИИ беше главно научноизследователска организация,

въпреки че едното ѝ крило се занимаваше с кражба на научни открития от други държави. Управлението събираше информация с по-тактически цели. „Ако ние направим това, те ще направят онова“. Нито Стекър, нито който и да било от хората му можеше адекватно да проумее заключенията, до които бяха стигнали в НИИ.

— Първият закон на физиката гласи, че енергията нито се създава, нито се унищожава. За да върви колата ти, гориш бензин, горенето образува топлина, топлината образува налягане, което разширява газовете, и това бързо разширяване задейства буталата. Енергията идва от нарушаването на химическите връзки в петролните дестилати. Химически връзки, които бавно са се създавали в продължение на хиляди години, докато бедните мъртви динозаври са се превръщали в суров петрол.

Замълча за миг, за да се увери, че Стекър го разбира.

— Когато караш колата си, ти освобождаваш съхранена енергия, а не я генерираш. Атомната електростанция прави същото по друг начин: разцепва атоми и нарушаването на тази връзка води до абсолютно същия резултат като нарушаването на химическата връзка в петрола — освобождава се енергия, но в много по-голям мащаб. И в двата случая обаче енергията винаги е налична и потенциалът ѝ може да се изчисли, преди да бъде използвана.

Мор посочи камъка.

— Но това нещо тук е различно. То отделя енергия чрез процес, който не сме в състояние да разберем, понякога огромни количества енергия. Най-много, което можем да кажем, е, че камъкът някак си генерира енергия или може би я извлича от квантов фон.

Стекър се намръщи, но все пак не реагира толкова арогантно, колкото очакваше Мор.

— Аха. Ясно какво прави този ваш камък. Произвежда енергия. Страхотно. Дайте да го включим в мрежата и да спрем глобалното затопляне, от което ги е страх всички. Обаче това не обяснява защо е толкова важен, защо толкова малко хора знаят за него и защо ми съобщавате чак сега.

Мор погледна президента и той му кимна. Беше време за цялата истина.

— Защото камъкът не е нещо, което се е образувало естествено — каза директорът на НИИ. — Не е скален къс или екзотичен нов

елемент, открит в земните недра. Той е машина, конструирана от човешки ръце, която нашите хора са намерили до скелет на ужасяващо мутирал човек, наред с пророчество, предсказващо гибелта на цивилизацията. Милиарди, загинали във война, епидемии и глад, наказание за греховната човешка гордост. И всичко това в резултат на събитие, което ще се случи на двацет и първи декември две хиляди и дванайсета.

Тези думи накараха Стекър да се усмихне презрително.

— Пророчеството на майте. Чувам го всеки път щом включа телевизора. За това ли става дума?

— Да. Откритите от Макартър йероглифи го наричат Деня на Черното слънце.

— Черно слънце ли? Като при слънчево затъмнение? Или слънчево изригване?

— Не знаем — призна Мор.

— Не знаете ли?

— Да, Байрън — кипна директорът на НИИ. — Не знаем. Ако случайно не ти е известно, йероглифите не вървят с бележки под линия и коментар. Така че го изследваме в движение.

Стекър не изглеждаше убеден.

— Я стига, Арнолд. Светът е пълен с побъркани, които твърдят, че краят приближава. Висят на всеки ъгъл. Защо да обръщаме внимание на това пророчество, по дяволите?

— Защото в нашия случай побърканият не е пророк, а историк — отвърна Мор.

— Моля?

В този момент се намеси президентът и спусна чука на истината.

— Трябва да обърнем внимание на това пророчество заради неговия произход, Байрън. Защото в НИИ му вярват и защото този камък не е създаден преди хиляди години, а след единайсет века — от нашите потомци след триста поколения.

Думите на Хендърсън накараха Стекър да се ококори.

Мор се опита да му ги разясни.

— В скелета, за който ти споменах имаше останки от свършени протези — имплантирани или развити от живата кост. Въз основа на описанието и контекста му на откриване заключихме, че този човек е

преживял силна мутация или дори умишлена генетична модификацията да оцелее в среда, съдържаща сярна киселина.

— Не мога да повярвам, че ти...

— Това не е шега — прекъсна го президентът. Говореше съвсем сериозно.

Шефът на ЦРУ изпуфтя. Мор не можеше да прецени дали им вярва, но поне престана да спори.

— Значи това нещо е проблем, така ли? — попита с въздишка.

— Да — потвърди директорът на НИИ. — И не е единственият. Един от моите хора, професор Макартър, изследва йероглифните сведения, които донесохме от Бразилия, и стигна до извода, че освен този камък има още три.

— Къде?

— Два в Централна Америка, един някъде в Централна Русия.

— Съобщили ли сме им за това? — попита Стекър президента.

Хендърсън поклати глава.

— Е, поне това е нещо. Пратил ли си някой да ги търси? — обърна се Стекър към колегата си.

— Сещаш ли се за начин да го направим тайно?

— Не. Правилен ход. — За пръв път се държеше дружелюбно. Това обаче не продължи много. — Добре, да речем, че вярвам във всичко това. Какво е заключението?

— Не сме сигурни — рече Мор. — Но стигнахме до един възможен извод: след хиляда години светът няма да е като този, в който живеем днес. Нашето предположение: радиоактивен фон, киселинни дъждове, атмосфера с въглерод и сяра.

— И този... камък... прави нещо по въпроса, така ли?

— Изглежда логично — сложи край на обясненията си Мор.

— Тогава защо ми го казвате?

Мор Погледна президента.

— Защото искам двамата да работите по това, двете организации — отвърна Хендърсън. — Привлечете най-големите умове, които сте в състояние да намерите.

— Защо точно сега?

Този път отговори Мор.

— Защото камъкът натрупва енергия, готви се за нещо голямо и праща сигнал, който се скъсява с всеки следващ импулс. И ще стигне

до нула след единайсет дни. На два̀сет и първи декември две хиляди и дванайсѐта.

21.

Надвесена над очуканата бордова ограда на ръждясалия стар товарен кораб, Даниел се взираше в отдалечаващия се зад тях Хонконг. Бяха се качили на борда с подкуп и отплаваха в малките часове на нощта. Корабът бе натоварен догоре с части за двигатели и други промишлени стоки и държеше югоизточен курс към родното си пристанище Манила. Домът на самата Даниел се намираше много подалече и ако не грешеше, щеше да мине много време, преди да го види отново.

Докато Хоукър гледеше Юрий, тя се опита да се свърже с Арнолд Мор по сателитния телефон.

— Слава Богу, че си жива? — възкликна някогашният ѝ наставник. — Честно казано, боях се да не се случи най-лошото. По всички новини показаха взрива в небостъргача на Кан. По наши канали научихме, че неговата охрана убила доста хора. Обявили ги за терористи.

Тя си помисли за Петров.

— Мисля, че са били убити хора, които не са терористи. Но ние сме добре. Само че се тревожа за Макартър. Хоукър каза, че сте се чули.

— Той се свърза с нас малко след твоето отвличане — успокои я Мор. — Но оттогава не се е обаждал. Бил ранен, обаче твърдеше, че ще се оправи, тъй че нямам обяснение за мълчанието му. Пратил съм няколко групи да го търсят, но Мексико е голяма страна.

— Макартър ще избяга, ако ги види — отвърна Даниел, Знаеше, че археологът няма доверие на НИИ. — Дали не го е заловил Кан?

— Едва ли. Според нашите сведения китайците претърсват цял Юкатан, обаче няма никакви данни да са открили Макартър. Където и да се крие почитаемият професор, да се надяваме, че ще има

благоразумието да си остане там. Тебе навярно ще те послуша, ако успеем да установим връзка.

След кратък размисъл Лейдлоу реши, че това е съмнително. Някога тя беше въвлякла учения в онова приключение, но сега самият той бе ентусиаст, напълно обладан от потребността да продължи нататък. Фактът, че не се е върнал в Щатите след случилото се, само го доказваше.

— Хоукър с теб ли е? — попита Мор.

Даниел погледна към предната част на палубата, където Хоукър се занимаваше с Юрий — учеше го да изпъва длан като крило, подлагайки я на вятъра. Момчето не говореше често, ала повтаряше движенията на някогашния пилот и лицето му грееше от радост.

Срещата с Хоукър я изпълни с щастие, главно защото и се беше притекъл на помощ, но и защото беше приятел. Безценна стока, от която нямаше много запаси.

— Да — отвърна тя.

— Какво е положението?

— Мисля, че никой не забеляза заминаването ни. Не че нямаме други проблеми.

— Кан — досети се Мор.

— Като начало — потвърди Даниел. — Но вече не е само това. Чувал ли си за един руснак, казва се Саравич?

— Иван Саравич ли? — Името явно му беше известно. — Познавам го. Какво общо има той с тая история, по дяволите?

— Първо ми кажи какъв е.

— Бивша хрътка от КГБ. Допреди няколко години го пращаха да им решава различни проблеми със силови методи. Според мен вече трябва да се е оттеглил.

— Едва ли, освен ако не се е оттеглил на южнокитайското крайбрежие. Явно е подкупил или отстранил нашата свързка и се е срещнал с Хоукър вместо него.

— С каква цел?

— Изглежда, че Кан е отмъкнал нещо и от Русия: дванайсетгодишно момче, казва се Юрий.

— Защо? — изненада се Мор.

— Саравич излъгал Хоукър, че Кан използва детето, за да изцежда информация от майка му, руска изследователка. Аз обаче

смятам, че истинската причина е друга. Юрий е обект на експерименти в руската Научна дирекция.

Кимна към момчето.

— Юрий изглежда малко затворен, почти като аутист или нещо подобно. Освен това явно има шесто чувство по отношение на енергийни полета, електричество и магнетизъм.

— Странно. Мислиш, че е свързано с търсенето на камъните, така ли?

— Кан ги издирва. Дявол знае защо и дори как е научил за тях, но човек, който е способен да усеща променливи нива на електромагнетизъм, може да е много полезен за такова нещо.

— Звучи логично — съгласи се Мор. — Известно е, че руснаците от години експериментират с медиуми, ясновидство и подобни неща. Не съм изненадан, че са включили това дете в някаква програма. Но доколкото знам, за тях това винаги е било само майтап, безсмислено пръскане на държавни пари. Не съм чувал да е излязло нещо. Обаче щом е замесен Саравич, отношението им към това момче трябва да е различно.

— Въпросът е, че Хоукър е сключил сделка със Саравич. Сделка, която аз провалих.

Мор мълчеше, което я обезпокои.

— Това е проблем, нали? — попита тя.

— Саравич ще тръгне след вас — каза директорът на НИИ. — И особено след Хоукър. Той е горделиво копеле. Даже да може да го остави на мира, няма да го направи.

— Точно от това се страхувам — отвърна Даниел. — Виж дали можеш да пуснеш някаква заблуждаваща информация, осигури ни малко време. Мисля, че иначе Хоукър сам ще го потърси и ще се опита директно да го отстрани.

Лейдлоу не желаше да се стигне дотам не само защото се боеше за Хоукър, а и защото не искаше да цапа ръцете си с още кръв.

— Ще видя какво мога да направя — обеща Мор. — Къде сте сега?

— Нали я знаеш онази песен за бавния кораб за Китай? — попита Даниел. — Е, ние сме по обратния път. След няколко дни ще стигнем в Манила. Как е положението при теб?

— Не е много добре — призна Мор. — Сега се включи и ЦРУ. Хората постепенно започват да се страхуват от камъка. Даже президентът.

— Лоша новина.

— Така е. Хендърсън иска да го проучват два отделни екипа. Затова явно ще отговаряме за него съвместно с Управлението. Освен това нареди да го махнем от Вашингтон. Ще го пренесем в Невада. В момента строят лаборатория в планината Юка — в недовършеното хранилище за ядрени отпадъци.

Тя разбираше, че за това може да има само една причина.

— Енергийният импулс продължаваща се усилва.

— Нашата сграда е застрашена от срутване, обаче по-сериозната опасност е експлозията. Успяхме да определим параметрите на броенето и нулевата точка ще бъде достигната на двайсет и първи декември, в седемнайсет часа трийсет и две минути тихоокеанско време.

Даниел се замисли за тази дата. Макартър няколко пъти ѝ беше разказвал историята. В края на тази епоха, започнала преди пет хиляди сто и четиринайсет години, маянското дълго летоброене свършваше и часовникът му се нулираше. Пророчеството описваше края на света в потоп от мрак. Тъмно небе, тъмни води, изливащи се от небесата, тъмна земя. Сама по себе си легендата се свеждаше до чиста митология, но когато се свържеше с открития от тях камък, неговото отброяване на времето и теорията на археолога, че има поне още три като него, митът придобиваше смущаваща правдоподобност.

— Кога ще го пренасяте? — попита тя.

— В края на седмицата. И ако не успеем да разберем какво ще направи това нещо, ако не намерим другите камъни в Мексико, те ще унищожат този, ще погребат останките и ще се молят да не се случи най-лошото.

Откакто бе видял артефакта за пръв път, Мор се отнасяше към него почти като към някакъв божествен дар. Виждаше в него скрит смисъл. Даниел изпитваше същите чувства, ала понякога се питаше дали може да им вярва.

Бяха се опитали да го запазят в тайна от ЦРУ и военните, защото техният първи въпрос щеше да е дали могат да го използват като оръжие. А сега, две години по-късно, камъкът генерираше все повече и

повече енергия и отчиташе времето до някакво събитие, следователно можеше да се окаже тъкмо това.

— Искаш ли да пратя хора да те вземат? — предложи Мор. — Имаш право на ескорт. А и съм сигурен, че Маркъс ще е много щастлив от завръщането ти.

При споменаването на Маркъс тя се усмихна и в същото време изпита внезапна тревога.

— Наистина ли си сигурен? След последния ни скандал съседите май се обадиха в полицията.

— Гордостта кара хората да се държат странно. Той е сърдит, да, но иска да се върнеш, знаеш го.

Даниел се съмняваше. Бяха се разделили мъчително.

— Каза ли му, че съм добре?

— Разбира се — отвърна Мор. — Свързах се с него още щом научих. И ще му се обадя, за да го потвърдя, веднага след като свършим разговора. Освен ако не искаш да му го съобщиш лично.

Предложението я свари неподготвена. Тя изпълняваше секретна операция и всякакви лични разговори бяха забранени. И все пак идеята ѝ харесваше. Искаше да чуе гласа му, да му каже, че е добре. Ала нещо я възпираше.

— Нарушаваш правилата заради мен — заобиколи отговора Лейдлоу.

— Маркъс работеше при нас. Мога да ги наруша и заради двамата. Мога и да пратя да те вземат.

Тази перспектива ѝ се струваше изключително примамлива. От една страна, ѝ се искаше да приключи с това безумие. Случилото се я беше изчерпало емоционално и физически. Щеше да е чудесно да се прибере у дома, да спи в собственото си легло и когато се събуди, Маркъс да ѝ прави кафе. И дори с връзката им да беше свършено, дори Маркъс още да ѝ беше прекалено ядосан, за да ѝ прости, тя искаше да се върне у дома, да го види, та макар и само за да му обясни спокойно защо е взела точно такова решение. И в същото време се питаше защо изобщо е нужно да му дава обяснения.

Имаше чувството, че старият им спор, отново назрява. А и Макартър все още липсваше. Беше се върнала в НИИ, за да го защитава, и нямаше да се откаже, докато не се увереше, че професорът е в безопасност.

Обзе я отвратително усещане за дежа вю.

— Ако си прав, предстои някаква катастрофа — каза Даниел. — Какъв смисъл има да се прибирам вкъщи, ако пристигна в самото ѝ навечерие? Ако нямаш по-добра идея, за всички ще е от полза да продължа.

Опитваше се да се убеди, че студената логика е такава, ала разбираше, че има още нещо. Достатъчно добре се познаваше, за да усеща, че решението и е продиктувано от стремеж да избегне нещо, не спора с Маркърс, който най-вероятно отново щеше да се развихри, тя го приемаше спокойно, а нещо друго, нещо по-дълбоко. Сякаш истината вече я очакваше, а тя още не беше готова да я види.

Мор мълчеше, но Лейдлоу знаеше, че одобрява избора ѝ и дори може би го е очаквал.

— Сигурна ли си? — попита накрая директорът на НИИ.

— Ще довърша това, което започнах. Помоли Маркърс да ми прости.

— Добре. Мислиш ли, че можеш да намериш Макартър?

Даниел се замисли за случилото се в Мексико. За работата, която бяха свършили с археолога. Дискусиите, които бяха водили. Оттогава бяха изтекли само осем дни, ала все едно се опитваше да си спомни какво е правила преди цяла година. И все пак и хрумна нещо.

— Имам идея откъде да започна.

— Чудесно. — По гласа му Лейдлоу позна, че се гордее с нея. — А Хоукър? Може би не е зле да дойде с тебе, така няма да тръгне срещу Саравич.

— Ще го попитам — обеща Даниел. — Какво да правя с Юрий? Не съм сигурна, че е подходящо да го вода с нас.

Мор се поколеба.

— Ако го пратиш тук, не мога да ти гарантирам, че няма да го вземат в Държавния департамент или ЦРУ. И в двата случая може да го върнат в Русия. Ако е с теб, може и да ти е от помощ.

Тази идея не ѝ допаднаше, не ѝ харесваше мисълта да използва момчето в търсенето, но не можеше да допусне да го върнат в родината му.

— В такъв случай организирай пътуване за трима.

— Закъде?

— Само до Кампече. Нататък ще поема нещата аз.

22.

Професор Макартър излезе от старата кооперация и закуцука към центъра на Пуерто Азул. Беше се настанил там, защото не искаше да отседне в хотел, а и тъй като, за разлика от повечето пансиони в района, сградата имаше само вътрешен вход, водещ към стръмно скърцащо стълбище и коридор с пет врати, което, надяваше се, щеше да му осигури по-голяма сигурност.

Но главно защото му напомняше за апартамента, в който някога бяха прекарвали медения си месец двамата с жена му — в същото рибарско градче, докато Макартър правеше разкопки на един час път към вътрешността на страната.

Не знаеше дали е от познатата обстановка, или заради странното видение, което му се беше явило във вигвама на шамана в Чиапас, но имаше усещането, че жена му е с него. Помагаше му. Бдеше над него.

На няколко пъти я бе виждал в сънищата си, едни приятни, други почти кошмарни. И от време на време, както на обществени места, така й сам в стаята си, се усещаше, че й говори на глас, без да се замисли, сякаш наистина е до него.

Намираще се в Пуерто Азул от три дни, след едноседмичен престой в планинското село. Донесените от Око антибиотици го бяха спасили — и от разпространението на бактериалната инфекция в тялото му, и от грижите на шамана. И макар че още не беше напълно излекуван, напусна Чиапас още щом, се изправи на крака.

По онова време не знаеше къде да иде. Предполагаше, че нападателите му са го сметнали за мъртъв, иначе нямаше да го оставят там, ала допускаше, че е възможно да е изтекла информация за разговора му с Мор или че действията на директора на НИИ за спасяването на Даниел са накарали противника им да допусне, че е жив.

Затова се скри, пусна си брада и не се върна в града и хотела, който с Лейдлоу бяха избрали за своя база (и където бяха оставили

багажа си), а дойде в Пуерто Азул на северното крайбрежие на Юкатан, на сто и трийсет километра от Канкун.

Градчето привличаше съвсем малко туристи, само колкото присъствието му там да не е подозрително. Но макар и отдалечено от маянските обекти във вътрешността на страната и дори по крайбрежието, то все пак се намираше близо до района, в който двамата с Даниел очакваха да открият следващия от генериращите енергия камъни.

Макартър излезе на прашната улица и се отправи на ежедневната си разходка. Мина покрай хлапетиите, които бяха започнали да го наричат Moses Negro, Черния Мойсей. С бастуна, на който се подпираше, с пъхнатия под мишница бележник и с рошавата си побеляла брада той вероятно наистина приличаше на старозаветния законодател. В известен смисъл се чувстваше като него — опитваше се да отведе НИИ в нещо като обетована земя. Надяваше се, че няма да стигнат там след четирийсетгодишно лутане.

За да намери Забуления остров, Макартър бе сравнил наученото в бразилската пещера с маянски текстове от Мексико и Белийз. Бе използвал сателитни снимки, инфрачервена въздушна фотография и слухове, чути от селяни, които още живееха като едно време. Това ги отведе при езерото в кратера на Пулимундо, където откриха релефа на ахау Балам, царя ягуар. Професорът очакваше там да е и ключът за търсенето му, но получената информация беше мъглява и непонятна и стана малко по-ясна едва след като преведе нечетливите отпечатъци върху ленената си риза.

От установеното преди посещението им на Забуления остров знаеше следното. „Пътят започва с дух-водач, ахау Балам. Върхът на копието води от Големия град до Храма на воина. Там ще бъде открито жертвоприношението на душата. Оттам към Сияйния път, Стъпките на боговете и Жертвоприношението на тялото. С тях ще се вдигне Щитът на ягуара“.

Нямаше представа какво означава това. Изображеният на откраднатия релеф цар не държеше нито щит, нито копие. Всички йероглифи бяха числа. Дори на стелата наистина да беше изобразен царят, или „ахау“, за когото разказваше легендата, Макартър не виждаше как това ще го отведе някъде. Все едно да намери инструкции, насочващи човек да тръгне по пътя до друг път и после да

завие по трети път. Ядосан от неспособността си да разкрие значението на тези следи, археологът напусна убежището си. Имаше нужда от още информация.

Куцукаше по улицата, като се подпираше тежко на бастуна си. По средата на пътя до плажа стигна до интернет кафе и след като плати таксата, се настани на паянтовия стол пред компютъра.

Искаше да влезе в системата на университета си, където щеше да има достъп до данните, съхранявани в неговите сървъри. Например сателитни снимки на Юкатан. Нямаше откъде да знае дали някой наблюдава акаунта му, но Даниел го беше предупредила да не използва публични мрежи. Хората, с които си имаха работа, разполагаха с изключителни възможности и ако някак си следяха университета, отварянето на акаунта му щеше да им покаже, че е жив и здрав в Мексико.

Можеше да вземе автобус до друг град и друго интернет кафе, ала се чувстваше адски уморен. Все още се възстановяваше от раната си. Денем жегата изпиваше силите му, а нощем треската му пречеше да спи.

Нервно въведе паролата си.

Докато посягаше към клавиша „ентър“, в ума му се появи нова мисъл. „Нека го направи някой друг“. Елементарно, само че другите имаха да губят повече от него, а му се струваше, че той има какво да спечели.

Натисна клавиша. Пясъчното часовниче се превъртя няколко пъти и после влезе в системата.

Като уголемяваше образите, Макартър успя да огледа някои от големите руини в околността и дори част от по-малките. Ала се съмняваше, че ще открие нещо полезно в този туристически район. Интересуваха го по-древни останки, постройки, погълнати от джунглата много преди да бъдат построени огромните градове Чичен Ица и Паленке.

Според съвременните проучвания, цивилизацията на майите беше възникнала преди около две хиляди години. Откритията на Макартър и Даниел в бразилската джунгла предполагаха, че неин предшественик е съществувал много преди това и че хората, които са живели там, са се преселили на север през Андите и Панамския провлак по планините и в джунглите на Юкатан, Гватемала и Белийз.

Маите бяха потомци на тези пътешественици. И ако Макартър и НИИ не се лъжеха, легендата за техния изход бе станала част от маянската праистория, напускането на тяхната родина, наречена Тулан-Суюа, от която бяха пренесли абсолютното всемогъщество: духовете на своите богове, затворени в специални светещи камъни, странно подобни на онзи, който в момента се намираше в главната квартира на Института.

Археологът предполагаше, че подобни камъни могат да се открият единствено в най-старите зони на разпространение на маянската култура. И за да намери толкова древни руини, имаше нужда от снимки, разкриващи нещо повече от онова, което може да се види с просто око.

Още докато разпечатваше първите фотографии, той отвори втора директория, съдържаща инфрачервени изображения, които филтрираха зеленината и показваха топлинните източници. Топлината на различните видове растителност му даваше онова, което го интересуваше. Маите бяха използвали за строежите си в низините варовик и дори когато джунглата скриваше тези сгради, излъчваната от тях топлина се различаваше от тази на земята.

Докато отваряше изображението на екрана, го обзе надежда, последвана от страх и накрая от безнадеждност. На Юкатан имаше стотици непроучени руини, по над двайсет и пет обекта в район с радиус трийсет километра. Откъде да започне, по дяволите?

Зад него иззвъня телефон. Джиесем в джоба на друг клиент. Познат сигнал — всъщност същият като неговия. И това му навя неочакван спомен за разговор, който бяха провели с Арнолд Мор преди няколко месеца...

— *Надявам се, че не те безпокоя — каза Мор. Говореше като търговски пътник, който знае, че те безпокои, но това всъщност не го интересува.*

— *Пак ли изслушване? — попита Макартър. Имаше предвид няколкото заседания на извънредна конгресна комисия, на които го бяха разпитвали за участието му в бразилската експедиция.*

— *Не, нищо подобно — отвърна директорът на НИИ и след кратка пауза продължи: — Съобщиха ми, че си искал да те допуснат до камъка. Мисля, че мога да го уредя.*

Това изненада професора.

— Страхотно!

— Но първо ще ти задам няколко въпроса. Какво знаеш за двайсет и първи декември две хиляди и дванайсета?

2012-а, предполагаемият край на маянския календар. През следващите десет минути Макартър се опита да обясни, че тази дата не е означавала края на времето за маите, както смятаха страшно много хора. Поне не глобално.

— Как така? — попита Мор.

— На първо място, известни са паметници с надписи, предсказващи събития, често съвсем тривиални, които уж трябва да се случат много след тази дата — поясни археологът. — Второ, от гледна точка на всички запазени йероглифни извори, тези, в които се споменава датата двайсет и първи декември две хиляди и дванайсета, са сравнително малко. И трето, понеже дългото летоброене на маите е записано като своеобразен одометър, някои съвременни учени предполагат, че дори тези апокалиптични описания всъщност визират неща, случили се в предишния цикъл, с други думи, преди пет хиляди сто и четиринайсет години.

И се опита да приведе позната на събеседника му аналогия.

— Нещо като Откровението на Йоан. Много библеисти ще ти кажат, че Апокалипсисът не е пророчество за края на времето, а завоалирано описание на тогавашни събития в Рим, свързани с гоненията срещу християните през първи век.

— Да, да, ясно — измърмори Мор и Макартър остана с впечатлението, че изобщо не го слуша. После обаче директорът го попита съвсем сериозно: — Известно ли ти е нещо, което да предполага обратното, нещо, на което може да се вярва?

— Има една стела, наричат я „паметник шест от Тортугеро“. Доста е повредена, но запазените йероглифи споменават за събитие в края на календара, след тринайсетия бактун — период от сто четирийсет и четири хиляди дни. Тази дата се пада на двайсет и първи декември две хиляди и дванайсета. Тогавашният бог на промяната Болон Йокте щял да се спусне от Черното нещо и да изпълни... нещо.

Последва смаяно мълчание.

— Нещо — повтори Мор. — Какво имаш предвид под „нещо“? Макартър сви рамене.

— Никой не знае. Йероглифите, които описват въпросните неща, са повредени. Също като онези, които открихме в Бразилия. Все едно са разбити нарочно.

— Значи маите не са били масово обладани от маниакален ужас от бъдещето, както ни карат да вярваме — отбеляза Мор.

— Да — потвърди археологът. — Може би само малка част от тях, като повечето апокалиптични секти, на които самото общество не обръща особено внимание.

— И все пак идеята се е съхранила — настоя директорът на НИИ. — Какво ти говори това?

Макартър се замисли над думите му. Какво търсеше Мор? Някаква недоказуема истина? Нейното съхраняване само потвърждаваше, че някаква група хора не е оставила историята да умре. Група в групата. Група от знаещи. Навярно жреците. Или дори някаква част от тях, която се е грижила датата и пророчеството да не бъдат забравени, въпреки отхвърлянето им от обществото и неговите водачи.

— Пазителите на пламъка — отвърна професорът.

— Но все пак става въпрос за фанатична преданост.

— А ако ти кажа, че имам нещо, което може да обясни фанатизма им, нещо, което показва, че на тази дата наистина ще се случи изключително важно събитие?

Макартър знаеше за какво намеква Мор. За истинския повод за разговора им, бразилския камък.

— Тогава ще ти отговоря, че може да има и други — отвърна ученият.

Отново последва мълчание, толкова дълго, че връзката все едно беше прекъснала. Този път Макартър усети пресмятането, което се криеше зад паузата. Обмисляне. Дори тревога.

— Добре ли спиш, професоре? — попита го накрая Мор.

Странен въпрос. Особено защото археологът от няколко месеца страдаше от ужасно безсъние.

— Не — призна той.

— Като всички нас — каза директорът на НИИ. — По-добре ела във Вашингтон.

— Запази ми билет — каза професорът.

Някакъв трясък го сепна и го върна в настоящето. Той рязко се завъртя. Друг клиент, още младеж, се беше изправил и бе съборил стола си.

Сърцето на професора туптеше бясно, ръцете му трепереха. Младежът и приятелката му се смееха, тя го съветваше да е повнимателен.

Бяха американци. На якето на момичето бяха закачени няколко значки. Надписът на една гласеше: „2012-а: купонясвай сякаш няма да има утре“, втората намекваше за дългогодишното участие на Дик Кларк като официален водещ на новогодишното предаване на Ей Би Си от Таймс Скуеър: „2012: Новогодишното шоу на Кукулкан“.

Те просто си нямаха представа.

Наближаващата дата беше довела в Мексико хиляди туристи. Повечето от Америка, но също от Европа и Азия. Малцина идваха от искрен интерес — другите бяха тук, за да се радват на времето и поредния повод за забавления.

Макартър определено не можеше да ги обвинява, а и тяхното присъствие му помагаше да се скрие сред тълпите, докато двамата с Даниел провеждаха проучването си. Ала сега го тревожеше мисълта кой друг може да се крие в навалищата.

Младежът го погледна втренчено и изведнъж професорът изпита потребност да се махне.

Събра бележките си, излезе от мрежата и си тръгна. Когато изкуцука на улицата, хвърли поглед назад. Служителят и другите клиенти го наблюдаваха. За миг го обзе неовладяема параноя.

Бързо, макар и тромаво закрачи по тротоара. И какво, ако го бяха наблюдавали? Обикновени туристи на студентска възраст. Не бяха врагове. *Не бяха врагове.*

Чуваше тези мисли да отекват в главата му, мисли, които сякаш набираха сила, колкото повече се опитваше да ги пропъди.

— Помогни ми — прошепна Макартър на духа на покойната си жена. — Оливия, ако можеш, помогни ми, моля те.

Не чу отговор, разбира се, и забърза към единственото място, на което се чувстваше поне отчасти в безопасност: стаичката в пансиона. Трябваше да отиде там, да седне и да проучи разпечатките, необезпокоявано да си води записки и отново да се опита да открие смисъл в надписа от Забуления остров.

Хрумна му нова мисъл. Неговите бележки щяха да са изключително ценни за конкурентите им. Истинско съкровище, което можеше да бъде намерено или откраднато. Естествено, самият факт, че си води записки и документира заключенията си, го излагаше на опасност и навярно даже щеше да го направи излишен за враговете им, ако го заловяха.

Ако получеха бележките му, неговите размисли, за какво щеше да им е самият той?

Наложи си да се овладее. Не биваше да си позволява такива глупави мисли. Може би трябваше да се напие до забрава в някой бар. Вместо това обаче забави крачка и се помъчи да успокои дишането си. Тръгна по случайна уличка.

Трябваше да си води бележки и после моментално да ги унищожава. Може би с шредер? Или да ги изгаря? Или пък да ги пише върху нещо и да ги изтрива, без да оставя нито следа от направените изводи?

Трябваше му черна дъска. Елементарно, но съвършено решение. Това щеше да защити и самия него, и мисията. Но освен ако не я откраднеш от някое училище, едва ли щеше да намери черна дъска в сънливото рибарско градче Пуерто Азул.

Тази мисъл надвисна над него като гигантско препятствие. Изведнъж вдигна поглед и видя, че е в края на уличката, съвсем близо до пясъчния плаж. Беше отлив и пясъкът беше гладък, равен и достатъчно плътен, за да пише спокойно върху него.

И Макартър откри своята черна дъска.

23.

Хоукър усещаше, че нещата се раздвижват. Не само във физически смисъл, въпреки че и корабът напредваше към, открито море, а в по-личен план. Даниел беше приключила разговора с Мор и след като прибра телефона в чантата си, се насочи към него с решително изражение: отново на мисия.

— Как сте, момчета? — попита бодро.

— Страхотно — отвърна Хоукър. — Уча малкия да лети.

И отново разпери ръце като криле и Юрий повтори движенията му.

— Аз... — започна Лейдлоу.

— Даже няма нужда да го казваш.

— Трябва да се върна — продължи тя. — Макартър още е там и няма да се откаже.

Хоукър не вярваше на ушите си.

— Сигурна ли си, че говорим за един и същи човек?

— Хората се променят.

Хоукър не можеше да си представи, че Макартър се е променил толкова много, но явно онова, което търсеха, неудържимо го привличаше.

И двамата сте се побъркали по това нещо, съзнаваш го, нали?

— Да — отвърна Даниел. — Какво ще кажеш да се повозиш с нас на влакчето на ужасите?

— Искаш да дойда с тебе ли?

Тя погледна към морето. Колебаеше се, сякаш не знаеше точно какво иска.

— Няма да те лъжа — рече накрая. — Тази мисия е не по-малко странна от предишната. Може би даже по-странна. Не знам накъде отиват нещата, обаче знам, че Макартър е в беда.

— И се чувстваш отговорна за него.

Тя кимна.

— Освен това съм му длъжница. Тъй че хайде без извиване на ръце.

Хоукър въздъхна. За пръв път от десет години имаше шанс за нов живот: парите на Мор бяха в швейцарската му банкова сметка. Можеше да изчезне, да се превърне в някой друг и да напусне мрака на досегашния си свят. Представяше си плаж в Сен Тропе с прохладна напитка, топъл пясък и красавици наоколо. В най-безумните му фантазии с него идваше Даниел. Двамата можеха да обиколят света за сметка на Мор. Даже да ги прахосваха, парите щяха да стигнат за години.

Ала фантазията щеше да се превърне в изпълнен с угризения кошмар, ако Макартър останеше в неизвестност или го убиеха. Или ако Даниел отидеше да го търси и с двамата се случеше нещо лошо.

Познаваше се достатъчно добре. Щеше да посвети остатъка от живота си и всички пари на Мор, за да накаже Кан или Саравич за онова, което са направили. Не му се щеше да се стига дотам обаче.

— И двамата с професора сте луди — рече той. — Това нещо с апокалипсиса, С Пророчеството за края на света, не е за моя ум. Казвам ти: ако човечеството загине бързо и чисто заради всичките ни грехове, това ще е прекалено леко наказание.

— Разбирам — отвърна Лейдлоу, сякаш очакваше от него „не“.

— Обаче не мога да те пусна сама — прибави Хоукър. — Когато дойде при мене в Бразилия, ти обещах да ти помагам до самия край. Мислех, че този край ще е завръщането ни в Манауш, но явно всички сме се заблуждавали.

Тя се усмихна. Харесваше му тази усмивка. Харесваше му и това, че Даниел няма да зарече Макартър, въпреки че веднъж вече едва не беше загинала, опитвайки се да го защити.

— Ще дойда с теб — продължи той. — Ще направя каквото мога, за да ти помогна да намериш Макартър и да те пазя от неприятности. Това ще е моята мисия, докато вие се занимавате с ония камъни и всичко останало. Както го виждам аз, те или са някакъв майтап от космически мащаб, или нещо като кутията на Пандора, която изобщо не е трябвало да докосваме. Но след като вие двамата сте толкова шантави, че продължавате да ги търсите, ще се опитам да ти осигуря безопасност.

— Значи тъкмо *ти* ще си гласът на разума, така ли? — попита Лейдлоу, май едва се сдържаше да не избухне в смях.

Хоукър постави ръка върху рамото на Юрий.

— Ние с малкия. Ще ви държим на къса каишка.

Русначето вдигна поглед. Не каза нищо, но очите му блестяха. Явно му харесваше да му обръщат внимание.

Даниел изглеждаше изненадана, но доволна.

— Все едно да молиш лисицата да пази курника. Но... ти благодаря.

Искрящият ѝ поглед не му убягна.

— Само запомни: когато всичко това свърши и ако светът не е отишъл по дяволите, направо си измивам ръцете. Ако двамата решите да тръгнете на поредния кръстоносен поход, вървете, аз ще си намеря някой хубав плаж.

По устните ѝ плъзна дяволита усмивка.

— Да не излизаш в пенсия?

— Именно. Наскоро открих ползата от това да имаш няколкостотин бона. Не че са точно мои де.

Тя го изгледа подозрително, но Хоукър реши да не навлиза в подробности.

— Хмм... — шеговито изсумтя Лейдлоу. — Предполагам, че ставаме двама.

— За какво говориш?

— Когато всичко това свърши и ако светът не е отишъл по дяволите, самата аз ще скъсам с НИИ.

Говореше по-високо от обикновено, сякаш играеше роля. И в същото време приличаше на състезание. Кой ще напусне пръв или най-драматично. А ако Хоукър изобщо знаеше нещо за нея, това беше, че тя обича да печели.

— Ако щеш вярвай, известно време живях нормално — каза Даниел. — И ми хареса.

— Сериозно? — попита той изненадано.

— Какво? Мислиш, че не мога да живея нормално ли?

— Да печеш курабийки и да домакинстваш, така ли?

— Я се опитай да лобираш за милиони долари и да мислиш някой ден да се кандидатираш за Конгреса — рязко отвърна тя.

Възмущението ѝ го разсмя.

— Първо, това не е нормален живот — заяви Хоукър.

— И второ, не че не вярвам, че не можеш да живееш така, просто не те виждам да издържиш дълго.

Даниел също се засмя и поклати глава, сякаш е страшно разочарована от него, ала усмивката ѝ изчезна малко по-бързо, отколкото би трябвало, и той се зачуди дали е искрена.

24.

Докато вървеше към пясъка, Макартър си мислеше за начина, по който е стигнал до плажа. Навремето с Оливия често пътуваха с кола и сред удоволствията им бяха безбройните случаи, когато се изгубваха заради него и накрая тя намираще пътя.

Не беше сигурен, че трябва да го отдаде на някаква свръхестествена намеса, но ако някой знаеше, че той за нищо на света няма да спре, за да пита за посоката, това бе жена му.

— Ако си била ти, благодаря — каза професорът.

Пясъкът в горния край на плажа беше мек и рохкав и докато вървеше по него, Макартър се препъваше. Накрая спря точно извън обсега на вълните, където инерцията на водата се изчерпваше и тя отново се отдръпваше към Мексиканския залив.

Там пясъкът бе твърд и Макартър почна да чертае по него с бастуна си.

Започна с онова, което знаеше от отмъкнатия под носа им релеф. Неговите автори бяха сред най-древните маянски скулптори в района и той ги беше свързал с племето, преселило се в него от Бразилия. Йероглифите го бяха объркали — повечето бяха числа, дълги серии, които навремето му се струваха безсмислени.

Естествено, маите бяха вманиачени на тема числа и техните календари бяха само най-видимият резултат от този факт. Освен това бяха едно от първите общества, открили и разбрали значението на нулата. Бяха използвали математиката при проектирането на градовете и построяването на пирамидите си. И някои записани върху камъни изчисления като че ли имаха една-единствена цел: да докажат, че са можели да го направят. Древен вариант на търсенето на най-големите прости числа или изчисляването на числото пи до все по-малък десетичен знак.

Един негов приятел математик веднъж беше предположил, че маите са били нумеролози и че техният елит наистина е боготворил

числата сами по себе си. Макартър не стигаше чак дотам, но знаеше, че отговорът на настоящия му въпрос се крие в някакво изчисление.

Обичаше да работи по проблема нощем, когато не спеше. Досега бе проверил различни теории, само за да ги отхвърли. Числата, изглежда, не означаваха конкретно място или име. Нито пък години, месеци или друг вариант на техните календари. Бяха просто числа, дълги серии без запетаи.

Една безсънна нощ отиде в банята, за да намаже раната си с антисептичен лосион. Лекарството беше концентрат и трябваше да се смеси с вода. Заради упоритата инфекция Макартър реши да направи концентрацията по-силна и прочете инструкциите на шишенцето.

И видя серии числа, означаващи определени концентрации — за лечение на очни инфекции, за прилагане върху кожа или открити рани.

Бяха дадени конкретните съотношения на вода към лекарство — 50:1 за очи, 30:1 за кожа и 10:1 за рани.

Професорът смеси лосиона в съотношение 2:1, заля гнойната рана и сгърчи лице от парещата болка. Накрая проми вдигащата пяна смес с няколко чаши вода и болката премина. И тогава изведнъж го осени.

Числата от релефа бяха написани по същия начин.

Това бяха съотношения и второто число винаги беше едно и също: 90. И докато размишляваше над новото си хрумване, внезапно разбра какво са се опитвали да му разкрият.

Първата серия числа означаваше демаркационната линия изток-запад. Другите две бяха ъгли от нея, които можеха да се начертаят от конкретни руини и места, смятани за свети от маите. Ако превеждаше надписа вярно, линиите можеха да се срещнат във формата на стрелка. Върхът на копието, който щеше да ги отведе при Храма на воина.

И сега, застанал на плажа с разпечатките в ръка и с числата, запечатани в ума му, Макартър само трябваше да открие от кои от десетките руини в района да прокара линии.

Продължи да проучва изображенията и да скицира по пясъка. Колкото можеше по-точно начерта линията изток-запад и се зае да запълва околността. Използва камъчета и черупки от миди за по-големите обекти, които се виждаха с просто око, после загреба шепи пясък за останките, които бяха скрити под джунглата и се различаваха само на инфрачервените фотографии.

Работи така около час: куцукаше около чертежа, понякога пълзеше на четири крака, за да прави промени. Покрай него мина двойка и хвърли презрителен поглед на шедьовъра му. Не го интересувахе — той не строеше пясъчни замъци.

Нарисува река и промени разположението на някои от ориентирите, докато не се увери, че всичко е точно където трябва и в съответния мащаб.

Отстъпи назад, погледна схемата и се усмихна. Страничните наблюдатели като онази двойка щяха да я вземат за драсканици на побъркан, но за него тя не се различаваше от сателитна снимка. Нещо повече, след като я беше начертал, лесно можеше да я изтрие.

Огледа се и щом видя, че още е сам на плажа, пристъпи към следващия етап от проекта си: да определи от кои руини да прокара линии.

Първата трябваше да започва от Големия град при кладенеца. Знаеше, че това е Чичен Ица на юкатекски — езика на майите на Юкатан.

Намери мястото на пясъчната карта и се опита да прецени ъгъла. Искаше му се да има транспортир, но след като на два пъти изтрива линията, остана доволен от резултата. Линията сочеше на север към залива и неговите пенливи вълни.

С втората изходна точка беше по-трудно. Според превода на надписа това трябваше да е Храмът на изгрева, само че на Юкатан може би имаше пет-десет обекта, свързани с изгряващото слънце. Тъй че указанието не ограничаваше възможностите за избор.

Храмът също се наричаше Мястото на Звездата на осата, Шуш Ек, друго име на Венера. Когато се замисли за тази връзка, първо се сети за крайбрежните руини на Тулум.

Не можеше да е сигурен, но нямаше какво да губи. Откри няколкото черупки от миди, които обозначаваха този обект, и изчисли ъгъла. После взе бастуна си и прокара линия на северозапад през полуостров Юкатан. Както се надяваше, новата черта беше наклонена към първата и накрая се пресичаха.

Имаше само един проблем. В близост до точката на пресичане на импровизираната му карта нямаше нищо. Нито камъчета, нито купчинки пясък.

Разочарован, Макартър седна и провери изчисленията си и ъглите, после за пореден път проучи разпечатаните снимки. В района на точката на пресичане нямаше руини, инфрачервено излъчване от варовик, нищо — нито петънце, което да загатва, че нещо може да е било построено там. Гъста джунгла покриваше бреговата ивица.

Професорът въздъхна ядосано. Вдигна ръка, за да избърше потта от челото си, и само успя да напълни косата си с пясък.

Раздразнен и обезсърчен, Макартър плъзна поглед по полегатия плаж. Минаваше обед. Топлото слънце огряваше гърба му и тихият плисък на вълните, които галеха пясъка, постепенно успокои ума му.

Докато се чудеше какво се опитва да докаже, като продължава да стои в Мексико, откъм кея на около осемстотин метра от него се зададе скутер и бързо се приближи, носеше се на трийсетина метра успоредно на брега.

Вдигнатите от него вълни стигнаха до брега, сляха се с по-малките, естествени вълнички и заляха точката, в която се пресичаха двете линии. Водата за миг се завихри, после се отдръпна и остави след себе си само гладка пясъчна повърхност там, където допреди малко се намиреше Върхът на копието.

— Морето изтри черната ми дъска — измърмори Макартър. — Може би трябва да започна отначало?

Той уморено се изправи и установи, че всичко останало на картата му е непокътнато. Хрумна му нещо и отново погледна разпечатките.

Оказваше се, че не е начертал бреговата линия, но при изборния от него мащаб по-силната вълна от скутера я изобразяваше сравнително точно.

Погледна искрящите води на Залива, към които сочеше Върхът на копието. Храмът на воина се намиреше някъде там, скрит под вълните.

25.

Чой стоеше в свързочния ценна частния Еърбъс А-340 на Кан. Стените бяха покрити с електронна техника, радиостанции и сателитни приемници. Тясното пространство напомняше на Чой за пилотска кабина без прозорци — но пък точно в този момент нямаха нужда от прозорци. Беше нощ и летяха на единайсет хиляди метра над Тихия океан. Навън нямаше какво да се види.

Радистът му подаде разпечатка на разшифрованото сателитно излъчване и Чой я прегледа. Остана доволен и тръгна към личния отсек на милиардера.

При други обстоятелства щеше да изчака утрото, за да информира шефа си, но знаеше, че Кан е буден и че в момента при него е един от многобройните му лекари.

Почука на вратата и му отвори медицинска сестра. Кан бе включен на по-нов, по-моцнен електрически стимулатор. Вместо електроди, които просто се прикрепваха към кожата му, сега кабелите бяха хирургически имплантирани в тялото му. Лекарите ги свързваха с конкретни нерви, които смятаха, че могат да се възстановят и дори да се използват, за да управляват протези.

Това беше опасна крачка в лечението, но Кан отчаяно искаше да се измъкне от своя затвор и опитваше всяка възможност, която предлагаше медицинската наука. Стволови клетки, неврологични транспланти, неизпитани лекарства и холистична медицина.

Ала състоянието му продължаваше да се влошава.

Единствено електростимулирането забавяше развитието на болестта и милиардерът ставаше все по-зависим от него. Но той не се стремеше само да не допусне атрофиране на мускулите си. По негово настояване лекарят експериментираше с нова теория: че правилната електростимулация ще накара нервите да се възстановят.

Чой наблюдаваше как всеки електрически импулс предизвиква потреперване на част от тялото на пациента — първо ръката му, после и кракът. Пръстите му се изпънаха и напрегнаха, като трепереха

неудържимо, после лекарят изключи уреда и те отново се свиха на безжизнена топка.

Кан боледуваше толкова отдавна, че тези движения сепнаха Чой. От години не беше виждал шефа си да изпъва лявата си длан, краката му не се бяха движили над десетилетие. Тази гледка го смущаваше, особено странните спазми на лицето, които придружаваха импулсите. Чой изпита почти непреодолимо желание да си тръгне.

Сеансът свърши и тялото на милиардера се отпусна неподвижно. Кан погледна доктора, който наблюдаваше данните на меко светещия монитор, и каза:

— Мълчиш прекалено дълго. Толкова ли е лошо?

— Съжалявам — отвърна лекарят. — Нервните ви реакции продължават да отслабват.

— Тогава увеличи стимулирането.

— Това ще ви причини силна болка. Все едно, кожата ви гори, сякаш пламъкът прониква във вас, а вие не можете да се отдръпнете.

— Е — каза Кан. — В моето положение човек би се зарадвал на такива усещания.

Докторът учтиво кимна.

— Само минутка да регулирам настройките.

Когато лекарят се отдръпна, Чой пристъпи напред.

Кан явно забеляза изражението му.

— Не одобряваш, а?

— Не ми е работа да одобрявам или да не одобрявам — отвърна шефът на охраната.

— Точно така. Какво ми носиш?

— Нова информация за американците. За онзи, когото смятахме за убит в планината, професора. Оказва се, че май е жив.

— Един твой провал по-малко — рече Кан.

Въпреки че присмехът на инвалида го изпълни с гняв, Чой запази самообладание. Смъртниците имат навика да оскърбяват другите и Кан го правеше непрекъснато.

— Да се надяваме — отвърна Чой. — Със сигурност ни е известно, че или той, или някой друг е използвал неговата парола, за да влезе в мрежата на университета му и да свали сателитни снимки на Юкатан.

— Знаеш ли къде се намира?

— Не точно, но е използвал компютър в градче на голямо разстояние от района, в който действаха двамата с жената. И ако тя го потърси...

— Естествено, че ще го потърси — заяви Кан. — Къде са хората ти?

— В Тулум и Пуерто Моралес. И в Антропологическия музей В Мексико Сити, където двамата са провели част от проучванията си.

— Чудесно. Нареди им да не привличат внимание. Миналия път прибързахте.

Чой кимна. Лекарят вдигна глава от уреда, който настройваше, и каза:

— Готови сме.

Кан даде знак на шефа на охраната да излезе.

Чой се поклони, и излезе и затвори вратата.

Чу тихо жужене откъм отсека на Кан, последвано от пъшкането на милиардера. Когато стигна до вратата на свързочния център, гласът на шефа му вече кълтеше по целия коридор — викове от болка и удоволствие.

26.

Хоукър седеше на предната дясна седалка на раздрънкания ръждясал джип. Даниел шофираше, Юрий се возеше отзад. Тримата пътуваха под мексиканското слънце от часове — желана промяна след студения дъжд в Хонконг и Южнокитайско море.

Докато се носеха по крайбрежния път за Пуерто Азул, Хоукър разсеяно гледаше слънчевите отблясъци по водата. Кой знае защо, имаше чувството, че са на почивка. С Даниел бяха като семейна двойка, а закопчаното им с предпазен колан на задната седалка осиновено дете носеше сомбреро и грамадни пластмасови слънчеви очила.

Юрий обикновено мълчеше и дори когато му говореха на руски, рядко отговаряше. Иначе беше дете за пример, макар да обръщаше много по-голямо внимание на дребните неща, отколкото на цялостния пейзаж.

В момента като че ли повече се интересуваше от щракането на рамките на очилата и не проявяваше особено желание да ги носи. Непрекъснато си ги сваляше и ги разтваряше и затваряше по седем-осем пъти близо до дясното си ухо, преди Хоукър отново да му ги сложи.

След десетия път Хоукър попита Даниел:

— Според тебе какво му е?

Тя хвърли поглед към огледалото.

— Не знам. Като че ли живее в собствен свят. Малко ми прилича на аутист, но не съм сигурна. Животът му не е започнал особено радостно.

Лицето ѝ изразяваше тъга, разочарование. Бяха избавили Юрий от един затвор, но бъдещето му готвеше друг. Хоукър бе наясно със ситуацията.

Правилата често са слепи за фактите и въпреки че двамата с Даниел можеха известно време да задържат момчето при себе си и определено нямаше да го върнат на Кан, дипломатическите отношения

с Русия щяха да са по-сложни. Юрий беше руски гражданин и за него се грижеше държавата. Когато настъпеше моментът и руснаците си го поискаха, нямаше да имат законни основания да не им го върнат.

— Може да го задържим — пошегува се Хоукър.

— Той не е изгубено кученце — Възрази Лейдлоу. — Само че не можем пак да го пратим там.

Тя отново насочи вниманието си към шосето и пътните знаци. Пътуването беше дълго. Девет часа, скрити от слънцето само от брезентовото платнище. Пот, прах и мръсотия покриваха телата им и те трудно устояваха на желанието да спрат, да вземат душ и да поспят. Ала не разполагаха с време, затова продължаваха почти без почивки.

И все пак Даниел изглеждаше страхотно — беше още по-красива, отколкото си я спомняше. В Бразилия, подложена на невероятен натиск от страна на началниците си да изпълни неизпълнима задача за невероятно кратки срокове, тя се държеше прекалено официално и сковано. Тук обаче, докато управляваше стария джип по дънки, тениска и със смачкана каубойска шапка, с почервеняла от слънчевите лъчи кожа, Даниел бе по-естествена, по-спокойна.

— Знаеш ли, може да си намерим кола с климатик — каза Хоукър.

Тя се засмя.

— Имаме климатик модел две и сто.

— Моля?

— Два отворени прозореца и сто километра в час — поясни Даниел.

— Страхотно. — Хоукър за кой ли път избърса потта от лицето си. — Баирам се, че Джеймс Бонд не е имал такъв климатик. Другия път може да наемем „Астън Мартин“.

— Тази кола ти подхожда повече — отвърна тя. — Напомня ми за твоя хеликоптер.

— Да, има известна прилика.

Пътят ги изведе в рибарско градче. На брега лежаха няколко лодки с пъстроцветни, но избелели корпуси. Приличаха на тюлени, греещи се на слънце. Малко по-нататък бяха скупчени няколко ниски постройки.

— Тук е — каза Даниел. — Ако още е в Мексико и иска да го намерим, Макартър трябва да е тук.

— Защо си толкова сигурна?

— Когато пристигнахме, установихме базата си на осемдесет километра навътре, в страната, близо до руините на маянския град Ек Балам, Черния ягуар. Обаче Макартър все говореше, че иска да посети това място. Предполагам, че с жена му са прекарали тук известно време. Денем работел, нощем се любели. Според него така и не мигнал.

— Звучи чудесно — отбеляза Хоукър. — Освен работата... и недоспиването.

— Адски си романтичен!

След час вече бяха обиколили всички мотели в градчето. На брега имало два по-малки пансиона, но един човек, когото попитаха, ги насочи към кооперация на няколко преки навътре в сушата.

Даниел спря пред нея.

— Мой ред е — каза Хоукър, скочи от колата и влезе в пансиона.

— Moses Negro — каза портиерът, след като Хоукър описа кого търси. — Este es loco.

Хоукър си спомняше професора като спокоен и уравновесен човек. Не можеше да си го представи като луд, както казваше мексиканецът. А и по нищо не приличаше на Мойсей.

Мъжът посочи нагоре по стълбището.

— Trece, пиеве. — Третият етаж, девета стая.

Хоукър се качи по паянтовото стълбище и тръгна по късия коридор.

Отвън пансионът изглеждаше порутен, стара тухлена сграда с изронена мазилка, но вътре беше добре поддържан.

Дъските на дюшемето бяха надраскани и избелели, но безупречно изметени. На площадката в горния край на стълбището имаше масичка със саксия с някакво увивно растение с тъмнозелени листа и яркочервени цветове. През прозореца се виждаше вътрешният двор, в чийто център ромолеше фонтан. Птички бяха накацали по ръбовете на старото каменно корито и по бугенвилиите, които пълзяха по решетките край стените.

Пансионът определено си имаше чар.

Хоукър стигна до девета стая и се заслуша.

Нищо.

Почука на вратата.

— Професор Макартър?

Никакъв отговор. Рецепционистът не бил виждал археолога да излиза днес, но това не означаваше, че е тук. Хоукър извади ключа, който беше купил за сто долара, отключи и влезе.

Озова се в разтребена, ала празна стая. Одеялото върху оправеното легло бе малко смачкано. Това изглеждаше малко странно в сравнение с педантичния ред, който цареше в помещението. Явно някой бе седял или лежал на леглото. Чекмеджето на нощното шкафче не беше затворено докрай.

Имаше нещо нередно, макар че Хоукър не можеше да проумее точно какво.

Вниманието му привлякоха тънките завеси на прозореца, които се раздвижиха от повей на вятъра. Той пристъпи към тях и в същия момент нещо тежко го удари между раменете. Хоукър политна към перваза.

Зад главата му някой вдигна ударника на револвер.

— Кой си ти? — извика груб глас.

Познат глас. Макартър.

Хоукър понечи да се обърне.

— Не мърдай? — нареди гласът.

— Нали искаш да видиш кой съм — колкото можа по-спокойно отвърна Хоукър.

— Да — потвърди мъжът зад него. — Добре, само че бавно.

Хоукър се обърна колкото можеше по-бавно.

Моментално разбра защо рецепционистът смята професора за лосо. Наистина приличаше на побъркан. Чорлава брада, несресана коса, около очите — повече бръчки от линиите по пътната карта на Пенсилвания.

— Помниш ли ме? — попита Хоукър. — Прекарахме си страхотно в Бразилия.

Лицето на Макартър омекна, сякаш позна бившия пилот. После обаче отново се напрегна.

— Истински ли си?

— Моля?

— Истински ли си? — повтори ученият.

Хоукър не знаеше как да разбира въпроса. Портиерът май наистина имаше основания да смята Макартър за лосо.

— Истински съм — колкото можа по-спокойно отвърна Хоукър. — Въпреки че ако не бях, сигурно щях да те излъжа и пак да те убеждавам, че съм истински.

Археологът се поотпусна и отпусна револвера няколко сантиметра надолу.

— Прав си — призна той. — Това едва ли е най-добрият начин да прецениш дали нещо е реално.

Хоукър протегна ръка и хладнокръвно отмести оръжието.

— Каквото и решение да вземеш, предпочитам да не ме застреляш, за да провериш.

Макартър свали ударника, остави револвера на масичката до леглото, после отново погледна Хоукър.

— С капси е — въздъхна тъжно. — Не успях да намеря друг.

— С капси. — Хоукър се засмя.

— Просто... — започна професорът. — Понякога виждам... или чувам разни неща... които всъщност не съществуват. А ти не си човек, на когото има вероятност да се натъкна... Искам да кажа... не те очаквах... — Не намираше нужните думи. — Какво правиш тук, по дяволите?

Хоукър се огледа, разтри удареното и се опита да установи как го е изненадал Макартър.

— Явно съм се подвел от стария номер с криенето зад вратата.

— Още една причина да реша, че не си истински — бързо отвърна археологът. — Кой би се хванал?

Хоукър кимна.

— Започвам да губя тренинг.

Макартър се усмихна. И това щастливо изражение му придаде още по-безумен вид. Весел луд.

— Все пак се радвам да те видя — каза той. — Извинявай, че те ударих. Знаеш, че не обичам да причинявам болка на никого. Общо взето съм пацифист.

Преди Хоукър да успее да отговори, в коридора се чува стъпки и в стаята надникна Даниел. Водеше Юрий.

— Не ни се чакаше в джипа.

Колкото и да беше объркан от ненадейната поява на Хоукър, Макартър още повече се слиса от пристигането на Даниел, при това с дете.

— Дълга история — рече пилотът.

Докато си разказваха какво се е случило, Лейдлоу прегледа раната на крака на Макартър. Явно инфекцията не минаваше.

— Въпреки най-добрите грижи на лицензиран шаман и собствените ми опити за самолечение имам халюцинации и кошмари — въздъхна той. — И страдам от необяснима параноя.

— Може да се дължи на треската и безсънието — отвърна Даниел. — Посттравматично стресово разстройство, плюс инфекцията. Трябва да постъпиш в болница.

Погледна шишенцето с хапчета, които пиеше професорът, и добави:

— Това не е достатъчно силно, за да се пребори с проблема. Сигурно просто правиш инфекцията устойчива. Ще ти намеря истински антибиотик и после те пращам вкъщи.

— Никъде няма да ме пращаш — грубо заяви Макартър. После, сякаш усетил резкостта си, прибави: — Тъй де, аз започнах всичко това, забрави ли? Няма да се прибера в Щатите, докато не приключим.

— Ще става още по-опасно — опита се да го разубеди Лейдлоу.

Той дълбоко си пое дъх.

— Можете да си тръгнете, ако искате. Или да останете и да ми помогнете: още не съм свършил.

Хоукър се разсмя.

— Точно в твой стил.

— Знам, мислите си, че съм станал някакъв фанатик, обаче не съм — отговори професорът. — Не ми пука за НИИ, но знам, че трябва да открием тези камъни, преди да го е направил някой друг.

Даниел въздъхна.

— Просто реших, че съм длъжна да ти предложа. Но щом ти оставаш, оставам и аз. Заради всичко онова, за което започнахме търсенето си.

Макартър се обърна към Хоукър.

— А ти?

— Абсолютно съм сигурен, че тази история ще свърши с някаква катастрофа. Но колкото и шантаво да звучи, нямам по-добър избор.

Ученият погледна през прозореца. Океанският бриз отново развяваше завесите и носеше солен мирис.

— Може и да имаш — каза замислено. — Може би всички имаме.

27.

Иван Саравич слезе на станция „Парк култури“ в центъра на Москва. Разкошната обстановка приличаше на музей или бална зала в дворец. Големите квадратни плочи на пода бяха черно-бели като гигантска шахматна дъска, стените бяха облицовани с мрамор и украсени с релефи. Цялата метростанция сияеше от меката светлина на редици полилеи.

За разлика от метростанциите в Съединените щати, обикновено построени от функционалните бетон и стомана, руското метро не беше просто транспортно средство, а източник на гордост сега за Русия, а по-рано за Съветския съюз, тъй като го бяха проектирали и построили през 50-те и 60-те години на XX век. За страна, която се бе обявявала за рай за работниците, метрото трябваше да е работническият дворец.

Саравич помнеше първото си идване на тази станция. Двайсетгодишен новобранец от Урал, той беше дошъл в Москва, за да се включи във великата борба, да постъпи в КГБ. И когато бе попаднал на това място, бе изпитал точно това, което искаше Партията: гордост от съветското могъщество и господство. За него започваше нова ера, през която идеологията на обикновените хора щеше да премахне потисничеството на елита.

Трийсет години по-късно Съюзът на съветските социалистически републики се разпадна и с него си отидоха илюзиите за обикновените хора и елита.

Саравич стигна до заключението, че всяка форма на управление неизбежно еволюира във власт на елита. Това беше естествено развитие: хората, които се стремят към властта, да я заграбват за себе си. Онези, които жадуваха за равенство, не притежаваха нужната амбиция, самолюбие или егоизъм. Оттук и промяната.

След настъпването на новата епоха в Русия той започна да разбира, че дори цивилизованият живот означава всеки за себе си. И затова свикна с капитализма много по-лесно, отколкото очакваше,

въпреки че обикновено работеше за същите хора, които по-рано му бяха плащали държавна заплата.

Сега беше по-богат, достатъчно, за да се пенсионира, ако иска, ала нямаше такова желание. Като вдовец без деца и приятели и почти без странични интереси, той не виждаше смисъл в това. За него тъкмо в работата се изразяваше истинската същност на капитализма: работата се отплащаше като почти нищо друго и в сравнение с нея всичко останало изглеждаше маловажно.

Не изпитваше нищо от онази гордост, която някога събуждаше в него тази станция. Крачеше енергично, с наведена глава и ръце в джобовете. Перонът изглеждаше разкошен, както винаги, но той вече го възприемаше просто като перон.

— Другарю — разнесе се зад него дрезгав глас. — Като че ли бързате?

Саравич забави ход, но продължи да върви. Позна гласа и въпроса, или поне типа му: стар кагебистки навик да зададеш насочващ въпрос с отворен край, за да стреснеш някой, който може би има какво да крие.

Настигна го едър мъж, петдесетина килограма по-тежък от него — не дебел, просто грамаден, с огромни ръце, плещи, глава. Знаеше името му, но никой не го използваше. Наричаха го просто Гора-Планината.

— Защо ме чакаш тук? — попита Саравич. — Трябва да докладвам утре сутринта. Или не е достатъчно рано?

— Боя се, че не е. Вече знаем какво се е случило в Хонконг. Задава се буря. Скоро някой трябва да изгори.

— Аз ли?

— Или всички ние.

„Всички ние“. Саравич не можеше да си представи, че Гора и другите, които го бяха наели, ще усетят бурята. Най-вероятно ураганът щеше да помете само него.

— Какво си мислеше, като привлече оня американец? — попита Гора.

Иван се обърна към него.

— Стори ми се добър начин да останем в сянка. И стана точно така. Няма последици, ако си забелязал.

Гора се засмя и Саравич се зачуди дали го е развеселил опитът му да оправдае провала си, или нещо друго, по-дълбоко. Каквато и да беше истината, тази вечер се чувстваше прекалено уморен, за да мисли за това.

Обърна се и продължи напред. Скоро стигна до стълбището.

Гора го следваше само на крачка. Иван изпита отчетливото усещане, че го водят някъде.

Излязоха в ледената московска вечер. Валеше сняг — сияеше на светлината на уличните лампи. Беше вече цяла педя. Слаб сняг, по руските стандарти.

Чакаше ги черно мазерати. Преди двайсет години щеше да е недодялан зил, руският вариант на американски кадилак или линкълн. Но в новозабогатяла Русия бяха на мода мерцедеси и беемвета. Винаги стремящият се да надхвърли другите Гора беше отишъл още по-далеч.

Мазерати с огромни гуми с грайфери за сняг. „Какво биха си помислили италианците? Че прилича на топмодел с гумени галоши“.

— Идваш с нас — каза Гора.

— Къде?

— Да обясниш поведението си.

Сложи тежката си длан върху рамото на Саравич и го насочи към задната врата на колата.

„Ето значи как ще свърши“, помисли си Иван. Щеше да изчезне в снежната московска нощ. И може би нямаше да го намерят, докато снегът не се стопи през пролетта.

Мазератито се вля в трафика и прекоси Москва река. След малко спряха в самия център на Червения площад.

Наистина ли щяха да го направят тук? Сигурно, ако искаха да пратят послание на някого.

До тях спря друга кола, идваща от обратната посока. Спря толкова близо, че вратите и на двата автомобила не можеха да се отворят.

Гора отвори прозореца си, каза нещо и бързо взе нещо, подадено му от пътника в другата кола. После нареди на шофьора:

— Карай.

Щом мазератито потегли, Гора се обърна към Саравич и му връчи плик с въздушни мехурчета.

— Имаш още един шанс. Заповедта идва направо от ФСС.

— И каква е?

— Намери момчето и го върни в Научната дирекция. Ако не можеш да го заловиш, убий и него, и всички, които са се докосвали до него.

Саравич отвори плика. Паспорт, пари, инструкции.

— Вече не се занимавам с такива неща — каза той. — Предай им да пратят някой от техните.

— Ти се опозори — гневно заяви Гора. — Петров ти е брат.

— Природен — поправи го Иван.

— Няма значение. Провалът все пак се дължи на твой роднина. Така че ще платиш ти.

Саравич погледна през прозореца. Знаеше, че е направил много, че се е отказал от много за Съветския съюз. Но въпреки че беше посветил живота си на работата, сега името му бе опозорено. От друга страна, вече не му пукаше за неща като чест и достойнство. Какво изобщо му бяха донесли те?

— В Мексико Сити ще те чакат — продължи Гора. — Момчетата ще се подчиняват на нарежданията ти, но нямаш право да ги напускаш. Разбра ли ме?

Разбираше, естествено. „Момчетата“ щяха да са от девети отдел на ФСС — убийци, получили заповед да ликвидират всеки, когото им посочи. После щяха да очистят самия него, ако не върнеха момчето в Русия. А и даже да го върнеха.

— Може би си мислиш, че няма какво да губиш, обаче не забравяй за племенниците си — продължи Гора. — Ако не направиш необходимото, ще пострадат те.

Саравич впери очи в Гора, но той дори не мигна. Не се шегуваше. Иван пхна плика в джоба си и отново се обърна към прозореца. Наближаваха международното летище. Щяха да го качат на самолета, без дори да му позволят да се отбие вкъщи.

Явно нямаше мира за нечестивците^[1].

[1] Исаия 48:22 и 48:22. — Б.пр. ↑

28.

Деветметровата рибарска лодка пореше водите на Мексиканския залив с изненадваща грация — изненадваща, защото самият съд беше очукан двайсетгодишен ветеран с олющена боя и корозирал от солената вода корпус. Дори двигателите се бяха задавили, когато Даниел ги запали, и при малък ход пуфтяха като стар трактор.

Но щом натисна дроселите напред, двата извънбордови двигателя направо запяха. И сега, докато плаваха в сравнително спокойното море и оставяха дълга пенлива диря след себе си, Даниел започваше да изпитва усещане за увереност и свобода. Същите чувства се отразяваха на лицата на поне двама от тримата ѝ спътници.

Макартър отново приличаше на себе си, усмихнат и избръснат. Компресите и ударните дози антибиотик през последните два дни, изглежда, бяха пречупили гръбнака на инфекцията му. Хапчетата за сън му бяха помогнали донякъде и сега почти не се различаваше от човека, когото Лейдлоу си спомняше.

И Юрий изглеждаше по-щастлив, също като на товарния кораб за Филипините. Даниел си мислеше, че ако момчето наистина вижда или усеща енергийни полета, както твърдеше руският капитан, дори сънливо градче като Пуерто Азул би могло да е свръхсилен стимул за него.

Вярно, аутистите страдаха от подобно сетивно претоварване, но за Юрий беше още по-тежко. Дори в тиха тъмна стая той беше бомбардиран от електромагнитни вълни, невидими и недоловими за другите. Домакински уреди, мобилни телефони, електропроводи, всичко, свързано с електричество, генерира слабо магнитно поле. Ако човек вижда, чува или усеща тези неща, както може би можеше Юрий, за него модерният свят би трябвало да е като стая, в която всички едновременно се надвикват, надуват тропети и удрят чинели.

Но тук нямаше много такива неща и изглеждаше, че откритото море му носи покой.

Само Хоукър не беше доволен. Стоеше на носа, ровеше в шкафовете с оборудване и с всяка следваща находка все повече се разочароваше. По някое време се пресегна към едно корозирало петно върху корпуса и отчупи голяма ръждива люспа.

— Наистина ли не можем да намерим нещо по-добро? — попита той и хвърли люспата през борда.

— Лодката е в тон с джипа ни — отвърна Даниел.

— Къде са ракетите? — продължи да мърмори Хоукър. — Автоматите и миниторпедата?

— Не можем да си позволим такива неща. Само транспорт. Поне се движим бързо. Обикновено наемат такива лодки, за да ловят уаху.

Той повдигна вежди — явно не си падаше по риболова.

— Уаху ли? Какво е това уаху, по дяволите?

— Рибка — поясни Лейдлоу. — Изключително бърза рибка. Тази лодка има мощни двигатели, за да я преследва.

— Е, и това е нещо — изсумтя Хоукър, вперил поглед в хоризонта.

Тя посочи един от шкафовете, в които беше ровил, и каза:

— Поне водолазната екипировка е първокласна. А точно тя ще ни трябва.

— Ако открием нещо — отвърна той. — Как се търси потънал град с риболовен сонар, а?

Прав беше. Единственото допълнително оборудване се свеждаше до навигационна система и евтин сонар. Бяха проверили изчисленията на Макартър неколkokратно. Ако археологът не грешеше, Върхът на копието сочеше точка на около единайсет километра от брега в низината Кампече. Не разполагаха с подробна информация за района, но знаеха, че това е седиментна низина, сравнително плитка и равна. Ако там имаше някакви руини, нямаше начин да не ги намерят, та дори само с риболовен сонар.

— Той май се съмнява в нас — каза Лейдлоу на Макартър.

— Не се тревожи. Ще му докажем, че сме прави — отвърна професорът.

— Просто не виждам как маите може да са построили нещо под водата — изсумтя Хоукър.

— Има две възможности — обясни археологът. — Първо, да не са построили нищо под водата, а на остров, който по-късно е потънал.

Посочи с ръка наоколо и продължи:

— Заливът е изключително активна земетръсна зона. И не само това, но и повечето подводни скали са седиментни, сравнително меки. Острови може да са се появявали и потъвали за сравнително кратко време. Само за хиляда години може да са настъпвали огромни промени. Доколкото ни е известно, маите и техните предшественици са обитавали интензивно този район два, дори три пъти по-дълго.

— Не става дума за нещо като Кракатау, нали? — подметна Хоукър.

— Не — потвърди Макартър. — По-скоро като спаднал кекс или като къща, потъваща в тресавище.

Даниел с радост установи, че професорът отново си е същият.

— А втората възможност? — попита Хоукър.

— Според нас онези, които са донесли камъните тук, са помагали на индианците, които открихме в Бразилия, обучавали са ги. Така са построили онзи храм и затова се е запазил до днес. Не ми е чак толкова трудно да си представя, че може да са построили и нещо под водата. Бетонът се втвърдява при химична реакция. Ако знаеш как точно да го направиш, той може да се съхрани в морето. Особено ако съдържа и вулканична пепел.

Погледна Лейдлоу и обясни какво има предвид:

— Посещението ни на Забуления остров показва, че тези хора са пътували до вулканичните райони. Разстоянието е голямо и поне аз не бих го изминал без важна причина. Смятахме, че целта му е била построяване на храм за новия камък, и в известен смисъл може да е било така, само че ние най-вероятно сме го извървели отзад напред. Свързано е с осигуряване на хранилище за камъка, обаче не са отишли там, за да го оставят, а за да осигурят материала за строежа тук под водата.

Обяснението звучеше логично. Даниел си представи керваните натоварени с вулканична пепел магарета, спускащи се по склоновете на Пулимундо. Погледна дисплея на навигационната система и каза:

— След малко ще разберем. Почти стигнахме.

Изтегли дроселите назад и лодката намали ход.

Планът им беше прост. Да отидат на мястото, час-два да обикалят по координатната мрежа, после да се гмурнат, за да проверят всички обещаващи места.

След дваайсет минути не бяха открили нищо, но дълбочината почти не се променяше.

— Това е добър признак — отбеляза Даниел.

— Мислех си какво точно търсим всъщност — каза Макартър. — Бразилският камък беше скрит в доста видим паметник. И го охраняваха. Сякаш хората, които са го оставили там, са искали да бъде защитен, но и да е известно къде се намира.

— Труднодостъпен, но лесно откриваем — обобщи — Даниел.

— Не непременно лесно откриваем — възрази професорът. — В края на краищата той беше в сърцето на Амазония. Но ако определението „лесно откриваем“ не е вярно, какво ще кажете за „незагубваем“?

Това вече изглеждаше точно.

— Да, онези зверове защитаваха храма в Бразилия като собственото си леговище — каза Хоукър.

Даниел разбра идеята му.

— Незагубваем, но отлично защитен. Искаш да кажеш, че и тук ще е същото. Построй храм в морето и той ще е още по-недостъпен.

— Неслучайно са върнали тези неща в миналото — съгласи се Макартър. — Дали са легенда на хората, които са заварили тук, легенда, обясняваща за какво служат, обаче не са искали никой да ги пипа.

— Тогава защо се занимаваме с тях? — попита Хоукър.

Археологът и Лейдлоу се спогледаха. Понякога всичко това им се струваше прекалено мащабно, за да го осмислят. Странни светещи камъни, които всъщност бяха механизми, някакви устройства, пратени от бъдещето. Някой беше намерил за нужно да се подложи на истински ад, за да ги върне в миналото, а сега те отброяваха времето до нещо и ако легендите бяха верни, дори само в основата си, това можеше да означава катастрофална промяна за всички на света. Просто не можеха да ги оставят там, където бяха, без да се опитат да разберат какво е предназначението им.

— Имаме основателна причина — отвърна Даниел. — Трябва да разберем какво ще направят, когато броенето стигне до нула.

Впери очи в лицето на Хоукър в очакване на реакция. Усещаше, че не е напълно убеден.

Но преди Хоукър да успее да каже нещо, Юрий внезапно се изправи и погледна вляво от лодката. Отиде до парапета и се вторачи в някаква точка.

Даниел намали скоростта и започна да обръща лодката. Сонарът запиука и Юрий стана още по-неспокоен — наведе се над перилата, сякаш се опитваше да види нещо под водата.

А после изведнъж се втурна към десния борд, вкопчи се в парапета, пак се втрени във водата и завика:

— Сирена! Сирена, сирена, сирена!

И пак се втурна към левия борд и се наведе опасно през перилата. Хоукър изтича и го хвана.

— Успокой се!

— Сирена, сирена, сирена!

Сонарът пиукаше все по-високо — минаваха над по-плитък участък.

Юрий се гърчеше в ръцете на Хоукър, мъчеше се да се отскубне, дори понечи да го ухапе.

— Сирена? — не спираше да вика момчето. — Сирена!

— Да се махаме оттук? — изсумтя Хоукър.

Даниел рязко натисна дроселите и лодката полетя напред.

Юрий не откъсваше поглед от пенливата дيريا след тях.

— Сирена — прошепна с копнеж. — Сирена.

Накрая се успокои.

Лейдлоу намали скоростта и когато Хоукър пусна Юрий, той изтича при нея и се вкопчи в крака ѝ.

— Какво му става, по дяволите? — попита Хоукър.

— Не знам — отвърна тя, галеше детето по косата. После го погледна в очите.

— Какво означава „сирена“, миличък?

Юрий я гледаше, без да казва нищо. Не я разбираше.

— Успокой се — каза Даниел, без да спира да го гали. — Успокой се. Няма страшно.

Той я погледна измъчено, а после се отскубна от нея и пак започна да щрака с рамките на очилата до ухото си.

— Какво му е? — попита Макартър.

Тя го погледна тъжно.

— Не знам. Но мисля, че открихме Върха на копието.

29.

Даниел натисна няколко клавиша на водолазния компютър, за да пресметне с колко време ще разполагат под водата. Системата отчиташе разхода на въздух, вида смес и спирането за декомпресия. През това време Хоукър си свали ризата и започна да облича водолазния екип.

Лейдлоу го погледна. Широки рамене, тънък кръст. Мускулите му се напрегнаха, докато нарамваше тежките бутилки.

Почернялата му кожа беше осеяна с белези: стара рана от нож, спускаща се от едната му лопатка, охлузване от падане от мотор или белези от шрапнели отдясно и два малки кръгли белега, най-вероятно от куршуми. Колкото и ужасно да беше, му подхождаха, също като очукания стар хеликоптер и ръждивия джип.

— Не се разсейвай — скастри я Макартър и тя се изчерви.

— Спокойно де — прибави професорът. — Преди малко и той те зяпаше. За малко да падне през борда.

Даниел се подсмихна скришом, после отново насочи вниманието си към компютъра. Ако можеше да се вярва на сонара, равното пясъчно дъно беше на двайсет и пет метра дълбочина, но на онова място, на което Юрий бе започнал да крещи, уредът бе регистрирал последователни пикове между петнайсет и двайсет метра. Там долу нещо се издигаше над седимента — риф, останки от остров... или сграда.

Тя отиде на носа и облече водолазния си екип — тънък плътно прилепващ към тялото костюм от ликра, подобен на неопрен, но предназначен за по-топли води. Не жулеше кожата и не се пълнеше с въздух, както понякога неопрените.

Накрая пристегна на прасеца си ножница с десетсантиметров нож от титан и се върна на кърмата, където екипираният по плувки и тениска от ликра Хоукър проверяваше маските им.

Във водолазните маски бяха вградени радиостанции и миниатюрни дисплеи, на които се изписваше дълбочината, часът и

посоката — също като на модерен шлем на пилот изстребител.

Струваха по хиляда долара и ако към тях се прибавеха двете водолазни торпеда и двойните алуминиеви бутилки, сметката възлизаше на поне дваисет бона.

— Виждам къде е отишъл бюджетът ни — отбеляза Хоукър.

— Докараха ги вчера — отвърна Даниел. — А лодката... е, трябваше да се задоволя с малкото налични.

Той нагласи бутилките на гърба ѝ и отбеляза:

— Виждам, че ще използваме нитрокс.

Тази специална смес от кислород и азот позволяваше на водолазите да се гмуркат по-надълбоко и да остават под вода по-дълго.

— Четирийсет процента.

За гмуркане на дваисет и пет метра всъщност не им трябваше нитрокс, но пък Лейдлоу не беше знаела на каква дълбочина ще е обектът.

— С нитрокс можем да изкараме час и десет минути без декомпресия — обясни тя. — Максималният престой на дъното е два часа, което ни спестява трийсет и две минути декомпресия при изплуване.

Докато Хоукър настройваше часовника си, Даниел се обърна към Макартър.

— Въведох в навигацията междинна точка. Не я изтривай. Известно време лодката ще дрейфува и няма да е закотвена. Ще трябва да стигнеш до тази точка, ако се наложи да ни прибереш.

— Нали имате радиостанции в маските?

— Имаме, обаче предавателите им не са толкова мощни, колкото на бордовата радиостанция. Ще се чуваме един друг, както и теб, но щом достигнем десет метра дълбочина, ти няма да ни чуваш.

Макартър кимна. Даниел си сложи маската, скочи от борда и потъна в топлите карибски води.

Хоукър я последва и след миг двамата вече проверяваха водолазните си торпеда — устройства с къси криле и ръкохватки като на мотоциклети.

Водата на Залива беше бистра като джин. Даниел включи дисплея на маската си. На стъклото се появиха яркозелени знаци, нещо като видеоигра с висока резолюция.

Дълбочина: 1,2 м; посока: NNW (323): температура: 31 °C; изминало време: 1:17.

— Накъде? — попита Хоукър.

— Трябва да минем под лодката и да следваме посока сто и седем.

И зави наляво като отделящ се от стадото делфин. Хоукър я последва. Насочиха се към все още незабележимото издигане на дъното на около осемстотин метра от тях.

Докато плуваше, Даниел чу гласа му по радиостанцията. Неуспешно се опитваше да имитира френския акцент на Жак-Ив Кусто.

— И те се гмуркат в тъмните дълбини в търсене на гигантския октопод. Не беше толкова тъмно, колкото очакваха, а и всъщност не се гмуркаха толкова надълбоко.

Даниел се усмихна. Морската вода бързо поглъща и разсейва светлината, но вече бяха на дванайсет метра и тя още бе прозрачна и девствено синя. Като се имаше предвид светлото дъно, на дълбочина двайсет и пет метра нямаше да е много по-тъмно.

С периферното си зрение забеляза, че Хоукър спира и се обръща.

Лейдлоу намали скоростта и двамата увиснаха във водата.

Какво има? — попита тя.

Хоукър посочи напред.

— Акули.

30.

Сякаш изневиделица в далечината се появи огромна сянка.

— Риба чук — промълви тя.

— Дано да не е онази, дето изскача от водата с човек между зъбите — отвърна Хоукър.

Откакто го познаваше, Даниел беше установила, че той обича да се шегува с опасни ситуации и с чувството си за хумор повдига настроението на хората. Не забелязваше да е сериозно обезпокоен, но една шестметрова половинтонна акула не бе за подценяване.

— Рибите чук обикновено не обръщат внимание на хората — отбеляза Лейдлоу, докато се озърташе. — Проблемът обаче е...

В същия момент от мрака се появиха още две акули със същата странна форма на главата, после трета, четвърта и пета.

— Проблемът е, че се движат на стада — довърши тя.

Акулите плуваха малко под повърхността, почти лениво. Даниел натисна ръкохватките на торпедото и потегли напред.

— Какво правиш? — попита Хоукър.

— Просто искам да видя къде отиват.

— Защо просто не ги оставим да си вървят по пътя?

Това я устройваше, само че не смяташе, че отиват някъде. Изпитваше смътното подозрение, че ще се върнат.

Продължи да се приближава. Вече ги виждаше по-ясно. Рибите чук наистина променяха курса си, само че не назад към тях с Хоукър. Завиваха наляво, на юг. Искаше ѝ се да ги проследи, но въпреки че те плуваха бавно, нямаше как да не изостава, без да увеличи скоростта на торпедото, а това не ѝ се струваше разумно — знаеше, че акулите усещат и най-слабите вибрации.

— Даниел — повика я Хоукър. — Може би не е зле да обърнеш.

Тя отпусна ръкохватките и завъртя торпедото към него. Към тях се приближаваха още акули. Не една-две. Двайсет, трийсет, петдесет, дълга върволица в две-три колони, като коли в пиков час по някаква подводна акулска магистрала.

Също като нея, Хоукър безшумно се насочваше към дъното. Това изглеждаше най-разумно.

Стигнаха до пясъка. Оттук акулите се различаваха по-ясно на фона на осветената от слънцето повърхност. Сега вече можеше да види какво правят — плуваха в кръг с радиус около осемстотин метра. Бавно обикаляха, завиваха и плуваха, завиваха и плуваха, като риби в кръгъл аквариум.

— Не че не предпочитам да наблюдавам това от подводница — рече Хоукър. — Ама е много яко.

— Чувала съм, че се събират на групи по няколкостотин, но никога не съм виждала такова нещо — отвърна Даниел.

— Колко са според теб?

Не можеше да ги преброи, ала докато ги гледаше, предположи, че са над сто, може би почти двеста. По-едрите плуваха сами, във външната лента, така да се каже. По-дребните, два, два и половина метрови екземпляри, се движеха плътно един до друг от вътрешната страна на кръга.

Тя плъзна поглед по дъното към центъра на кръга и видя нещо като коралов риф и скали, издигащи се над пясъка.

И изведнъж я осени. В муцуните на акулите и конкретно на рибите чук имаше сетивни органи, които засичаха електромагнитните импулси. Наричаха се „ампули на Лоренцини“ и представляваха снопове нервни влакна, реагиращи на промените в електромагнитното поле.

Ако бяха прави и в района имаше друг камък, акулите може би усещаха енергията и тя ги привличаше, също като Юрий на лодката.

Само че нещо възпираше рибите чук и те безкрайно обикаляха в кръг. Като пеперуди около пламък на свещ. Не можеха да го достигнат, но не можеха и да си тръгнат.

Бавно кръжащите над тях акули й действаха почти хипнотично. Даниел се извърна към корала, покриващ скалите срещу тях, и каза:

— Мисля, че трябва да отидем при онези корали. Ако камъкът наистина е под водата, струва ми се, че ще го открием там.

Бавно, като наблюдаваха акулите горе, двамата заплуваха към скалите. Под кораловата покривка се откриха грамадни дялани камъни, подредени диагонално.

Даниел заплува отстрани и намери оголен ъгъл.

— Изглежда непокътнато.

Хоукър също проучваше зидарията.

— Щом постройката е запазена отвън, трябва да е запазена и отвътре.

— Точно както каза Макартър: труднодостъпен, но незагубваем.

— И отлично защитен — добави Хоукър. — Като храма в Бразилия.

Даниел забеляза релефи по стената. Нямаше йероглифи, но изображенията приличаха на други, които й беше показвал Макартър. Фигури на воини, чудовището Уиц, свързано с бога на дъжда. В този случай от устата му висяха две змии.

Обзе я възторг.

— Хайде да се опитаме да влезем вътре.

Без да изпускат акулите от очи, двамата се плъзнаха над постройката и се спуснаха от другата страна.

Лейдлоу спря пред кухня в корала и насочи лъча на фенерчето си вътре.

— Тунел.

Беше тесен и стените му бяха обрасли с назъбени корали, ала тя реши, че си струва да опитат.

Хоукър я хвана за ръката.

— Не можеш да се провреш с бутилките.

Във възбудата си за малко да забрави. Двете бутилки на гърба й бяха обемисти и напречното им сечение надхвърляше широчината на ханша й. Тя ги смъкна от гърба си.

— Недей — каза Хоукър.

— Само ще хвърля един поглед.

Откачи шланга, пусна бутилките на дъното и заплува напред. След пет метра тунелът започна да се стеснява още повече. Тя се върна, съедини шланга и си пое въздух.

Хоукър я гледаше все едно се е побъркала.

— Спокойно — каза Лейдлоу. — Слаба съм, ще се промуша.

Няколко пъти дълбоко си пое дъх за да насити организма си с кислород. Можеше да издържи три-четири минути без въздух. Поемаше риск, ала бе сигурна, че онова, което търсят, е съвсем наблизо. Преводът и изчисленията на Макартър, реакцията на Юрий,

акулите — всичко си заставаше на мястото. Вторият камък бе тук, вътре. И тя щеше да го намери.

Откачи шланга, вмъкна се в тунела и заплува към стеснението. От едната страна стърчаха корали, но тя се провря покрай тях.

— Внимавай — предупреди я Хоукър.

Не можеше да му отговори, защото щеше да изразходва въздуха си, но се зачуди кога ли е станал такъв досадник.

А после коралът опря в ребрата ѝ. Опита се да се промуши, ала нямаше достатъчно място. Беше време да се връща.

Оттласна се с ръце, но острите корали, които я бяха пропуснали напред, се забиха в гърба ѝ. Не можеше да се извърти, нито да се върне заднишком. Сърцето ѝ туптеше бясно.

— Дръж се — каза Хоукър.

Даниел чу внезапно свистене на мехурчета. Хоукър беше свалил бутилките си и се приближаваше. Хвана я за крака и я задърпа, но коралите се впиваха в тялото ѝ и деряха кожата ѝ.

— Чакай? — изпъшка тя.

Виеше ѝ се свят. Искаше ѝ се Хоукър да я издърпа, но коралите със сигурност щяха да я порежат, а кръвта във водата щеше да е краят и на двамата.

Извъртя се и погледна нагоре. Имаше чувството, че нещо притиска гърдите ѝ отвън и в същото време, че ще експлодират отвътре.

Хоукър я дръпна пак.

Тя издиша малко въздух, за да освободи напрежението, и мехурчетата се издигнаха нагоре... после се пукнаха.

Хоукър я затегли и тя се хлъзна около метър назад.

— Пусни ме? — едва успя да произнесе думите Даниел.

— Не!

— Моля те, пусни ме? — Нямаше повече въздух, Хоукър почти я беше измъкнал от тунела, ала в този момент тя осъзна нещо — спасението бе напред, а не назад.

Ритна Хоукър, после пак и усети, че го улучва в гърдите. Отскубна се от ръцете му и се оттласна нагоре, където се бяха спускали мехурчетата. Ала преди да успее да стигне дотам, ѝ причерня и светът потъна в мрак.

Хоукър политна назад, стиснал единия плавник на Даниел. Пусна го и се опита да се придвижи напред, но баластният му колан се закачи за нещо. Успя да се освободи, ала не можа да продължи — белите му дробове горяха. Той протегна ръце в сумрака и заопипва.

Не напипа нищо. Измъкна се от кухнята, взе бутилките на Лейдлоу и прикачи шланга към маската си. Няколко пъти бързо си пое дъх и отново заплува по тунела, като буташе бутилките пред себе си. Те се удариха в нещо и той ги дръпна назад, после гневно ги тласна навътре — използваше ги като таран и отчупваше големи късове корал и от двете страни.

— Даниел? — извика по радиостанцията. — Чуваш ли ме?

Дълбоко си пое дъх, откачи ножа от крака си и преряза шланга. Избухна взрив от мехурчета и той запрата бутилките напред. Те бавно потънаха на дъното — мехурчетата продължаваха да клокочат нагоре към тавана на тунела, където беше изчезнала Лейдлоу.

Сигурно беше изгубила съзнание. Костюмът ѝ щеше да я издигне нагоре и тя щеше да се преобърне по гръб като корабокрушенец със спасителна жилетка. И щеше да се удари в тавана на пещерата, колкото и да е висок.

Не се надяваше бързо да стигне до нея, а и в безсъзнание Даниел не можеше сама да закачи шланга си, но ако имаше късмет, въздухът от прерязания маркуч щеше да се събере в най-високата точка на тунела и да образува въздушен джоб, в който тя да може да диша, докато Хоукър не я намери.

Той отново се измъкна от тунела, вдигна бутилките си, обърна се и заплува обратно, като атакуваше корала с ножа си.

Успя да се провере през най-ниската част на тунела — след нея дъното отново започваше да се издига.

Стигна до бутилките на Даниел. От прерязания шланг продължаваше да изтича дихателна смес. Подмина ги и заплува нагоре, опипваше наоколо в мрака. Накрая стигна до въздушния джоб и отчаяно заразмахва ръце към тавана и стените.

Невъзможно. Даниел я нямаше...

31.

Пристанищният агент на „Гълф Боут Рентал“ седеше с крака на бюрото и слушаше радио, нахлупил бейзболната си шапка така, че козирката да заслонява очите му от слънцето. Чу приближаващи се по дъсчения кей стъпки и погледна натам.

За своя изненада видя неколцина китайци със спортни панталони и тъмни ризи. Не бяха облечени като за риболовен туризъм.

— Hola — поздрави ги той.

Най-едрият се вмъкна в будката. Останалите заеха отбранителна позиция отвън.

— Дал си лодка под наем — каза китаецът. — На едни американци.

— Имаме много американски клиенти — отвърна агентът.

— Ще си ги спомниш. Двама мъже, единият бял, другият чернокож. Плюс красива жена и момченце, което не прилича на тяхно дете.

— Аха — кимна агентът. — Помня ги.

Китаецът явно се изненада, но остана доволен. Извади пачка банкноти и му подаде две двайсетачки.

— Знаеш ли дали са въоръжени?

— Май имаха един-два харпуна.

— Къде отидоха?

— Да ловят уаху — отвърна агентът. Така му беше казалата жената. — Обаче носеха и водолазна екипировка.

Този път получи сто долара. Започваше да разбира принципа.

— Можеш ли да ги проследиш?

Мексиканецът поклати глава.

— Оставиха само депозит в случай че не върнат лодката. Но горивото ще им стигне само за осемдесет километра. Къде могат да отидат? Най-много до някое от съседните пристанища.

— Накъде тръгнаха? — попита китаецът.

— На север.

Онзи му даде още една банкнота.

— Искам двете ти най-хубави лодки. Трябва да ги настигнем.

Агентът кимна и откачи ключовете на двете по-големи лодки. Те бяха с рубки и бордови двигатели — използваха ги за лов на риба меч и бяха поне толкова бързи, колкото и лодката на американците. Може би дори по-бързи.

32.

Хоукър изплува в тъмната кухня, пълна с въздух от бутилките на Лейдлоу, вдигна маската си и извика:

— Даниел!

Бутилките бълбукаха като повредено джакузи. От Даниел нямаше и следа.

Той включи светодиодното си фенерче. Приблизително кръглата кухня беше широка не повече от метър и половина. Таванът над него се заобляше като купол. Хоукър се плъзна покрай стената и откри отвор.

Приличаше на отточна система на басейн — водата преливаше през ръба и се стичаше нанякъде.

А от другата страна беше сухо.

На слабата светлина видя на дъното човешко тяло. Прехвърли се през стената и се спусна надолу. Даниел лежеше на една страна, кашляше вода и бавно идваше на себе си.

— Какво ти става, по дяволите? — извика Хоукър. Гласът му отекна в затвореното пространство. — Да не си се побъркала?

С огромно усилие тя се надигна и седна.

— Може пък наистина да съм се побъркала.

— Какво имаш предвид?

— Азотна наркоза. Или по-скоро кислородна наркоза, понеже използваме висококислородна смес. Веднъж ми се случи, само че при по-продължително гмуркане на по-голяма дълбочина.

Той седна до нея, все още бесен от безразсъдната ѝ постъпка, ала облекчен, че е жива.

— Ти си гмуркачката и някогашна студентка по морска биология.

— Една от многото дисциплини, които започнах и заряхах — въздъхна Даниел. — Както и да е, съжалявам. Изобщо не съзнавах какво правя. Просто реших да вляза. Беше ни точно под носа.

Заразтрива слепоочията си.

— Проблемът при този вид наркоза е, че не разбираш какво става. Просто се чувстваш страхотно. Като в четвъртата степен на опиянение с текила, само че без гадния ѝ вкус.

Колкото и да беше ядосан, Хоукър не можа да не се засмее.

Откакто бяха видели акулите, тя като че ли бе започнала да се държи малко лекомислено. Хоукър погледна нагоре към отвора и попита:

— Спомняш ли си изобщо какво се случи?

— Спомням си как си помислих, че не искам да се порежа и че ме е страх и ти да не се заклециш. И после, докато се отскубвах от теб, издишах и видях, че мехурчетата се пукат. Това ми напомни за гмуркането в една подводна пещера преди години. Тогава мехурчетата от маската ми оставаха под тавана като идеално кръгли сребристи перли. Само че сега мехурчетата се пукаха и разбрах, че горе има въздух. Затова започнах да те ритам. Не можех да се върна, трябваше да продължа напред. После не помня.

Хоукър отметна мократа коса от лицето ѝ.

— Знам какво е кислородна наркоза, но защо си я получила?

— Случва се.

— При толкова кратко гмуркане? На толкова малка дълбочина?!

Усещаше, че има още нещо, което Даниел не иска да му каже. Зачака.

— Напоследък не спя добре — каза тя. — А и в Китай ме тъпчеха с опиати. Не знам с какво точно, може би серум на истината, наркотици, барбитурати. Постоянно ме държаха упоена. Ти каза, че съм била там десет дни. Аз си спомням само четирийсет и осем часа от тях.

— Значи в организма ти са останали опиати — заключи Хоукър.

— Най-вероятно. Не съм мислила за това. Не съм искала да мисля, предполагам. Но е трябвало: такива неща могат да ти окажат влияние при гмуркане, особено с нитрокс.

— Радвам се, че си добре — каза той. Плъзна лъча на фенерчето наоколо и попита: — Всъщност къде сме? В заешката дупка на Алиса?

Намираха се в центъра на някакъв храм, находчиво изолиран от водата. Тунелът, който се спускаше надолу и после се издигаше нагоре, играеше ролята на въздушен шлюз. Стига таванът да не пропускаше,

водата не можеше да преодолее въздушното налягане. Не можеше да проникне вътре.

Таванът на камерата беше заоблен и гладък като купол на ротонда. Сглобките между каменните блокове бяха почти незабележими. Вътре не капеше и не се процеждаше вода. Невероятно строително постижение.

Лъчът на фенерчето заподскача по гладките каменни стени и спря върху покрито с йероглифи стълбище.

— На Макартър би му харесало тук.

— Ако успее да преодолее страха си от акулите — отбеляза Даниел.

— Самият аз едва успях да преодолея страха си от тях — призна Хоукър и светна с фенерчето нагоре по стълбището. В горния край имаше олтар, върху който лежеше нещо. Приличаше на мумифицирано тяло.

Хоукър подаде ръка на Лейдлоу и се заизкачваха по стълбището.

Макартър седеше в лодката. Странно, но параноята му се беше върнала в момента, в който Даниел и Хоукър се бяха гмурнали.

На всеки трийсет секунди поглеждаше дисплея на навигационната система, за да се увери, че вятърът и течението не са го отнесли, после оглеждаше хоризонта с бинокъл — боеше се, че може да ги изненадат някакви злодеи. Досега не беше забелязал нищо, което обаче не означаваше, че няма да се случи.

Освен това трябваше да наглежда Юрий и нервите му се опъваха до скъсване всеки път щом момчето помръднеше. За всеки случай стегна здраво всички ремъци на спасителната му жилетка и постави на гърба му втори буй.

— Мислиш ли, че ще се ядосат, ако видят, че съм те вързал за нещо, когато се върнат?

Юрий не му отговори и Макартър сам се засмя на думите си.

— Преди бях нормален — каза на момчето. — А я ме виж сега! Привижда ми се какво ли не. И ми се причува. — Юрий не му обръщаше внимание и си играеше със слънчевите очила. — Ох, говоря на дете, за което пластмасовите очила са по-интересни от високообразован събеседник като мен.

За пореден път вдигна бинокъла и огледа спокойните води на Мексиканския залив. Следобедното слънце сияеше от

кобалтовосиньото небе. На изток започваха да се трупат големи купести облаци. Все още бяха много далеч, ала като че ли се приближаваха. Най-малко искаше да е в морето, ако се разрази буря.

— Хайде, не се бавете цял ден — измърмори Макартър.

Вдигна се слаб бриз и тихо прошумоля край ушите му.

„Защо си разсеян днес?“

Той рязко се завъртя в търсене на източника на думите. Нямаше никого, естествено.

„Защо си разсеян днес?“

Думи на жена му. Произнасяни нежно в дните, когато той разсъждаваше над някакъв проблем и не я слушаше.

Погледна Юрий. Момчето го наблюдаваше, сякаш също беше чуло нещо.

— Изобщо няма да питам — каза Макартър.

Долови друг звук, далечен тътен на гръмотевица от изток. Буреносните облаци все още бяха на много километри, ала се разширяваха на юг. Той проследи линията им с бинокъла, като се чудеше дали ще имат проблем с връщането на брега. А после зърна нещо друго: две лодки бързо пореха вълните към тях. Бяха на седем-осем километра, но се насочваха точно към него.

— Мамка му — изруга професорът и отпусна бинокъла.

Погледна Юрий и добави:

— Само да не вземеш първо да научиш точно тези английски думи.

Момчето не реагира и Макартър отново насочи вниманието си към лодките с надеждата да види зад тях хора на водни ски.

Не видя обаче. И въпреки че лодките можеше да са всякакви, изведнъж го обзе ужасяващо подозрение, свързано с това какви са и каква е целта им.

Дръпна Юрий до себе си, закопча му предпазния колан и запали двигателите.

Тялото лежеше в саркофаг, завито с обикновен тънък плат. Ковчегът не беше нищо особено, просто дърво с издълбани отстрани жлеbove, сигурно за по-удобно носене.

Даниел отметна савана. Черепът далечно приличаше на човешки. Миниатюрни пори покриваха гладката кост. От празните очни кухини излизаше по една тънка жичка и потъваше в черепната кутия.

Деформирани ребра, огромни очни орбити — същите аномалии, каквито бяха видели на скелета в Бразилия. Втори човешки потомък, умрял няколко хиляди години преди да се роди.

И двамата мълчаха. Почтително.

Хоукър насочи лъча на фенерчето зад саркофага. В нишата там се извисяваше релеф на маянски цар в церемониални одежди. Приличаше на изображението от Забуления остров, но детайлите бяха различни. Царят протягаше ръце напред, сякаш пълнеше шепи от падаща вода. И в шепите му — продължавайки навътре в гърдите му — лежеше гладък стъкловиден предмет. По строеж камъкът като че ли не се отличаваше от бразилския, ала имаше друга форма и беше по-малък, приблизително колкото грейпфрут.

Даниел се пресегна и угаси фенерчето. В мрака камъкът излъчваше призрачнобяло сияние.

Хоукър протегна ръка към него.

— Недей — спря го Лейдлоу.

Той отдръпна ръката си и я погледна.

— Дай ми една секунда. — Даниел се заозърта, като че ли можеше да има някакъв капан.

Накрая измъкна камъка от гнездото му. Беше тежък, невероятно гладък и топъл. Пръстите ѝ леко изтръпнаха, вълна от енергия пробяга по тялото ѝ. Обзе я странен възторг от самия факт, че го държи в ръце.

— Добре ли си? — Попита Хоукър.

Гласът му я върна в настоящето.

— Да. Просто не мога да повярвам, че наистина го открихме.

Лейдлоу предпазливо прибра камъка в торбичка с цип и я закачи за колана си. После извади стар лентов фотоапарат и започна да снима.

— И това ли върви с цялостния ни ретро стил? — обади се Хоукър. — В тон с джипа и лодката?

— В Бразилия всичките ни електронни уреди се повредиха, забрави ли?

— Не.

— Така че реших, че е по-добре да използвам нещо, което няма да се повлияе от камъка.

Превъртя лентата, помоли Хоукър да освети повърхността, която искаше да заснеме, после натисна копчето. След като снима релефа, стълбището и йероглифите по него, продължи с тавана и стените с

избелели стенописи. Накрая насочи обектива към скелета на олтара, но отпусна апарата, без да го фотографира.

Хоукър явно се съгласи с решението ѝ, защото каза:

— Да, нека оставим клетника на мира.

Лейдлоу, прибра апарата. Помисли си дали да не унищожат релефите, както бяха направили с Макартър на Забуления остров, само че наоколо нямаше камъни и не носеха никакви тежки инструменти. Ножовете, които им бяха свършили работа за крехкия корал, щяха да са безполезни срещу здравите каменни блокове на храма.

А и без това нямаша много време, трябваше да изплуват, на повърхността до дващест минути, иначе щеше да се наложи да спират за декомпресия, не особено вълнуваща перспектива, като се имаше предвид, че районът гъмжеше от акули.

Междувременно Хоукър се беше върнал в тунела, за да донесе кислородните бутилки, и я чакаше на рампата. Даниел се покатери до него и погледът ѝ попадна върху бутилките с прерязан шланг.

— Твоите са — осведоми я той.

— Адски си небрежен с екипировката.

— Всъщност се опитвах да те спася.

Нямаше какво да му възрази. Приклепна до бутилките и провери налягането. Беше се задействала аварийната система. За да не се изразходва целият въздух при инцидент, вътрешната клапа се затваряше и в бутилките оставаше малка част от сместа, която можеше да се използва само ако водолазът ръчно превключи на резервен режим. Тя откачи прерязания шланг и настрои клапата така, че резервният въздух да тече само по здравия маркуч.

— Би трябвало да ми стигне за петнайсетина минути. Предостатъчно.

— При необходимост можем да се редуваме да дишаме от моите бутилки — отвърна Хоукър. — Добре, стига сме си губили времето.

Даниел се съгласи, прескочи стената и заплува по тунела.

Както беше постъпил Хоукър, тя буташе бутилките пред себе си. Когато след няколко секунди излезе от тунела, изпита невероятна радост, че отново е окъпана от бистрата синя светлина.

Еуфорията ѝ продължи съвсем кратко. Радиостанцията ѝ изпраща и в ухото ѝ се разнесе гласът на Макартър:

— ... приближават към нас от югозапад. Чувате ли ме? Две лодки се насочват право към нас с висока скорост.

33.

Докато Хоукър се измъкне от пещерата, Даниел вече беше сложила бутилките на гърба си. Припрените му движения й показаха, че и той е чул Макартър. Пилотът бързо нахлузи ремъците на собствените си бутилки и двамата заплуваха към водолазните торпеда, които бяха оставили до входа на тунела.

Лейдлоу хвана торпедото си за ръкохватките и ги завъртя на пълен ход. Перката се завъртя и тя раздвижи крака, за да увеличи ускорението. След секунди вече се носеше с максимална скорост. Хоукър я следваше само на няколко метра.

Отдалечиха се от подводния храм, като се издигаха постепенно към повърхността. За щастие не се бяха спуснали прекалено дълбоко и не бяха останали на дъното толкова дълго, че да имат нужда от спиране за декомпресия, ала знаеха, че вертикалното изплуване трябва да се избягва.

Щяха да изплуват под тъгъл и да оставят на телата си време да реабсорбират разтворения азот, и когато след минута-две забележеха лодката, щяха да зарежат торпедата и да излязат на повърхността.

— Внимавай? — извика Хоукър по радиостанцията.

Даниел се обърна. Над нея се стрелна сянка на риба чук. Последва я втора, която се отърка в нея и рязко зави надясно, щом я отмина. Акулата бързо се отдалечи и изчезна, но към тях приближаваха други, носеха се като подводни ракети.

Макартър не можеше да откъсне очи от летящите към него лодки.

Вдигна предавателя.

— Ако ме чувате, побързайте. В момента са най-много на три километра.

Ако искаше да избегне опасността, скоро трябваше да даде пълен напред и да се отправи на запад. Такъв беше планът: да се насочи на запад, да се свърже с мексиканската брегова охрана и да се надява, че

един-два хеликоптера ще са достатъчни, за да подплашат нападателите.

Така щеше да е най-разумно, ала професорът не можеше да изостави другарите си. Намали скоростта, обърна лодката и отново включи преподавателя.

— Сега съм на осемстотин метра северно от мястото, където ви оставих. Ще ви чакам, докато мога.

Изведнъж Юрий пусна слънчевите си очила, изправи се и се втренчи като хипнотизиран във водата пред тях.

Даниел зави наляво и се насочи надолу, за да избегне връхлитащите акули, но въпреки водолазното торпедо и собствените й усилия рибите чук се движеха три-четири пъти по-бързо.

Няколко от по-дребните профучаха покрай нея, друга я атакува отгоре и я блъсна по рамото. Лейдлоу се озърна за Хоукър. Той плуваше към нея, също, с максимално ускорение, ала акулите не му обръщаха почти никакво внимание. В първия момент това я ядоса, докато не осъзна причината.

Рибите чук, кръжащата почетна стража на подводния храм, сега се насочваха към онова, което ги беше привлякло там: излъчващия енергия камък в торбичката на кръста й.

Не се опитваха да я ухапят, поне засега. Всъщност сякаш изобщо не я забелязваха и бяха също толкова зашеметени и изненадани от внезапните сблъсъци, колкото и самата тя. Но не можеха да устоят на сетивното претоварване на магнитните детектори в мозъците си и продължаваха да прииждат на талази.

Тя се изви, за да избегне поредния удар, но акулите просто бяха прекалено много. Скоро наоколо сякаш се спусна мъгла, сякаш се озова в бягаща навалица. Светът се въртеше — сивите гърбове на рибите, белите им кореми, пръскащите се мехурчета от маската й.

Кос удар по крака й беше последван от блъскане по дясната ръка и след това в ребрата, което я накара да се превие.

— Дръж се? — извика Хоукър.

— Те преследват камъка — успя да отговори Даниел.

В следващия момент я връхлетяха няколко млади екземпляра и я превъртяха във водата.

Една по-голяма се носеше като стрела към нея. Даниел успя да се отдръпне, но акулата се заби в торпедото, изтръгна го от ръцете й и

жълтото устройство запотъва по спирала към дъното.

Даниел заплува нагоре, към проблясъка на повърхността, но Хоукър я хвана през кръста и я притегли към себе си. Тя се хвана за ръкохватката на торпедото му и полетяха напред.

Към тях плуваха още риби чук и Лейдлоу се напрегна в очакване на сблъсъка. Последва удар, още един, после и трети.

Изскочиха на повърхността и Даниел се огледа.

Лодката на Макартър се приближаваше. Слава Богу, не беше далеч. Той намали и зави до тях.

Тя се хвана за стълбата и се покатери, Хоукър ѝ помогна отдолу.

Щом се озова на борда, Лейдлоу се обърна и му подаде ръка.

Той я хвана и точно в този момент една сиво-зеленикава фигура разцепи повърхността, блъсна го и го отнесе настрана.

Пръстите му се изхлузиха от нейните.

— След него? — извика тя на Макартър.

И докато професорът натискаше дроселите и завърташе руля, Даниел грабна харпуна.

Все едно го блъскаше влак. Тласкан от едрата акула, Хоукър отхвърча настрана, маската му се смъкна и той изпусна водолазното торпедо. Размахваше ръце, но по никакъв начин не можеше да забави движението си. Имаше чувството, че го влачи бясно летяща кола, че го теглят сили, които не може да преодолее или поне да им попречи.

Заизвива тялото си в опит да се отърве от рибата чук, но плоската ѝ ъгловата глава се беше заклецила между кислородните бутилки и гърба му.

Изведнъж се превъртя във водата, после постепенно намали скорост. Акулата се бе освободила, след като го бе влачила петдесетина метра. Хоукър раздвижи крака, изплува на повърхността, пое си дъх и се огледа за лодката. Идваше към него.

Предполагаше и се надяваше, че акулите ще го оставят на мира — като по-рано, преди да се приближи до Даниел. Но докато плуваше към лодката, забеляза, че по носа му се стича цветна струйка. Докосна челото си и когато погледна пръстите си, видя, че са кървави.

Моментално го обзе паника. Той хвърли кислородните бутилки и с всички сили започна да гребе към приближаващата се лодка, като отчаяно се опитваше да държи лицето си над водата.

Даниел го видя от лодката, видя кръвта и две гръбни перки, порещи вълците към него.

Хвърли товарната мрежа във водата и извика на Макартър:
— Побързай!

Лодката се приближи и Хоукър се хвана за мрежата. Лейдлоу я задържа с всички сили и след миг Хоукър се претърколи вътре. В същия момент една риба чук изстреля половината си тяло над водата и се стовари върху палубата. Малката лодка рязко се наклони.

Предната една трета от акулата беше на сухо. Тя мяташе глава насам-натам и щракаше с челюсти. Юрий изкрещя, Хоукър я ритна, а Даниел отново грабна харпуна.

А после чудовището се изхлузи във водата и с мощен плясък изчезна под повърхността.

— Давай? — извика Лейдлоу.

Макартър натисна дроселите и лодката се понесе напред като жребец, прескочил оградата на конюшнията.

Към тях се стрелнаха още няколко риби чук, но постепенно изостанаха. В този момент Даниел можеше да мисли само за разказа на Петров как ги преследвали акули и косатки. Благодареше на Господ, че е наела най-бързата налична лодка.

Изведнъж усети, че до нея е застанал Юрий.

— Тази сирена — каза момчето и посегна към камъка. — Тази сирена.

Тя се опита да го успокои, после отвори шкафа с екипировката им и извади специално изработена кутия, облицована с олово. Постави камъка вътре, затвори я и я прибра в раницата си. Юрий я наблюдаваше.

— Сирена — каза тихо. — Сирена. — Докато Лейдлоу заключваше раницата в шкафа, детето седеше и наблюдаваше действията ѝ, все едно гледаше телевизия.

Даниел го погали по косата и насочи вниманието си напред. На около километър и половина лодките, от които се беше уплашил Макартър, се разделяха. Едната продължаваше към тях, а другата се насочваше право на запад, за да им пресече пътя.

Трудната част явно още не бе завършила.

34.

Автомобилният керван пътуваше по занемарен път в планинската пустиня на Западна Невада. В средата се движеше камион, боядисан в камуфлажен цвят, охраняван отпред и отзад от бронирани коли с картечници. На шейсет метра над тях летяха два въоръжени с ракети хеликоптера „Блекхок“.

След осемдесетина километра щяха да стигнат до хвостохранилището в планината Юка, чието строителство беше зарязано от близо трийсет години.

Първоначално бяха възнамерявали да използват това място за складиране на ядрени отпадъци от цялата страна. Екологите обаче още отначало саботираха проекта и в резултат на проточилите се години съдебни процеси и оценки на въздействието върху околната среда, както и на променливите политически ветрове, планината пустееше. Голямата част от радиоактивните отпадъци си оставаха където си бяха: при сто и седемте различни реактора, повечето от които почти неохраняеми или разположени в близост до най-големите селищни центрове в Щатите. Онези, които се бореха срещу проекта, очевидно смятаха тази алтернатива за по-безопасна.

Затова и Юка щеше да е подходяща за целите на НИИ. Хората да Мор бяха извадили бразилския камък от подземията на Вирджиния Индъстриъл Комплекс и се бяха отправили на дълго пътуване през страната.

Подробностите бяха разчетени с максимална прецизност. Според плана операцията трябваше да започне по време на най-слабата му активност и да приключи преди следващия му пик. Между енергийните пикове имаше интервали от по седемнайсет часа и трийсет и седем минути.

Самото пренасяне беше най-опасната част, но засега нещата вървяха нормално. Както се очертаваше, щяха да поставят камъка в планинския бункер седем часа преди следващия импулс.

От кабината на тира Арнолд Мор чу рев и погледна нагоре. Единият блекхок прелетя над тях, за да заеме позицията пред кервана. Престараването на охраняващите ги сили донякъде го забавляваше.

Намираха се в сърцето на контролирана от военните територия и пътуваха по безименен път, който пресичаше авиополигона „Нелис“. За да ги нападне, евентуалният им противник трябваше да прекоси сто и петдесет километра гола пустиня и да проникне в най-строго охраняваната военна база в Съединените щати. В небето патрулираха въоръжени с ракети хеликоптери и изстребители Ф-22 Раптор. Камери и инфрачервени сензори следяха всеки квадратен сантиметър и още преди пристигането на Мор охраната имаше заповед да стреля на месо срещу всеки нарушител. С всичко това беше свързана и злополучно известната Зона 51.

Мор погледна през прозореца. Мрачен пейзаж, осеян с кратери, изпитателни обекти и планини от натрупана пръст. Тук бяха изпитвали хиляди видове експлозиви, от касетни до вакуумни бомби, дори ядрени бойни глави.

Сухата пустинна земя беше покрита с белези и нямаше нито намек за живот, който да притъпи грозотата. Не се виждаше нито стръкче трева, кактус или дори нискорасъл пустинен храст. Приличаше на луната или на някоя планета. Навярно тъкмо затова НЛО манияците бяха убедени, че в базата са изследвали извънземни — може би зелените човечета щяха да се чувстват там като у дома си.

Вратата към задната част на камиона се отвори и един от учените подаде глава в кабината.

— Имаме проблем, господин директор.

Сърцето на Мор се сви.

— Какво се е случило?

— Неочаквано усилване на енергийния импулс — отвърна ученият. — И нивото му бързо се покачва.

Даниел наблюдаваше приближаващите се лодки.

— Опитват се да ни пресекат пътя — отбеляза Макартър.

— Нали ти казвах, трябваше да вземем ракети — изсумтя Хоукър.

— Другия път непременно — не само на шега му обеща тя.

Разстоянието между двете преследващи ги лодки се увеличаваше и Лейдлоу видя в това неочаквана възможност. Избута професора от

руля и леко намали скоростта, после още повече. Преследвачите им бързо скъсяваха дистанцията.

След миг Даниел отново натисна дроселите, зави на деветдесет градуса и даде пълнен напред.

Лодката им се понесе като стрела и Лейдлоу трябваше да се приведе, за да избегне шипащите палубата вятър и пръски. Насочваха се към пространството между преследващите ги съдове, нещо, което хората в тях явно бяха разбрали, тъй като се опитваха да им попречат.

Даниел местеше поглед от едната лодка към другата. Нямахше да е лесно.

— Не е зле да залегнеш — каза Хоукър на професора и внимателно накара Юрий да легне на палубата. Даниел се наведе колкото можеше по-ниско над руля.

Лодките се носеха една срещу друга с обща скорост седемдесет-осемдесет възела.

След секунди Лейдлоу приклепна на палубата, без да изпуска руля.

И успя да мине между двете лодки. Курсовете на преследвачите им се пресякоха зад тях, над главите им засвириха куршуми — насочени не към нея, а към квадратните очертания на извънбордовите двигатели.

Едва ли щяха да улучат, тъй като противниците им стреляха от подскачащите палуби на лодките си и нямаха време да се прицелят. „Хиляда към едно“, помисли Даниел, заслушана в рева на двигателите, после хвърли поглед назад. Шансът беше на тяхна страна. Бяха минали невредими.

Но трябваше да се надбягват до брега и Лейдлоу не можеше да е сигурна, че ще спечели.

Арнолд Мор се вторачи в очите на учения.

— Какви ги говориш, по дяволите?

— Мощен енергиен пик — повтори мъжът. — Може би десет пъти по-голям от обикновено.

Мор се опита да се изправи, но предпазният колан го върна на седалката.

— Невъзможно — каза той и докато се откопчаваше, осъзна, че всъщност няма представа какви са възможностите на камъка.

В задната част на камиона двама от неговите хора следяха поведението на светецния камък в импровизирана версия на лабораторията във Вирджиния. Мор погледна компютърния екран и видя енергийния пик, четири пъти по-мощен от обикновено пасивното му състояние. И се усилваше.

— Кога започна?

— Преди пет минути. Първо забелязахме промяна в разпространението на енергията — по-високи енергийни нива и по-слаб фонен шум. После се промени и отброяващият сигнал, бързо стана по-сложен и все по-произволен.

— И какво означава това? — попита Мор, усетил, че мъжът крие някакво заключение, до което вече е стигнал.

— Не знам. Нещо се е променило и сега сигналът е хаотичен. Сякаш се е побъркал и се опитва да се върне в предишното си състояние.

Мор прокара пръсти през сивата си коса и погледна кривата линия на енергийния сигнал. Пиковете се усилваха с все по-голяма честота, както обикновено точно преди импулс, но фоневото равнище едва се регистрираше.

Компютърът високо запиука — предупредителен сигнал за достигане на праговото равнище. Екранът се замъгли и всичко се сля, сякаш се размагнетизираше. Радиостанциите наоколо и в кабината на камиона запищяха от статични смущения.

— Има ли бункери наблизо? — извика Мор на шофьора.

Сержантът от военновъздушните сили, който седеше зад волана, се смути.

— Господин Мор?

— Къде може да скрием това нещо?

— Никъде — отвърна военният. — Наоколо е само гола пустош.

Залегнал на палубата, Хоукър здраво държеше Юрий и го прикриваше. Даниел продължаваше да управлява бясно носещата се по вълните лодка и завиваше ту надясно, ту наляво, за да не ги улучат преследвачите им.

Доколкото Хоукър можеше да прецени, лодките развиваха приблизително еднаква скорост, ала всеки завой скъсяваше дистанцията помежду им. Противниците им бяха само на петдесетина метра зад тях, разгръщаха се и стреляха наслуки.

След пет минути вече щяха да видят пристанището и той се надяваше, че това ще задържи преследвачите им на разстояние, макар да не беше сигурен, че изобщо ще стигнат дотам. Ако успееха да улучат дори само единия извънбордов двигател, с тях щеше да е свършено.

В палубата на няколко метра зад него се заби куршум, друг изсвири над главата му.

Даниел се приведе и извика:

— Сега е моментът да направим нещо!

Още докато го произнасяше, Юрий започна да мърмори нещо непонятно и да се, дърпа от ръцете на Хоукър. Посочи шкафа и се ококори, сякаш току-що е открил нещо ново.

— Две — изведнъж каза момчето и погледна пилота. — Две.

Хоукър повика Макартър, който запълзя към тях.

— Какво му е?

— Не знам — отвърна Хоукър. — Дръж го.

Професорът хвана момчето, а Хоукър отиде на кърмата, бръкна под седалките и измъкна котвата. Бързо се приближаваха към брега, но за да успеят, щяха да се нуждаят от помощ.

— Дръж този курс — извика той и преряза въжето с ножа си.

Лодката се понесе напред по права линия, а Хоукър завъртя тринайсеткилограмовата котва като ласо и я хвърли във въздуха.

Тя полетя към преследвачите им, ала падна във водата много преди да достигне целта си.

— Трябваше да я хвърлиш по-силно — извика Даниел.

— Много ти благодаря, вече разбрах.

След това хвърли едно от веслата. То падна пред първата лодка и килът ѝ просто го разсече по средата.

Мъжете в лодките отговориха с нов дъжд от куршуми и Лейдлоу рязко зави надясно. В морето около тях се надигнаха фонтанчета.

Хоукър залегна и изведнъж забеляза сигналния пистолет.

Хрумна му нова идея: Той закрепил буй за един от резервните комплекти кислородни бутилки и извика:

— Давай пак направо!

Постепенно следата зад тях се изправи. Хоукър отвори клапите и пусна бутилките през борда. Те потънаха, но мехурчетата и буют му позволяваха да ги вижда.

Той изчака, после натисна спусъка.

Алената ракета се понесе към мехурчетата и от водата изригна огнена вълна от възпламенената четирийсетпроцентова кислородна смес.

Първата лодка на преследвачите им зави прекалено късно и взривът я вдигна на трийсетина сантиметра във въздуха. Тя падна във водата с малко извъртян настрани нос и се запремята като състезателна кола, спукала гума. Разхвърчаха се отломки. Накрая лодката полегна върху левия си борд и спря.

— Страхотен изстрел — извика Макартър.

Хоукър се надяваше, че онези във втората лодка ще спрат, за да помогнат на другарите си, но те ги заобиколиха и продължиха преследването.

И когато се приближиха достатъчно, откриха огън без никакви задръжки. Корпусът им беше надупчен и от обикновени, и от трасиращи куршуми.

Хоукър се хвърли на палубата, докато Даниел насочваше лодката в пристанището, маневрирайки около закотвени платноходки и други съдове. Зад него Юрий закрепя, отскубна се от Макартър и се хвърли към шкафа, в който беше камъкът.

— Две? — изпищя момчето и заблъска с ръце по вратата. — Две! Две! Две!

Арнолд Мор трябваше да креци, за да надвика непоносимо острия писък на радиостанциите.

— Свали хеликоптерите!

— Защо? — попита сержантът.

— Веднага ги накарай да кацнат!

Старши сержантът грабна радиото и, се опита да предаде заповедта на Мор. Компютрите в задната част на камиона се претоварваха. От отворите на единия захвърчаха искри и свързаният със системата осцилоскоп експлодира.

— Затворете го? — изкрещя на хората си Мор и се хвърли към тежкия оловен капак на кутията, в която държаха камъка. — Затворете го!

Радиостанциите в кабината завиха, после заизбухваха една след друга. Вторият компютър даде на късо. Мор и ученият вдигнаха тежкия капак и понечиха да го спуснат върху кутията, ала от камъка се

излъчи ослепителен проблясък. Последвалата ударна вълна помете вътрешността на камиона и се понесе напред в голата пустиня.

— Две, две, две — викаше Юрий. После очите му се разшириха. — Едно.

Лодката се разтърси от мощен взрив.

Хоукър едва не падна през борда, а Даниел се претърколи през пулта за управление и се просна на палубата. Двигателите избухнаха. От сонара и навигационната система захвърчаха искри.

Хоукър нямаше представа какво се е случило. Имаше чувството, че го е ударила стъклена плоскост. Дишаше тежко, главата му кънтеше, видя, че Макартър се е привел над Юрий. В предния край Даниел се връщаше на руля.

От двата извънбордови двигателя се вдигаше черен дим. Преследващата ги лодка се отклоняваше настрани и от моторното ѝ отделение бълваха пламъци. Няколко от съдовете в пристанището имаха подобни проблеми.

Лейдлоу хвана руля и изведе лодката на плажа само с останалото им ускорение. Килът се заби в пясъка и те спряха.

— Какво беше това, по дяволите? — попита тя.

— Не знам — отвърна Хоукър и се обърна към Макартър.

Професорът държеше Юрий като спящо дете, подпрял тила и главата му върху свивката на лакътя си. Измъкна изпод него дясната си ръка — цялата беше мокра от кръвта, течаща от ухото на момчето.

— Господи? — ахна Даниел.

— Да се махаме оттук — каза Хоукър. — Аз ще го нося.

Взе детето от Макартър, а Лейдлоу извади чантата с новия камък от шкафа и скочи на пясъка.

Даниел помогна на професора да изкуцука нагоре по плажа. Докато тичаше с Юрий на ръце, Хоукър си помисли, че са намерили и взели втория камък, ала на каква цена?

35.

Даниел влетя през вратата на спешното отделение. След нея влезе Хоукър с Юрий на ръце и извика:

— Трябва ни лекар!

— Necesitamos un medico — преведе на испански Лейдлоу и се огледа. Сумрачното помещение се осветяваше само от слънчевите лъчи, процеждащи се през затъмнените прозорци, и от две аварийни лампи в ъглите.

— Няма ток — отбеляза тя очевидното.

Шофирането до болницата беше истинска лудост. Светофарите не работеха, навсякъде имаше спрели коли. За да стигнат по-бързо, Даниел караше по ивицата между платната и по едно време дори по тротоара. Ала спирането на електричеството ги бе изпреварило. Както и множество бъдещи пациенти.

Подобно на повечето тукашни спешни отделения, и това беше претъпкано и с недостатъчен персонал. В чакалнята вече имаше повече болни, отколкото можеше да обслужат.

Приоритетни бяха най-спешните случаи: инфарктите и застрашаващите живота рани или състояния. Късметлиите с по-незначителни травми и болести щяха да чакат часове.

Даниел беше сигурна, че Юрий не разполага с толкова време.

Една медицинска сестра в отсрещния край на чакалнята се обърна към тях, видя отпуснатото тяло на момчето и моментално дотича със стетоскоп в ръка.

— Знаете ли английски? — попита Лейдлоу.

Сестрата кимна и попита:

— Какво му е? — Постави слушалката на гърдите му.

— Припадна — отвърна Даниел.

Жената забеляза стичащата се от ухото на момчето кръв, после повдигна единия му клепац и насочи фенерче към окото му. И без това загриженото ѝ лице стана още по-мрачно.

— Едва диша — каза тя. — Елате.

Поведе ги по тъмен коридор към оградена със завеси стая, осветена от аварийни лампи, чиста, но със старо оборудване. Даниел се зачуди дали разполагат с всичко необходимо.

— Трябваше да го закараме в Щатите — каза тя на глас.

— Уверявам ви, че нашите лекари са много добри — отвърна сестрата.

Лейдлоу кимна. Не беше искала да обиди медицинския персонал, който щеше да се грижи за детето. Дори нямаше предвид конкретната ситуация, а че след Хонконг е трябвало да отведат Юрий в Щатите, вместо да дойдат направо в Мексико.

— Всичко ще се оправи — успокои я Хоукър, докато оставяше Юрий на леглото.

— Как?

— Не знам. Но ще се оправи.

Сестрата изскочи навън и след няколко секунди в стаята се появи лекарка.

— Аз съм доктор Васкес — представи се тя и се зае с прегледа.
— Детето е припаднало, така ли?

— Да — потвърди Даниел.

Доктор Васкес заобиколи от другата страна на леглото и измери пулса и кръвното налягане на Юрий.

— Кога?

— Преди двацет минути.

Лекарката я погледна.

— Когато угасна токът ли? Какво правеше детето?

Даниел се замисли, преди да отговори.

— Телевизия ли гледаше? Или е бил в стая с изкуствено осветление?

Логичен въпрос. Припадъците се предизвикваха от най-различни стимули, като един от общите фактори беше променливата светлина, например от телевизор или компютърен екран.

— Не, бяхме навън, в морето — отвърна Лейдлоу.

Доктор Васкес я изгледа, после се обърна към Хоукър.

— Край Пуерто Азул ли?

Даниел мълчеше. Предполагаше, че въпреки прекъснатото електричество вестта за странния инцидент е стигнала до болницата. Преследване с лодки в сънливото пристанище, експлозии,

предизвикали срив в електрозахранването, хора, изкарвали лодката си на плажа и извадили от нея ранено дете — такива неща не можеха да останат незабелязани.

Тя погледна лекарката в очите.

— Вижте, две години съм следвала медицина и видях как детето получава припадък. Сега е в безсъзнание, от ухото му тече кръв, възможно е да има мозъчен кръвоизлив. Трябва да му се направи ядрено-магнитен резонанс, томография или там с каквото разполагате, за да се уверите, че няма мозъчен оток.

Доктор Васкес очевидно се чувстваше неловко. После каза:

— Вие не сте му родители.

В този момент иззад завесата се появи висок широкоплещест санитар, явно усети напрежението и погледна лекарката.

— Рикардо... — започна тя и понечи да натисне един алармен бутон.

Даниел светкавично запуши устата и с ръка и я долепи до стената. Рикардо се хвърли към нея, но Хоукър го изпревари, притисна го към отсрещната стена, извади пистолет и опря дулото му в главата му.

Доктор Васкес ужасено се взираше в Даниел.

— Вижте, заклевам се — заклевам се — не искаме никой да пострада, нито вие, нито вашият персонал, нито това дете — вперила очи в лекарката, каза Лейдлоу. — Вярно, не съм му майка, но не съм и някоя побъркана, която го е отвлякла и го смята за свой син. Детето е преживяло истински ад и по петите му са хора, които искат пак да го върнат там. И аз няма да допусна това.

Очите на Васкес омекнаха и тя крадешком хвърли поглед към Юрий. Лейдлоу поотпусна ръката си от устата ѝ, но не съвсем, в случай че мексиканката се опита да извика.

— Кои сте вие?

— Работим в американските служби за сигурност — отвърна Даниел.

— Тук нямате никаква власт — заяви лекарката.

— Така е, нямаме, но началниците ни са във връзка с високопоставени представители на вашето правителство, които знаят за присъствието ни тук и са дали разрешение — излъга Лейдлоу. — В

момента нямам нито време, нито възможност да се свържа с тях. Затова ви моля просто да ни помогнете. После ще си идем.

Доктор Васкес очевидно се двоумеше.

— Можем да му направим ядрено-магнитен резонанс — каза накрая. — И след това си тръгвате.

Даниел кимна. Беше готова да обещае всичко, само и само да прегледат момчето.

Професор Макартър беше на площада и се криеше в навалищата и задръстването, предизвикано от прекъснатото електрозахранване. Опитваше се да се съсредоточи върху обстановката, търсеше признаци за опасност, бореше се срещу инстинктивния си рефлекс да избяга.

В раницата си носеше новооткрития камък, който преди малко бе излъчил мощен електромагнитен импулс и който търсеха поне две въоръжени групи, готови да убиват, за да го получат. Колкото и да се страхуваше да обикаля с него без никаква защита, и двамата с Даниел разбираха, че е безотговорно да го вкарват в болницата, където можеше да наруши функционирането на безброй уреди, не на последно място сред които бяха необходимите за прегледа на Юрий.

Насреща му се издигаше бетонен фонтан. Стотици хора бяха излезли на улиците и в парка заради спрелия ток. На едно място група тийнейджъри играеха футбол. Около границите на импровизираното им игрище се навъртаха униформени полицаи — вървяха сред тълпите като хищници в стадо.

Логиката му подсказваше, че са тук, за да пазят реда, да се грижат прекъсването на електричеството да не доведе до нежелани последици. Но въпреки това не можеше да се отърси от мисълта, че търсят точно него. Че целта им всъщност е камъкът.

Даниел стоеше с доктор Васкес в контролната зала и проучваше резултатите от ядрено-магнитния резонанс. На дисплея се виждаше напречен разрез на мозъка на Юрий, оцветен в червено, оранжево и розово. Един участък беше син и изглеждаше замъглен.

— Какво е това? — попита тя.

Лекарката въведе няколко команди и накара уреда да направи ново сканиране. Напомнящото на конвейерна лента устройство, на което лежеше детето, вкара неподвижното му тяло обратно в тръбата. Разнесоха се няколко високи изщраквания — машината „заснемаше“ мозъка на Юрий.

Този път се получи по-ясен образ, но около синия участък пак имаше замъгляване.

— Може ли да е някаква повреда в скенера? — предположи Даниел.

Доктор Васкес поклати глава.

— Едва ли. Промених малко ъгъла на сканиране, за да се уверя. — Тя посочи дисплея. — Ако се дължеше на повреда, замъгленият участък щеше да се премести. А той показва същото място в мозъка на детето.

— Тогава какво е? — повтори Лейдлоу.

— Нали споменахте, че някой го е подлагал на експерименти?

— Доколкото ми е известно, да.

Лекарката тъжно кимна.

— В такъв случай предполагам, че пред нас са последиците от един от тези опити. Това е предмет, нещо електрическо, имплантирано в мозъчната му кора.

— Електрическо ли?

— Излъчва електромагнитен импулс — поясни доктор Васкес. — Слаб, естествено, но синьото оцветяване означава точно това.

На Даниел ѝ се пригади, стомахът ѝ се надигна. После чу звук, който я накара да потрепери. Юрий идваше на себе си — и отново започна да крещи.

Макартър се насочваше към края на парка. Спря при един уличен продавач и като се престори, че разглежда стоката му, хвърли поглед назад към групата полицаи.

„Идват за камъка“.

Глас ли чуваше, или само си го мислеше?

„Бягай“. Беше подкана, а не реален звук. „Бягай!“

Професорът вече не можеше да се владее. Пусна дрънкулката, която бе взел от сергията, и отпраши към улицата.

Юрий дойде на себе си с крясъци, но се успокои веднага щом изключиха скенера. Докато доктор Васкес му правеше други тестове, детето остана вкопчено в Даниел.

— Няма следи от мозъчен оток — заключи лекарката. — Неврологичните му реакции са в норма.

— А кръвта от ухото му?

— Изглежда, в ушния му канал е имало киста, която се е спукала по време на припадъка. Но сега чува добре и следователно не е получил увреждане.

Мексиканката се усмихна.

— Има късмет — каза тя, после се поправи: — В известен смисъл.

Даниел прегърна детето през раменете.

— Какво ще правите с него? — попита доктор Васкес.

— Ще се опитам да го отведа на безопасно място, където ще се погрижат за него.

— Можете да го оставите при нас.

Лейдлоу се поколеба. Тази идея наистина, не беше за пренебрегване. Ала не можеше да е сигурна, че Кан или руснаците няма да го намерят.

Тя поклати глава.

— Търсят го хора, от които няма да сте в състояние да го защитите. Ако го намерят, ще убият и вас, и всеки, който им се изпречи на пътя.

— Защо?

— Дълга история. Когато си тръгнем, се обадете в полицията. В случай че тези хора дойдат тук.

Лекарката кимна нервно и хвърли поглед към Хоукър, който продължаваше да държи пистолета.

— Ще ви дам пет минути и после ще се обадя. Не се връщайте тук.

Даниел изведе Юрий от кабинета и Хоукър я последва.

— Да повикам ли охраната? — попита Рикардо.

— Не — отвърна доктор Васкес.

— И ще ги оставите да си отидат?!

— Да. Струва ми се, че така е най-добре. Ако са такива, каквито твърдят, няма нужда да се намесваме.

— Ами ако не са?

— По-добре да са далеч оттук, когато полицията ги открие.

Санитарят неохотно кимна и погледна малкото устройство до вратата. Ярkozеленият дисплей бързо премигваше.

— Онова нещо, което е имплантирано в главата на детето, радиоактивно ли е? — попита той.

— Едва ли. Защо?

Рикардо посочи дисплея.

— Алармата за радиоактивност. Някой от тях е облъчен.

Макартър се опитваше да тича целенасочено, ала знаеше, че изглежда зле. Кракът го болеше и мислите му бяха объркани. Струваше му се, че прилича на участник в състезание за инвалиди, въпреки че бягаше сам.

Пресече улицата. Трябваше да се измъкне — от полицията, от хората, които го преследваха, от Хоукър и Даниел.

Последната мисъл го сепна. Та те му бяха приятели, защитаваха го. Дали подсъзнанието му не се опитваше да му каже нещо?

Пред болницата имаше спирка и по улицата се приближаваше автобус. Археологът закуцука натам и се нареди на опашката. Рейсът спря и спирачките му изхвърлиха мощни струи въздух.

— Професоре?

Обърна се и видя, че Даниел и Хоукър излизат от болницата. Юрий вървеше с тях. Слава Богу!

— Какво правиш? — подозрително попита Лейдлоу.

— Амиии... — заекна Макартър. — Крия се. Опитвам се да не бия на очи. — И посочи полицаите в парка и на уличния ъгъл.

— Полицията не ни преследва — отбеляза Даниел.

— Не бива да разчитаме на това — възрази Макартър.

Даниел погледна Хоукър и кимна към автобуса.

— Какво мислиш?

— Да, време е да зарежем стария джип — съгласи се той.

— Ще се качваме ли? — изненада се Макартър.

— Да — отвърна Лейдлоу. — Хайде.

36.

Арнолд Мор седеше в мрачния тунел в планината Юка и притискаше студен компрес към слепоочието си. Наоколо се щураха техници, свързваха кабели и пренасяха оборудване — превръщаха една огромна каравана в импровизирана лаборатория.

Докато ги наблюдаваше, той се мъчеше да овладее позивите за повръщане, които получаваше на всеки десет-петнайсет минути след инцидента. Всъщност гаденето беше за предпочитане пред постоянното мърморене на Байрън Стекър, който ги беше чакал в Юка.

След като включиха първия от плоскоекранните лабораторни монитори, вече можеха да пуснат записа на енергийния импулс, макар да се оказа, че няма много за гледане.

Мор се вторачи в екрана, в чийто ляв край имаше диаграма на електромагнитния сигнал. Замразеният кадър показваше осеяната с кратери пустиня, димящия камион и хаотично спрелите бронирани коли. Единият блекхок беше кацнал почти нормално на пътя, но от другия се вдигаше пушек и корпусът му бе смачкан отстрани, а наоколо лежаха тъмни късове от перките му, пръснати като стари грамофонни плочи.

От горящия вертолет изскачаше човешка фигура.

— Нямаме видеозапис на самото събитие — каза Байрън Стекър. — Абсолютно нищо преди тази сцена. Въпреки че навсякъде из базата са инсталирани камери, включително такива, които са специално предназначени за заснемане на ядрени взривове, във всички записи има дупка от четири минути и деветнайсет секунди преди взрива до този момент, около минута и половина след него.

— Но пък имаме свидетел, който го описва като ударна вълна, преминала по повърхността на пустинята — истински ядрен взрив, само че без гъбовидния облак.

Мор не откъсваше очи от дисплея. Беше останал в безсъзнание няколко минути.

— ... пострадали най-малко петнайсет пътнически самолета — продължаваше директорът на ЦРУ. — Девет от тях са изгубили напълно електрозахранването си и се е наложило да се приземят аварийно. Радарът в „Нелис“ угасна, прекъснаха всички комуникации. На електропреносната мрежа по цялото западно крайбрежие са нанесени сериозни щети. Никъде във Вегас, Хендърсън и Тахоу няма електричество.

Мор се опитваше да не го слуша.

— И накрая, най-лошото — прибави Стекър. — Руснаците и китайците ни обвиняват, че сме нарушили договора за забрана на ядрените опити или че сме създали ново супероръжие. Съветът за сигурност на Обединените нации се събира на заседание вдругиден. А се пада през уикенда, по дяволите.

Мор заразтрива слепоочията си. Чуждестранният интерес определено усложняваше ситуацията.

— Какво искаш да кажеш? — попита той. Беше прекалено изтощен, за да изслуша докрай директора на ЦРУ.

— Нали те предупреждавах, това нещо е опасно.

— Всичко, което има енергия, може да е опасно — възрази Мор. — Кола, оръжие, бомба. Даже самият ти. Важното е как използваш тези неща, как преодоляваш опасността.

— Тъкмо това е въпросът, Арнолд. Ние не знаем как да използваме това нещо. Не знаем дори какво прави то. Известно ни е само, че след двегодишни проучвания ти беше хванат по долни гащи.

Стекър несъмнено вече бе пратил тези си заключения на президента. Мор трябваше да реагира бързо и да се надява, че Хендърсън ще запази здравия си разум пред лицето на толкова силна атака.

Междувременно щяха да впрегнат всичките си научни ресурси. На мястото на разбитите уреди щяха да докарат ново оборудване и щяха да изпитат новоустановената система за съвместен контрол.

Вратата на караваната се отвори и един майор от военновъздушните сили въведе трима цивилни учени: главния аналитик на Мор, който за щастие или нещастие не се беше возил в камиона, избрания от ЦРУ експерт, около четирийсет и пет годишен фанатик със сурово лице, който явно бе участвал в секретни военни проекти, и шейсетинагодишен индианец.

Индианецът имаше тъмна набръчкана кожа, рядка бяла коса и козя брадичка. Носеше карирана каубойска риза с копчета от изкуствени диаманти и връзка с брошка и в джоба на гърдите му имаше огромен калъф, натъпкан с химикалки. Мор го познаваше — Натаниал Ахига, физик теоретик. Беше работил в лабораториите „Сандия“ в Ню Мексико, а сега се бе преместил в Националната академия на науките.

На езика на народа навахо „ахига“ означаваше „онзи, който се сражава“, и родът на Натаниал имаше славна история в това отношение. Дядо му бил един от прочутите индиански шифровчици по време на Втората световна война, баща му заслужил медали в Корея, а по-големият му брат бил един от първите индианци в корпуса на зелените барети и обкичил гърдите си с награди по време на трите си мандата във Виетнам.

Самият Натаниал отишъл да следва, вместо да постъпи в армията, но неговият принос към въоръжените сили засенчваше този на всичките му роднини, тъй като беше участвал в създаването на задействащия механизъм за бойните глави на ракетите „Трайдънт“, след което бе посветил дълги години на разработването на ракетния щит. Ако изобщо се стигнеше до Трета световна война, Ахига щеше да има заслуги както за унищожаването на врага, така и за спасяването на американския народ.

Тирадите на Стекър показваха, че ЦРУ иска камъкът да бъде унищожен, докато Мор и неговите хора смятаха, че това ще е грешка, поне ако все още имат избор.

Тази дилема на практика оставяше решението в ръцете на Ахига. В крайна сметка от значение щеше да е само неговото мнение.

Мор се ръкува с него, после го проследи с поглед, докато физикът заобикаляше импровизираната лаборатория и се насочваше към наблюдателния пункт. Като се наведе напред и леко присви очи, Ахига за пръв път видя обекта на своята задача и силно стисна устни — може би признак за любопитство или характерен тик, ала на Мор ужасно му заприлича на отвращение.

37.

Хоукър седеше на балкона на новия им хотел в петзвезден курортен комплекс на осемдесет километра южно от Пуерто Азул. Електричество нямаше, както и почти по цялото крайбрежие на Мексиканския залив. Факт, който се оказа в тяхна полза, тъй като рецепционистът не можеше електронно да регистрира настаняването им. С подкуп го бяха убедили да не го прави и след като възстановят захранването. С още малко пари бяха получили този апартамент, както и съседната стая. Освен това му обещаха по хиляда долара за всеки от следващите пет дни, ако запази присъствието им в тайна. Хоукър се съмняваше, че ще останат по-дълго.

Без осветление и почти без луна брегът и морето тъмнееха, ала на две места в чернотата на Залива бушуваха бури и разцепваха нощта с ослепителни мълнии. От време на време между светкавиците настъпваха продължителни паузи, но в момента ураганите вилнееха с пълна сила и облаците бяха осветени отвътре. Тук-там на хоризонта също се спускаха ярки назъбени линии.

Въпреки че бурята се приближаваше, въздухът на балкона беше абсолютно неподвижен. Не се усещаше никакъв полъх и пламъкът на свещта до него дори не потрепваше.

В тази сцена имаше някаква велика истина, някакъв урок за живота, за трудностите, за това, че като обръща внимание само на нещата в непосредствена близост, човек не придобива вярна представа за онова, което се случва в действителност. Тъкмо това безразсъдство позволява на опасността да се промъкне незабелязано. Хоукър се чудеше дали и той не допуска такава грешка.

Не се беше чувствал по-добре от много години, не в смисъл физически, понеже след травмиращите събития от последните няколко часа трябваше да избира между ибупрофен и няколко чаши твърд алкохол, но в ума му за пръв път от месеци, ако не и от повече, цареше покой. Угризенията, дори кошмарите за злодеянията в Африка го бяха напуснали, поне засега.

Отдаваше промяната на близостта до Даниел и Макартър. Не бе сигурен, че зад този камък и свързаното с него пророчество се крие някакъв по-голям смисъл. Без доказателства или недвусмислени указания за него всичко това си оставаха само догадки, ала в историята бяха замесени двама души, които искрено обичаше и те се нуждаеха от помощта му. До какъвто и резултат да се стигнеше, той щеше да защитава: приятелите си и това осмисляше живота му и му носеше покой.

И все пак предполагаше, че някъде на хоризонта се трупат облаци. Не ги виждаше, засега не ги и усещаше, но знаеше, че се приближават, също като бурята над Залива.

В опит да пропъди тази мисъл отпи глътка от чашата до себе си. Докато я оставяше, вратата зад гърба му се отвори и на балкона излезе Даниел.

— Как са пациентите? — попита той.

— Инфекцията на Макартър е по-добре и той работи по нещата, крило открихме в морето. И ако щеш вярвай, Юрий този път заспа наистина.

Хоукър повдигна вежди.

— Дадох му приспивателно. Като че ли се оправя.

— Радвам се.

Даниел седна, взе чашата от ръката му, отпи голяма глътка и я остави на масичката между тях.

— Някакви идеи как са ни открили? — попита Хоукър. Това бе една от мислите, които го измъчваха.

— Разпитали са човека, от когото наехме лодката — уверено отговори тя.

— А защо са го разпитали? Откъде са знаели, че сме в морето?

— Релефът от Забуления остров е у тях. Макартър направи заключенията си въз основа на тези надписи.

— Нали сте го разбили?

— Направихме каквото можахме, обаче...

Той смръщи вежди. Звучеше логично.

— Безпокои ли те нещо? — попита Даниел.

— Винаги.

Тя се усмихна.

— Слушай, подозрителни ми приятелю. Всичко е наред. Камъкът е у нас, не ни хванаха и Юрий е добре. Всички сме добре.

— Нима? — Хоукър я погледна изпитателно.

Беше забелязал нещо странно в нея, характерно поведение, каквото не бе проявявала в Бразилия. Всичко отиваше по дяволите, тя се ядосваше и се затваряше в себе си. Но щом опасността отминеше, отново ставаше прекалено самоуверена. Тя беше смела и агресивна по природа, ала тук имаше нещо друго, повече напomniaщо безразсъдство, сякаш нещо я изкарваше от равновесие.

Даниел се отпусна назад и въздъхна.

— Виж, съжалявам за онова, което се случи в подводния храм. Трябваше повече да внимавам със сместа. Четирийсет процента беше прекалено много, като се имаше предвид състоянието ми. Просто сбърках.

Огромна светкавица разсече небето и освети хоризонта и морето. След няколко секунди до тях достигнаха далечни отгласи от гръмотевицата. Това го накара да се замисли за камъка.

— Каква според тебе беше онази ударна вълна? — попита Хоукър.

— Камъните генерират енергия — отвърна Лейдлоу. — Някакъв импулс.

— Може би защото го преместихме.

— Възможно е. Странното е, че ако не се беше случило точно тогава, щяхме да сме мъртви. Щяхме да стигнем до плажа и онези щяха да ни застрелят в гръб още преди да излезем на улицата.

Хоукър вдигна чашата.

— Извънредно щастливо съвпадение, така да се каже.

Отпи, после напълни чашата с още две от миниатюрните шишенца ром от минибара.

Даниел се бе загледала в бурята. После тихо попита:

— Защо ми се притече на помощ?

— Мор ми плати да ти помогна. Според тебе как иначе можем да си позволим този луксозен живот?

Лейдлоу взе чашата от ръката му, надигна я, после я задържа.

— Говоря сериозно. За последен път се видяхме преди две години. Тогава ти обещах да се опитам да ти помогна да изчистиш името си, но не успях да накарам никой да се размърда. И после,

вместо да ти предложат да се върнеш при тях, ЦРУ ти пращат хора, за да те закарат в Щатите във вериги.

— Ти не си виновна — отвърна Хоукър. — Знаех какво ще се случи. Дори само желанието ти означава много за мен.

Даниел въздъхна, отпи глътка ром и остави чашата.

— Не съм въвлякла Макартър в тази история — каза сякаш се защитаваше. — Не исках да тръгва сам. Реших, че някой трябва да го пази.

— И това ми е известно. Кофти е да установиш, че не си в състояние да защитиш всички, колкото и да се опитваш.

Лейдлоу кимна, като че ли думите му имаха някакво по-дълбоко значение. Но не му обясни нищо. Жалко, защото за пръв път, откакто се познаваха, тя започваше да проявява искреност, която галеше душата му.

— Значи затова си ми се притекъл на помощ. — Тя се усмихна. — Да защитиш човек, когото обичаш.

— Когато се запознахме, ти беше безупречна и самоотвержена държавна служителка — каза Хоукър. — Излъчваше енергичност, каквато не си спомням да съм имал. Честно. И тогава си помислих: „Ето една разкошна жена, която може да ми помогне да получа каквото искам“.

Даниел се засмя.

— Не знам дали да се чувствам поласкана, или да се обидя.

Той кимна. Беше наясно, че признанието му може да се тълкува по много начини.

— Но после, когато се озовахме в джунглата, ти често трябваше да взимаш трудни решения. Постъпваше правилно и когато си тръгнахме, изглеждаше различно. Казах си: „Ето един човек, който може би ще ми помогне да намеря каквото ми е нужно, възможност да повярвам в нещо, отново да открия надежда“.

Тя го погледна като че ли е казал нещо странно.

— Не те познавам като човек, на когото му липсва надежда. Ти никога не се предаваш. Не се отказваш.

— Не обичам да губя. И ако трябва да падна, ще го направя с песен на уста. Но това е съвсем различно от вярата, че има какво да спечеля.

— Предизвикателство — предположи Даниел.

— Сигурно — съгласи се Хоукър. — Понякога няма нищо повече. Но това не е вяра.

Тя безмълвно впери кафявите си очи в него. Светлината на свещта окъпваше лицето ѝ, устните ѝ лъщяха от рома. Бяха съвсем близо един до друг и се вираха в очите си.

Той понечи да се наведе към нея, ала в този момент ги прекъсна остро пиукане. Сателитният телефон.

— Мор е — каза Лейдлоу, стана и влезе вътре.

Хоукър се отпусна на шезлонга, обезсърчено изпружи крака и за пореден път напълни чашата с ром.

— Страхотно — измърмори под нос. — В половината западно полукуълбо няма ток, а аз попаднах на момиче с телефон със слънчеви батерии.

Даниел погледна през вратата Хоукър и вилнеещата на хоризонта буря, после взе телефона, отиде в съседната стая, въведе кода си и го потвърди, за да приеме обаждането.

— Извинявай, че ти се обаждам чак сега — каза Мор. — Знам, че си се опитала да се свържеш с мен преди няколко часа. Тук е малко напрегнато.

Разказа ѝ за катастрофалното пренасяне на камъка и ѝ обясни, че ЦРУ използва инцидента, за да им окаже натиск.

— На открито ли бяхте? — изненада се Лейдлоу.

— За съжаление.

— Да не сте се забавили?

— Не. — Стори ѝ се ядосан от въпроса. — Движихме се по график, нямаше причина да очакваме пик още няколко часа. Просто импулсът подрани и беше много по-странен от предишните.

Мислите ѝ се върнаха към случилото се на лодката. Явно ставаше дума за едно и също. Двата камъка бяха излъчили неочакван импулс. И сега някои уж случайни неща си идваха на мястото.

— Струва ми се, че знам какво се е случило.

— Какво?

— Намерихме втори камък. Извадихме го от подводен храм на тринайсет километра от брега.

— Чудесна новина? — зарадва се Мор. — Браво!

— Благодаря. Въпросът е, че този камък също излъчи импулс. Не знам дали имаш достъп до тукашните новини, обаче половин Юкатан е

без електричество — точно като Вегас, ако може да се вярва на телевизията.

— Мислех, че ние сме причината.

— Не. Ние бяхме. И ми се струва, че двете събития са се случили едновременно.

— Какво искаш да кажеш?

Даниел се опита да обясни.

— Камъните излъчваха постоянен сигнал, да. Носеща вълна, която непрекъснато се повтаря, като морски фар или постоянно въртящ се прожектор. Само че ние не знаехме какво ще се случи, ако тази вълна се сблъска с нещо.

— Смяташ, че камъните са се намерили един друг, така ли?

— Единият камък е задал въпрос, другият е отговорил. Като нашите компютърни мрежи.

— Звучи правдоподобно — съгласи се някогашният ѝ партньор. — Но защо не са се намерили по-рано?

— Първият камък беше скрит под сграда пет — поясни Лейдлоу.

— Ние открихме втория на двайсет и пет метра дълбочина в Залива, под хиляди тонове скали и корали. Само че случайно сме го извадили на повърхността по същото време, по което вие сте пренасяли първия.

Очакваше Мор да прояви скептицизъм, но той я изненада.

— Тук има много по-голяма логика, отколкото съзнаваш. Изследвахме усилването на енергийната вълна, поне това, което успяхме да запишем. И главният сигнал е проявил неочаквано отклонение от предишния си постоянен модел. Промяна в носещата вълна, която можем да обясним само по два начина. Или има някаква вътрешна повреда в камъка, или отклонението е резултат от сливането на двете отделни вълни.

— Трябва да е второто.

— Това обяснява още някои неща — с облекчение прибави Мор. — Първо, импулсът тук беше десет пъти по-мощен от обикновено. Което може да се разбере по-лесно, ако сигналът е бил усилен от нещо ново.

— Тези камъни са създадени, за да направят нещо съгласувано — уверено заяви Лейдлоу. — Може и в момента да са свързани в някаква мрежа.

Мор се поколеба.

— Възможно е да са били свързани за кратко, но не и сега. Щом внесохме бразилския камък в тунела, носещата вълна се върна към нормалния си модел.

Явно в крайна сметка планината Юка щеше да изпълни функцията на защитен кожух.

— Ще възложи да пороботят по твоята теория, но мисля, че си на прав път — завърши той.

— Какъв ще е следващият ход? — попита Даниел. — Надявам се, че имаш някакъв план за пренасянето на втория камък, защото се съмнявам, че ще мога да го прекарам през проверката на летището в ръчния си багаж.

— Изобщо не се опитвай. Просто го пази при теб. Поне засега. Намери начин да го скриеш в нещо, иначе заради теб токът ще прекъсва на всеки седемнайсет часа и трийсет и седем минути.

— Ще го направя — обеща тя. — Но искам да уредиш пътуването на Юрий.

— Защо?

— Детето пострада по време на импулса. Сега като че ли е добре, но искам да го изведа отгук. Руснаците са му направили нещо и камъкът явно му вреди.

— За какво точно става дума?

— В мозъка му е имплантирано нещо — поясни Даниел. — Той припадна и остана в безсъзнание трийсетина минути след импулса. Закарах го в болница и му направиха ядрено-магнитен резонанс. — Пое си дъх и продължи: — Изводът е, че Юрий се нуждае от повече грижи, отколкото мога да му осигуря, и че го излагаме на риск, като го водим със себе си. Веднъж вече ни нападнаха и въпреки че се преместихме, в никакъв случай не сме в безопасност.

Мор запази ужасяващо мълчание.

— Можеш ли дискретно да уредиш нещо? — попита Лейдлоу.

— Вече ти казах, има вероятност Управлението да се докопа до него. Предполагам, че ако им се удаде, ще вземат Юрий под свое попечителство и не знам дали това ще е по-добре, отколкото да го предадем на Саравич.

Изведнъж я обзе ярост.

— Нямаме право да го излагаме на опасност — гневно възкликна тя. — Той е още дете, при това дете със специални потребности.

— Разбирам те, но тук положението е извън моя контрол.

— И тук не е по-добре — тросна се Даниел.

— За момчето ще е по-безопасно да остане при теб.

Мор всъщност имаше само две състояния: самодоволна увереност и едва завоалирано отвращение. Нервността не беше присъща за него, ала Лейдлоу долавяше в гласа му някакво напрежение и загриженост, които ѝ се струваха странни.

— Какво става?

— Руснаците и китайците са на нокти заради това събитие. Обвиняват ни, че разработваме и изпитваме ново оръжие, което не можем да контролираме. Това налива вода в мелницата на Стекър и президентът, когото смятах за по-умен, ще се хване в неговия капан.

— С други думи?

— С други думи, неочакваната поява на русначе, отвлечено от китайците, а после откънато от американски агенти в Мексико, може би не е най-разумният ход в момента.

— Тогава ми намери скривалище — настоя тя.

— В Мексико ли? Наистина ли смяташ, че разполагаме с такова?

Даниел изруга под нос. Започваше да ѝ се струва, че рискува живота на детето заради нечия изгода. Тъкмо необходимостта да прави подобни компромиси беше главната причина да напусне НИИ.

— Да не се опитваш да ме убедиш, че най-безопасното място за него е тук при нас?!

— Не — съгласи се Мор. — Само ти обяснявам, че ако положението се влоши, може би никой няма да е в безопасност. Никъде.

Гласът му звучеше студено и категорично. Прииска ѝ се изобщо да не е вдигала телефона. От балкона повя ветрец. Бурята приближаваше.

— Разполагаш с деветдесет и два часа — каза директорът на НИИ. — Използвай ги.

Лейдлоу нямаше друг избор, освен да се довери на неговата преценка за ситуацията.

— Разбери каквото можеш за Юрий — помоли го тя — Ще ти съобщя, преди да направим следващия си ход.

Мор прекъсна връзката. Даниел остави телефона и се обърна към терасата. Вятърът се усилваше, захладняваше и по стената вече

трополяха дъждовни капки. Мълниите осветяваха дъждовните талози на плажа.

Хоукър беше станал от шезлонга и неподвижно наблюдаваше бурята, облегнат на стената в защитената под навес част от балкона, точно пред вратата.

Тя се зачуди дали си мисли за предишната буря, в която бяха заедно — макар и с двегодишна давност, тази история беше толкова жива в спомените и, все едно се е случила вчера. Искаше ѝ се да отиде при него, да сложи ръка на рамото му и да го изчака да се обърне към нея, ала знаеше, че нещата не са толкова прости.

Помисли си за Маркър и отново я обзеха угризения. Представи си го как я чака в Щатите, принуден да вярва на Мор, навярно ужасно разтревожен за участта ѝ. Сега ѝ се искаше да беше разговаряла с него.

Дълбоко си пое дъх. Това ней харесваше. Не обичаше обърканите положения.

Спомни си думите на Мор: „Може би никой няма да е в безопасност. Никъде“. Трябваше да се съсредоточи. Да престане да мисли за Хоукър, да престане да мисли за Маркър. Да престане да мисли за всичко друго, освен за възложената ѝ задача.

Погледа Хоукър още няколко секунди, пребори се с изкушението, отиде в спалнята си и затвори вратата.

38.

Грамадният склад в покрайнините на Кампече принадлежеше на дъщерна фирма на Кан Индъстриъл, но бяха изнесли всичко оттам, за да организират щаб за търсенето на камъните.

Милиардерът следеше работата от инвалидната си количка. През прозорците в дъното на постройката виждаше хеликоптера „Скайкрейн“, с който неговите хора бяха пренесли релефа от Забуления остров и който сега неподвижно чакаше поредната си мисия заедно с още два като него. Покрай стените в сградата имаше камари оборудване: бронирани машини с грамадни гуми, контейнери с надуваеми салове, малка двуместна подводница и ято безпилотни разузнавателни самолети, подобни на военния „Предетър“.

Кан оглеждаше всичко това и сърцето му се изпълваше с гордост и увереност. Колекцията му от свръхмодерна техника растеше от години — част от новата реалност, в която живееше.

В резултат на своето влошаващо се здраве милиардерът беше възприел необикновена гледна точка, от която анализираше империята си. Принуден да разчита на други, той бе наблюдавал забавянето на нейното развитие и растящия брой провали и пропуснати шансове. Всичко това му даде урок, който Кан смяташе за истинско откровение. Границите на човешките възможности и човешката склонност към грешки бяха най-големият му враг.

Също както го предаваше и проваляше собственото му тяло, така го предаваха и проваляха хората около него. Физически Кан все повече беше принуден да разчита на машините. Те му даваха сила, лекуваха го, осигуряваха му подвижност и независимост.

За да спаси империята си, той наложи проста парадигма. Ултрамодерни наблюдателни системи покриваха всеки квадратен сантиметър от владенията му, прогнозиращ софтуер му позволяваше да реагира бързо в бизнеса и другите области, без да го забавя големият брой аналитици. Компютърни програми следяха ефективността и надеждността на всеки негов служител. Те

определяха кого да уволни и кого да назначи. Нямаше заседания, емоции и приятелски връзки. Само факти, данни и алгоритми. След отстраняването на човешкия елемент бизнесът му отново процъфтя.

И сега възнамеряваше да въведе аналогични промени в търсенето на камъните. Знаеше, че въпреки усилията на Чой и неговите хора именно машините ще му позволят да открие и вземе онова, което търси. Човешка сила беше необходима само за управление или стартиране на техниката, а ако се проваляха или се забавеха, хората лесно можеха да бъдат заменени.

В неговите очи Чой и хората му бяха само резервни части, абсолютно взаимозаменяеми, но машините... Машините бяха спасението.

Един от лекарите го повика. Бяха готови да започнат последния, най-съвършен етап от лечението му. Кан обърна количката и се насочи натам. Чой покорно го последва.

Стигнаха до метална маса, върху която бяха наредени различни видове познати устройства — електростимулатори, монитори, трансформатори.

— Готов ли сте, господин Кан? — попита лекарят.

— Приключихте ли с тестовете? — отговори на въпроса с въпрос милиардерът.

— Да. Направена е пълна диагностика и са въведени данните от предишните сеанси.

Настъпваше мигът на истината.

— Тогава започвайте — каза Кан и несръчно протегна дясната си ръка.

Лекарят му помогна да я изпъне и му нахлузи нещо като ръкавица, свърза лакътя му с някаква скоба и постави система от ремъци на рамото му. Накрая докторите свързаха всичко това с множество жици.

— Ще ви оставя — каза Чой.

— Остани — заповяда Кан.

Шефът на охраната неспокойно седна на един стол.

Жълт електрокар докара няколко големи сандъка, разтовари ги и се отдалечи. Няколко души бързо отвориха сандъците. Вътре имаше механичен аналог на мулета, четирикраки машини с двигател с вътрешно горене, управлявани от съвършен компютърен мозък, които

можеха да се движат по почти всякакъв терен, натоварени със стотици килограми техника.

Техниците незабавно почнаха да ги сглобяват. Ако се съдеше по изражението му, Чой имаше отрицателно отношение към тях.

— Нещо те смущава — отбеляза Кан.

Чой се поколеба.

— Не одобряваш всичко това, така ли? — Гневът на Кан се усилваше.

— Толкова много техника ще ни забави — отвърна шефът на охраната.

— Няма — възрази милиардерът. — Това е единственият начин.

Лекарят приключи със свързването на жиците, залепи ги така, че да прилепнат към ръката на Кан, и ги включи в закрепения за ремъците трансформатор.

Кан се възхити на системата. Титанови скоби, хидравлични задвижващи механизми и подвижни лакътни и раменни стави — новият му „ръкав“ приличаше на футуристична броня, но всъщност представляваше нещо много повече.

Техниците провериха системата, донастроиха я и отново стегнаха ремъците. След това се заеха да свържат по-малки механични устройства с всеки от пръстите му.

— Искам да поговорим за твоето преследване — каза милиардерът на Чой. — Онези хора продължават да ти се изплъзват.

— За момента. Съвсем скоро ще ги намерим.

— Но онзи ден бяхте съвсем близо. И пак ви избягаха.

Един от техниците се вмъкна между Чой и масата, като извиваше и свързваше тънки жички със задвижващите механизми на пръстите на Кан.

— Избягаха, но само заради електромагнитния импулс — ядосано отвърна шефът на охраната. — Обаче преди това ни отведоха право при подводния обект. В момента нашите хора го проучват. Открили са храм с йероглифни надписи, които скоро ще преведем. Тази информация ще ни насочи към следващата ни цел.

Тази новина очевидно не беше достатъчна за Кан.

— Ако действаште по-бързо, щяхте да вземете онова, което са намерили под водата. И вторият камък щеше да е в ръцете ни.

— Да, разбира се — съгласи се Чой. — Но ние знаем тяхната теория. Камъните общо са четири. Това означава, че някъде има още два.

— Не — категорично отсече инвалидът. — Остава само още един.

Чой се озадачи.

Гласът на Кан омекна — тон, запазен за глупаво, но вярно куче.

— Разбира се, не мога да очаквам да знаеш тези неща. Ти не си способен да ги усетиш и да ги проумееш напълно. Ти си обикновен инструмент, който е най-добре да използвам за елементарни задачи.

Кимна към техниците, които свързваха тънките жици с различни нервни центрове в ръцете му — след всяко, свързване пръстите му леко потрепераха, — и продължи:

— Ако използва чук, когато са нужни фини пинцети, работникът не може да вини чука за собствената си грешка. И ако *ти* бъдеш подложен на изпитание, с което не можеш да се справиш, кой друг е виновен, ако не аз, задето съм те подложил на него?

— С информацията, с която разполагаме, когато следващия път ги засечем, ще ги заловим — заяви Чой. — Когато пристигнат, ще сме овладели всички важни позиции. И ще можем да им заложим капан, от който не е възможно да избягат.

— Готови сме — съобщи техникът.

— Започвайте — нареди Кан. Когато включиха системата, ръката му се раздвижи и изви, после се отпусна на подлакътника.

— Обезпокоен съм — каза шефът на охраната, явно ядосан, че трябва да води този разговор пред техниците.

— От какво? — попита инвалидът, без да откъсва очи от устройството, което позволяваше на ръката му да се движи.

— Разбирам защо искате камъните — предпазливо започна Чой. — Но техните способности...

— Руснаците са използвали камъка, за да лекуват момчето — рязко го прекъсна Кан, разгневен, че някой си позволява да оспорва решенията му.

— Да. Но вие видяхте какво се случи тук. Може би не е безопасно да ги вземем.

— Ще получа онова, което искам!

— И аз ще ви го осигуря. Но смятам, че трябва да внимаваме.

Каза го почитателно, ала Кан видя в думите му нещо друго. Видя алчност зад загрижеността, видя вероломство. Сега разбираше провалите на Чой. Гневът му изригна.

— Ти не желаеш да ги получиш? — кипнал от ярост, изръмжа той.

— Не е вярно — възрази шефът на охраната.

„Ама разбира се“, помисли Кан. Ако той умреше, Чой щеше да заеме мястото му. И той беше предател като всички останали.

— Ти ми пречиш да ги намеря — изрева милиардерът. — Искаш да умра!

— Не. Грешно сте ме разбрали. Искам да ги получите. Просто...

Чой не довърши. Очите му се насочиха към ръката на Кан и прикрепеното към нея странно устройство. Ръката му се сгъваше и разгъваше, все едно се раздвижваше след дълъг сън. Задвижващите устройства на пръстите му бяха свили ръката му в юмрук и сега я разтваряха.

Един от техниците отвори с лост поредния сандък. Вътре имаше устройства, подобни на това на ръката на Кан — два крака, още една ръка и тяло, всички с хидравлични задвижващи механизми, целите оплетени в жици, както и подставка с литиеви батерии Г4.

Милиардерът се зачерви от удоволствие, като гледаше как на лицето на Чой се изписва смут, а после страх.

— Дълги години разчитах на теб — каза Кан. — Преглъщах провалите ти, кражбите ти, твоето презрение. Но вече няма нужда да те търпя.

Дланта му висеше над една голяма отвертка. Хидравликата на пръстите му се задейства светкавично, Кан стисна инструмента и го вдигна, после ръката му се протегна и се стрелна напред толкова бързо и силно, че Чой се смя.

Той политна назад, столът, на който седеше, изтрополи на пода и шефът на охраната се свлече на бетона зад него. Чой вдигна ръка към гърдите си, стисна пронизалото го оръжие, ала не успя да го изтръгне от плътта си.

Вдигна очи и погледна своя господар.

— Аз съм ви верен — успя да произнесе. — Щях да ги накажа... заради... вас.

Очите му се подбелиха.

— Когато ги открия, сам ще ги накажа — отвърна Кан на умиращия си помощник.

39.

Беше ден. Юрий обичаше деня. Денем имаше по-малко острота, не като нощем. Денем нещата общо взето спяха, макар и не всички.

Седеше на пода и наблюдаваше едно от тях, което беше будно — светлината около него сякаш трептеше, носеше се като призрак сред въртящите се перки на вентилатора на тавана. Вятърът се спускаше надолу, но светлината оставаше около оста му, вихреше се наоколо. Поведението ѝ се променяше, тя се местеше и огъваше, от време на време леко се издуваше. Юрий установи, че тя му харесва. Беше мека и спокойна.

Тъмнокожият мъж работеше на масата в другия край на стаята. Този мъж бе важен — знаеше разни неща, неща, които другите двама не знаеха. Освен това виждаше и чуваше разни неща. Юрий не ги виждаше и чуваше, но важният човек можеше да го прави. Понякога се колебаеше, друг път изглеждаше сигурен. Случваше се даже да им отвърща.

Юрий го харесваше. Важният мъж се държеше мило. Когато говореше, гласът му беше тежък. Обичаше хартията и химикалката, не машината, с която работеше — натискаше клавишите ѝ и я ругаше.

Виждаше, че машината е гореща. Може би го пареше. Определено пареше очите на Юрий, когато я погледнеше. Той реши, че не я харесва — също като важния мъж. Искаше му се тя да си иде. Така щеше да е най-добре. Трябваше просто да иде другаде.

Вратата на стаята се отвори и влезе жената. Юрий ги чу да си приказват, но не ги разбираше, думите им не бяха като неговите.

— Някакъв напредък? — попита тя.

— Засега не, но продължавам да опитвам — отговори мъжът.

Жената се приближи до Юрий. Лицето ѝ беше топло — тя им носеше топлина. Не беше сигурен как, просто го правеше. Когато жената го докосваше, Юрий не се страхуваше. Другите, които го докосваха, му причиняваха болка, караха го да се бои, но тази жена караше другите да се чувстват по-добре.

Двамата с важния мъж се опитваха да открият нещо, търсеха нещо изгубено. Тя беше нервна, опасяваше се, че може да не го намерят. Той не, изпитваше увереност, очакваше да го намери. Толкова голяма разлика. Юрий реши, че не търси едно и също нещо.

На слънчевия балкон стоеше другият мъж. Той се различаваше от другите двама, не искаше да открият каквото търсеха, но въпреки това им помагаше и бдеше за разни неща. Мъжът навън винаги бдеше, очите му постоянно се движеха. Не виждаше светлините и цветовете като Юрий и не чуваше думи като важния мъж, обаче бдеше и сякаш знаеше, че нещо се приближава.

Това трябваше да е, помисли си Юрий. Другите двама търсеха нещо и този мъж им помагаше, обаче го виждаше по друг начин. Те очакваха да открият някакви неща, а този мъж бдеше за нещо, което можеше да открие самите тях.

Жената отново заговори. Опитваше се да помогне на важния мъж.

— А ако се свържем с посолството и помолим да се обърнат към някой твой колега?

— Едва ли ще помогне — отвърна той. — А и така ще се издадем.

— Добре. — Тя отвори найлоновата торба, която носеше, и извади няколко шишенца. Юрий познаваше тези шишенца, в тях имаше лекарства. Понякога другите му бяха давали лекарства. Не тази жена, а онези, които говореха с неговите думи. Някои лекарства правеха светлините по-тъмни, докато не престанеше да вижда как танцуват.

Не знаеше защо, но понякога това му харесваше, защото понякога те бяха прекалено ярки. Друг път обаче лекарствата изобщо не му харесваха. Пригаждаше му се, заболяваше го глава. Пък и не искаше светлините да угасват.

Тя извади по две таблетки от всяко шишенце.

— Изпий ги.

— Какво е това?

— Нови антибиотици. Треската ти почти премина и това би трябвало да ликвидира инфекцията окончателно. Може би ще те излекуваме почти напълно.

Той протегна ръка и жената пусна таблетките в шепата му.

— Благодаря — каза мъжът.

Тя му кимна, обърна се и се отдалечи.

Важният мъж посегна към чаша с вода, после спря. Погледна лекарствата, после мушна ръката си в джоба си и я извади без таблетките. Жената не го видя. Тя не знаеше. Мъжът въпреки това отпи глътка вода и продължи да работи с горещата машина.

Лекарствата караха нещата да изчезват, Юрий го знаеше. Важният мъж искаше да се върнат нещата, които виждаше.

40.

След кратко посещение на лазарета на военновъздушната база „Грум Лейк“ Арнолд Мор се връщаше в Юка с бронирана кола. Вече се приближаваха към зейналия вход на грамадния тунел.

Отдясно видя гигантската тунелопробивна машина: приличаше на ракетния ускорител на Сатурн V, полегнал настрани. Стотонното чудовище с лекота беше издълбало и бетонирало тунелите, пронизващи планината. И после, тъй като машината бе прекалено голяма, за да я преместят, без да я разглобят, я бяха оставили до входа, опакована с полиетилен, в случай че им потрябва отново.

Колата я подмина и влезе през огромните врати, предназначени да издържат мощна ударна вълна. Палещото слънце на Невада изведнъж се смени с мрак, само отчасти нарушен от лампите по стените и високите фарове на бронираната кола.

— Как успяхте да свикнете с това? — попита Мор.

— Свиква се — отвърна шофьорът. — Правим проверки три пъти дневно и винаги сме тук, когато идват учени като вас. Обаче обикновено не сме толкова тежковъоръжени.

Мор предположи, че военният има предвид колите с картечници пред входа, няколкото взвода и почасовите полети на хеликоптерите „Блекхок“.

Дългият двеста метра входен участък беше три пъти по-широк от отделните тунели, след което се стесняваше колкото двулентов път. Щом влязоха в дългия тесен проход, Мор отново беше обзет от клаустрофобия.

— Какво ще се случи, ако стените се срутят?

Не го каза сериозно, но шофьорът въпреки това му отговори.

— Към повърхността водят няколко шахти. Трябва да се покатерите по шейсетметрова стълба, и сте навън.

— Хм — изсумтя Мор. Не знаеше кое е по-лошо: да бъде смазан светкавично при срутване или да се катери по шейсетметрова стълба. — Няма ли асансьор?

Военният поклати глава.

След около два километра фаровете осветиха лабораторията.

Главният ръкав продължаваше още шест и половина километра. И вече бяха изразени съмнения дали са достатъчно дълбоко. Всъщност сега се намираха в централната част на „изпитателния“ тунел, в който през годините бяха провеждани множество експерименти, повечето целящи да установят дали има вероятност за нестабилност, сеизмична дейност или проблеми с подпочвените води, които могат да направят мястото неподходящо за хранилище.

По тази причина при пристигането на екипите от НИИ и ЦРУ тук вече имаше прокарани електрически кабели, но преместването навътре означаваше да разширят инфраструктурата, нещо, за което нямаха време.

Като резервен план бяха направили нещо като ракетна шейна с двигател от „Сайдуиндър“. В случай че камъкът отново изпаднеше в неравновесно състояние, щяха да го поставят на шейната и да го изстрелят в най-дълбоката част на тунела. Петсекундно пътуване към забвението.

Мор скочи от военното си такси, качи се по двете стъпала на караваната и влезе в импровизираната лаборатория. Беше готов да се хвърли в битка, но в момента вниманието на всички бе приковано в един по-непосредствен проблем.

Сесията на ООН преминаваше зле и мъжете в караваната я гледаха по сателитна връзка. Един след друг представителите на различни държави се качваха на подиума, за даzakлеймят Съединените щати. За разлика от едно време, когато такива нападки можеха да се очакват само от вражески нации, сега и много приятелски страни настояваха да научат какво се е случило в пустинята — изявления, които още повече насърчаваха водачите на готовата за линч тълпа.

За разлика от британския парламент, където след всяко изказване се даваше възможност за реплика, системата в ООН позволяваше на представителите да вземат думата и да държат речи един след друг. Американският посланик можеше само да седи, вяло да си води бележки и да притиска с ръка слушалката към ухото си.

Общо Взето, Мор вярваше в Организацията на обединените нации, но това вече се превръщаше в цирк.

Нещо повече, президентът също гледаше сесията от Овалния кабинет във Вашингтон. Телеконференцията връзка позволяваше на Мор да го вижда на един екран, докато следи дебата в ООН на друг монитор. За щастие Стекър временно беше отишъл в Лангли и поне днес нямаше да е при президента.

— Много ли е зле? — попита Мор.

Натаниал Ахига се бе откъснал от работата си, за да погледа.

— Ако бях хазартен тип, нямаше да удвоя залога — отвърна физикът.

Мор се заслуша в сесията. Китайският делегат твърдеше, че някакво ново американско супероръжие унищожило един от техните „комуникационни“ сателити. Акт, който смятали за опасен и незаконен, с други думи, за първа стъпка към война. Не се даваше никакво обяснение защо китайски „комуникационен“ сателит орбитиращ над американска територия и всички страни, естествено, знаеха, че това е шпионски спътник, което обаче не правеше унищожаването му по-малко опасно.

— Вярно ли е? — попита Мор.

Отговори му президентът:

— Разузнаването потвърждава, че сутринта китайските военновъздушни сили отчаяно са се опитвали да възстановят връзка с един от събиращите им информация сателити.

— По дяволите — изсумтя директорът на НИИ.

— Става все по-лошо — продължи Хендърсън. — Руснаците твърдят, че и те изгубили сателит.

Мор изруга под нос. Що за късмет — шпионски спътници на други световни суперсили да се окажат на неподходящо място в неподходящ момент. Но пък военновъздушната база „Нелис“, летището до Грум Лейк и Зона 51 бяха сред най-усърдно наблюдаваните райони в Съединените щати. Навярно трябваше да се изненада, че сателитите са били само два.

— Някакво военно раздвижване?

— Тук-там, главно масови мобилизации и дислокация на части — отвърна президентът. — И повишаване на активността във всички военни пристанища.

Естествено. Всички военни доктрини смятаха унищожаването на шпионски спътници за задължителна първа стъпка към война.

Руснаците и китайците реагираха параноично и в същото време съвсем логично — мобилизираха войските си и ги дислоцираха в отдалечени зони. Ако се беше случило обратното, Съединените щати щяха да постъпят аналогично.

Той разтри слепоочията си. От стреса започваше да мъчи мигрена. Може би трябваше да се върне в лазарета.

— А ние как реагираме?

— Нямах друг избор, освен да повиша степента на бойна готовност — каза Хендърсън. — Преминахме към четвърта степен и Съветът на началник-щабовете най-вероятно ще предложи да обявим трета, ако руснаците и китайците продължават по същия начин.

— Е, това би трябвало да потвърждава най-сериозните им опасения — сприхаво изръмжа Мор.

— Моля?

— Трябва да разговаряме с тях, господин президент, а не да разполагаме танкове и самолети на бойни позиции. Ескалацията води до нова ескалация, това е единственият предвидим резултат.

Хендърсън се ядоса.

— Ти твърдиш, че тези неща уж щели да ни спасят от нещо, а досега те само ни излагат на опасност. Имаме нужда от стратегия за тях и най-добре вземи да ми осигуриш стратегия, по дяволите, иначе няма да ми оставиш избор.

Мор чу заплахата в думите на президента — предупреждение, че е прекрачил границите на приятелството им. Това не беше обикновен спор между политически анализатори — той разговаряше с върховния главнокомандващ. Трябваше да си го напомни, както и факта, че Хендърсън може да нареди да унищожат бразилския камък.

— Извинявам се, господин президент — въздъхна Мор — Много съм уморен. С каква версия ще излезем?

Президентът сви рамене.

— Ти каква предлагаш? Какво бихме могли да им кажем?

Директорът на НИИ се замисли. Не му хрумваше нищо, умът му като че ли просто не работеше. Не се сещаше за никакво смислено обяснение. Сведе поглед. На пода на караваната нямаше настилка, тъй като натрупващото се в нея статично електричество можеше да повлияе на чувствителните уреди. Както беше изтощен до изнемога, хладният метален под сякаш го подканяше и Мор се зачуди какво ще

си помисли президентът, ако стане от стола и легне да си подремне. Това сигурно щеше да потвърди, че не е на себе си.

Огледа лабораторията. Откакто за пръв път бе видял камъка, имаше чувството, че е важен за нещо, жизненоважен. Дали убеждението му не стигаше прекалено далеч? Имаше основания, постоянно трябваше да си напомня Мор, да се съмнява в собствената си преценка.

Въпреки двегодишните им проучвания, камъкът продължаваше да крие загадките си. Очевидно беше много мощен и поне временно се бе свързал със своя събрат, което бе увеличило мощността му десетократно. Това означаваше ли, че три камъка ще имат сто пъти повече енергия, а четири камъка — хиляда пъти? Това щеше да е еквивалент на едновременно взривяване на няколкостотин ядрени бойни глави.

Доколкото можеха да определят, радиация нямаше, липсваше и експлозивен елемент. Нищо друго, освен силна електромагнитна вълна, но как можеха да са сигурни? Камъкът вече веднъж ги бе изненадал. Може би тъкмо Мор бъркаше, може би трябваше да унищожат камъка преди положението съвсем да е излязло от контрол.

— Признайте им истината — предложи той.

Президентът само го погледна.

— Разкрийте информацията пред целия свят, вместо да я пазите в тайна. Тъй като сега са на тъмно, те са принудени сами да си правят заключенията, а такива заключения обикновено са основани на страх.

Президентът явно се изненада, обърна се настрани и размени няколко думи с някого извън кадър, най-вероятно с началника на кабинета си, предположи Мор.

— Ще го имам предвид — каза накрая президентът.

— Те може би ще разберат — каза директорът на НИИ. Изведнъж се почувства горд от себе си. — По дяволите, може даже да ни дадат идея какво да правим с този камък.

До президента се приближи секретар, сложи пред него някаква папка и му прошепна нещо в ухото. Изражението на Хендърсън ставаше все по-напрегнато. Той се обърна към Мор.

— Имаме нов проблем. Руснаците току-що са свалили два китайски шпионски самолета.

Мор отново насочи вниманието си към сесията на ООН. Последната информация го накара да потрепери. Китайският посланик явно вече знаеше, защото протестираше пред руската делегация — и още по-лошо, заплашваше с отплата.

Положението започваше да става неконтролируемо.

41.

Макартър прекара почти цялата нощ и сутринта в работа върху снимките на Даниел от подводния храм. Някои бяха поразително ясни, други не толкова. Всички бяха с ниска разделителна способност, направени при слабо осветление, но му даваха достатъчно информация, за да свърже онова, което вече знаеше, в по-голямата част от легендата.

Започна да я обяснява на Лейдлоу, ала младата жена го прекъсна:
— Мисля, че и Хоукър трябва да го чуе.

Гледаше го твърдо и професорът примирено кимна. Въпреки че не му се искаше да мисли за това, пилотът можеше да се окаже по-важен от тях двамата във взимането на решение.

Засега обаче Хоукър не проявяваше особен интерес към обекта на тяхното проучване. Разбираше основните неща и ги беше разпитал за, всичко, свързано с Кан и евентуално заплашващите ги опасности, но подробностите на легендите, с които се занимаваха, явно не привличаха вниманието му. Според археолога това положение трябваше да се промени.

Даниел повика Хоукър и му каза:

— Имаме известен напредък. Трябва да чуеш всичко.

На лицето му се изписа подозрение и Макартър се почувства отново в аудиторията или на лекционна обиколка и попита:

— Спомняш ли си експедицията в Бразилия?

— Естествено. Разярени индианци, мутиралаи зверове, хора, които се опитваха да ни убият. Страхотна екскурзия. Трябва някой път да я повторим.

Шегата помогна на професора да се поотпусне.

— Точно така. Е, ако си спомняш, ние отидохме там да търсим Тулан-Суюа. Място, което сравняваме с християнския рай, понеже според маянските легенди там са се събрали хората и различните племена на майите са получили своите богове.

— Спомням си нещо такова — отвърна Хоукър.

— Въпросът е, че в легендата маянските племена получават свои богове покровители — продължи Макартър. — И някои от тях, например народът киче, напуснали Тулан-Суюа, носейки същността и могъществото на своите богове в специални светещи камъни.

— Като тоя, който намерихме сега.

— И като онзи, който открихме в Бразилия — прибави Даниел.

— Когато преди година и половина за пръв път разговаряхме с Мор, ние обсъждахме културата, религията и пророчествата на маите. Той искаше да обясня пророчеството за две хиляди и дванайсета, да разбере какво е означавало за маянския народ и култура като цяло.

— Трябваше да му напомня — а и на себе си също, — че няма единна маянска култура, религия и конкретни пророчества — продължи професорът. — Както няма единно християнство, ислям и каквато и да е друга религия. Има схизми, разделения и различни мнения.

Също както има католици, протестанти и източноправославни, както има шиити и сунити, така и маите са имали много секти, често разделени според границите на отделните градове-държави.

— И всяка държава има собствено тълкуване за нещата — поясни Лейдлоу.

— Точно така — потвърди Макартър. — Общо взето, почитали едни и същи богове, но всеки народ си имал свои вярвания, своя философия, различни обреди.

Трябваше напълно да изясни този въпрос, защото той щеше да се просмуква във всичко, което щеше да им разкаже по-нататък.

— Обединението на всяка религия е трудно, ако не и невъзможно. През четвърти век християнската църква свиква събор, за да реши кои книги да бъдат включени в официалния канон, останалите стават апокрифни. Но въпреки това те продължават да съществуват и някои вярват в тях. Други документи, които също са обявени за канонични, се приемат в по-малка степен от останалите. Мартин Дутер смятал посланието на Яков за ерес, защото изисква действия, а не само вяра, като средство за спасение. Източноправославната църква не е съгласна с много положения в католицизма. Виждате колко е трудно създаването на единна религия. Но в света на маите няма канонични събори и културните и религиозни различия са широко разпространени.

— Всеки за себе си — веднага схвана идеята Хоукър. — Какво значение има това за нас?

— Има, защото концепцията за две хиляди и дванайсета като край на времето, на цивилизацията или съществуването *никога не* е била широко разпространена в света на майте.

Хоукър се изненада.

— Обаче явно е широко разпространена днес.

Макартър не можа да не се засмее. Наистина беше така, главно защото изглеждаше интересна, вълнуваща и мистична — и в същото време безопасна. Малцина от онези, които говореха за нея, вярваха, че изобщо ще се случи нещо.

— За нас това е нещо като история за призраци — продължи той. — Приятен разговор край лагерния огън. Но идеята не е била популярна сред тогавашните май. Нито е можела, бих могъл да прибавя да повдигне духа на войската. Кой ще работи, ако е за нищо? Кой ще строи храмове, кой ще извайва идоли и йероглифи?

Хоукър кимна разбиращо.

— Затова са загърбили идеята — включи се Даниел.

— Почти до пълното ѝ изчезване — допълни професорът.

— Но не е изчезнала съвсем — настоя Хоукър.

— Точно така — потвърди Макартър. — И тъкмо тук става интересно. Ние открихме бледа следа от доказателства, свързваща камъните и пророчеството. Изглежда, че е оставена нарочно, най-вероятно от група вярващи, които са били достатъчно разумни, за да не допуснат да ги разкрият, и достатъчно стабилни, за да предадат знанието, без да се самоунищожат, опитвайки се да докажат своята правота.

— Да се самоунищожат ли?

— Апокалиптичните секти рядко просъществуват повече от няколко години — поясни ученият. — Първо, трудно се привличат привърженици на такава идея, поне стабилни, и второ, даже да успееш да ги привлечеш, ужасно трудно можеш да ги задържиш заедно за повече време, без да се самоунищожат.

— Логично — съгласи се Хоукър. — Предполагам, че не сте се натъкнали на такова нещо.

— Не. Ето какво открихме обаче. — Докато обясняваше, Макартър посочваше съответните места на разгънатата пред него

карта. — На един камък в паметника на Тохил, най-древната постройка в град Каракол, се споменава за пророчеството и за група, наречена Братството зад дима, което означава тайно братство. Оттам ги проследихме до Ек Балам, Града на ягуара, където се наричали Братството на ягуара. Открихме йероглифи, които разказват, че Братството строило храмове и сгради, за да запази там Жертвоприношенията — според мен така са наричали камъните. Това ни отведе на Забуления остров в планината, където са добивали вулканичната пепел за строежа на подводния храм.

— Добре — каза Хоукър. — Дотук ми е ясно.

Макартър кимна одобрително.

— В края на тази следа има обект, известен като Огледалото. Отначало предполагаме, че пак става дума за бога на огъня Тохил, тъй като често го изобразяват с огледало на челото. Само че след онази първа сграда не открихме нищо за него, сякаш маите са заменили традиционната иконография с нещо ново.

— А именно?

— Ами, преди да ни нападнат, намерихме паметник, който явно споменава за Братството и може би за неговия водач, ахау Балам, царя ягуар. Йероглифите на този релеф ни насочиха към подводния храм. А ето какво научих от снимките, които Даниел блестящо е заснела с доста примитивен фотоапарат.

Макартър погледна бележките си и зачете:

— „Тук се събира Братството, тайно и невидимо. Останали сме само неколцина. За да продължим, трябва да намерим други, които ще разберат. Други трябва да бъдат подложени на изпитание и щом бъдат намерени за достойни, трябва да пуснат кръв от ръцете и устните си. И да останат, докато кръвта престане да тече“.

Той вдигна глава.

— Ако се съди по релефите, явно отивали с лодка до храма, до който само те знаели как да стигнат, после се гмуркали долу с новия член на Братството, който бил издържал изпитанията и бил намерен за достоен. Спускането под водата било последното изпитание — да рискува да се гмурне на такава дълбочина, да мине през подводната пещера и да си нареже дланите и устните, за да направи кръвно жертвоприношение.

— Да не споменаваме за акулите — отбеляза Хоукър.

Макартър трябваше да се съгласи — всъщност смяташе, че това е изключително важен фактор.

— Да, а сега си ги представи в храма, с рани, от които тече кръв, навярно със съвсем малко храна и вода. Оставали там до заздравяването на раните си иначе акулите щели да ги разкъсат. И докато били в храма, постепенно отслабвали, изпадали в транс и се отправяли на някакъв въображаем поход. И после им позволявали да поставят ръце върху камъка — *Жертвоприношението на душата*.

— Вид посвещение — обобща Хоукър. — Ясно. След като бъде подложен на всичко това, човек се чувства част от нещо. И ти смяташ, че така са съхранили решителността си през вековете, така ли?

— Донякъде — отвърна Макартър. — Но има още нещо. — Погледна Даниел и ѝ предаде щафетата.

— Когато се спуснахме долу, аз се държах странно — започна тя. — Отчасти се дължеше на кислородната наркоза, обаче не беше само това. Тогава те спрях, казах ти да не докосваш камъка.

— Да, всеки момент очаквах да го наречеш „милото ми“.

— Това не е много далеч от истината — усмихна се тя. — Един от фактите, които установихме при проучването на бразилския камък, е, че: част от сигнала му резонира в честотата на човешките мозъчни вълни. Мозъкът всъщност е изключително сложен електрохимичен процесор. Мисленето, емоциите и взимането на решения са резултат от освобождаването на електрически импулси от синапсите. Като студентка по медицина присъствах на мозъчна операция, при която в мозъка на пациента пускаха слаб електрически ток. Той беше буден през цялото време и не си спомняше някои неща, например името си. Или когато му показаха снимки на куче, не знаеше как се нарича това животно. Стимулирането на други участъци от мозъка предизвикваше различни емоции веднъж страх, друг път гняв.

Заинтригуваното изражение на Хоукър премина в безпокойство.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Според нас този последен етап от посвещението, при който позволявали на кандидатите да държат камъка, е целял да програмира мозъците на издържалите изпитанията.

Макартър почти виждаше как умът на Хоукър прещраква и прави връзката. Археологът беше движещата сила зад търсенето на камъните, въпреки всички основания за противното. Макар че едва не

бе загинал заради коварството на НИИ, макар да знаеше, че не е създаден да се бори с хора като Кан и Саравич, той не се бе отказал дори след като го раниха и отвлякоха Даниел.

— Ти държа камъка в Бразилия — каза Хоукър.

Макартър кимна.

— И аз също — прибави Лейдлоу. — Но не и ти. Не исках да докосваш и този.

— Как ви е въздействал?

— Когато се върнах в Ню Йорк, нощем не можех да спя — обясни професорът. — Мислех, че е някаква закъсняла реакция към стреса от всичко, което преживяхме, но след няколко месеца проблемът с безсънието се задълбочи. Започнах да пия сънотворни и известно време ми помагаша, докато една нощ през лятото ме събуди силна буря. В първия момент си помислих, че съм в Амазония. И оттогава не можех да престана да мисля за камъка. Когато накрая се чух с Мор, той спомена, че двамата с Даниел и някакъв техник, който бил пипал камъка, имали същите симптоми. Безсъние, обсебващи мисли, неконтролируемо желание да се направи нещо по отношение на камъка.

— Искаш да кажеш, че това нещо ви е програмирало.

— Не е чак толкова невероятно, колкото звучи — каза Даниел. — Много неща деликатно програмират човешкия мозък. Проучванията с ядрено-магнитен резонанс показват, че бебешкият плач оказва въздействие върху женските мисловни модели, особено гласът на собственото им дете. Зависимостите имат подобен механизъм. Наркотиците и алкохолът до такава степен се отразяват на мозъчната химия и мисловните модели, че мозъкът на зависимия е препрограмиран да поставя наркотика над всичко останало, включително храна, вода и секс.

Макартър посочи картата.

— Неотслабващата преданост на Братството към камъните и тяхното апокалиптично послание, без да създадат собствен фалшив апокалипсис, просто няма аналог. Според нас камъните са проектирани така, че да внушават такава преданост.

— Добре де, но защо?

Отговори му Даниел:

— Ако искаш да пратиш някакви изключително важни неща на хора, които може и да си нямат представа какво представляват, няма ли да ги опаковаш така, че да ги приемат?

Хоукър присви очи.

— Искаш да кажеш, че освен всичко останало, камъните генерират този съответстващ на мозъчните вълни импулс и той води до образуване на ендорфини или нещо подобно в ума на човека, който ги докосва. За това ли става дума?

Макартър кимна.

— Значи те просто обичат камъка и са готови да умрат за него — заключи пилотът.

Професорът откри едва забележима промяна в поведението му. Предпазливост, известна напрегнатост. Изглеждаше по-скоро отвратен, отколкото зарадван от тяхната искреност.

— В Африка човек може да види цели села с деца без пръсти, ръце или крака — каза той. — Понеже през последните десетина години масово са използвали вид противопехотни мини, така наречените „пеперуди“ — експлозивни, които приличат на играчки и се пръскат около градовете и селата на противника. Теоретично е лесно да убедиш човек да се самовзриви, ако си, мисли, че находката му всъщност е нещо ценно или дори само интересно.

Макартър погледна Даниел. Подобна идея им беше хрумнала преди няколко месеца. Звучеше правдоподобно.

— Та затова те спрях да вземеш камъка — каза Лейдлоу. — Все още не знаем какво е предназначението на тези неща. Колкото и силно да вярвам, че са създадени, за да направят нещо добро, нямам представа до каква степен това се дължи на собственото ми убеждение и съответно на тяхното внушение. Реших, че поне един от нас не бива да се подлага на въздействието им.

Хоукър явно разбираше мотивите ѝ. Поотпусна се и погледна Макартър.

— Успяхте ли да установите каква е целта на цялата тази преданост? Тъй де, нали това е крайната цел — да откриете какво ще направят камъните?

— Сам си прави изводите — отвърна археологът. — В книгите на Чилам Балам се говори за спускащия се мрак. Паметник шест от Тортугеро съобщава, че богът на промяната ще слезе от място, което

според нас е наречено Черното слънце, и ще предизвика някакъв катаклизъм. А сега и тези надписи от Храма на посвещението.

Пак погледна бележките си.

— Тук пише: „В края на катуна очите на небето бяха ослепени и царете на сушата поведоха война, царете на морето направиха същото и се развихри цялото зло на времето, и децата ще бъдат наказани за греховете на бащите си“. Предполагаме, че „очите на небето“ са сателити. Като онези, които излязоха от строя след импулса преди няколко дни.

— Има само една причина да унищожих сателитите на една страна — прибави Лейдлоу. — За да я ослепиш. Военната доктрина съветва в такъв случай да използваш оръжията си за масово унищожение, иначе ще ги изгубиш.

— Значи настъпва мрак и всички натискат спусъка — резюмира Хоукър.

— Ако настъпи мрак — поправи го професорът. — Възможно е камъните да го предотвратят.

— Да го предотвратят ли? — Пилотът повдигна вежди. — Та нали точно камъните са причината сателитите да излязат от строя.

Макартър си пое дъх. Възражението звучеше логично, но според него само защото разполагаха с ограничена информация. Като човек, който се блъска в крак на слон и си мисли, че е намерил дърво.

— Не ми се мисли какво ще се случи, ако едновременно бъдат унищожени всички спътници в света — каза той. — Но не мога да си представя, че целта на камъните е такава.

Ако се съдеше по изражението му, Хоукър си представяше тъкмо това.

— Каквото и да е случаят, имаме нужда от още факти — заяви Даниел. — Е, разказвай какво си открил.

Макартър отново се наведе над записките си.

— Йероглифите във вашия подводен храм ни насочват към следващия камък, Главния, ако правилно ги разчитам.

— Къде?

— В Храма на ягуара, някъде в планината.

Ученият разгъна картата на Южно Мексико и прокара права линия, започваща от точката на подводния храм. Беше изчислил ъгъла

й въз основа на друга поредица числа. Тя пресичаше страната и стигаше до планините на Гватемала.

— Ако следваме тези указания, ще стигнем до следващия камък, Жертвоприношението на тялото.

— Къде точно трябва да стигнем? — попита Лейдлоу.

Макартър впери очи в картата. Пътят минаваше през джунгли и мангрови блата, после се изкачваше към предпланините, минаваше по хребетите на Сиера Мадре Оксидентал и излизаше в Тихия океан.

За да проследят линията, трябваше да пресекат джунглата и да преодолеят няколко високи почти по две хиляди метра планински вериги. Щеше да им отнеме месеци.

Професорът се почеса по главата и призна:

— Не съм съвсем сигурен, но ето какво разчетох: „Братството ще следва пътя на онези, които бяха като богове, но вървяха като хора. Слаби и смъртни, само късчета от боговете, поредният опит за създаване на човешкия род като дървените кукли от миналото. В края на Сияйния път по стъпките на боговете бяха построени Огледалото и Храмът на ягуара“.

— Не виждам с какво ни помага това — отбеляза Даниел.

— Съжалявам — въздъхна професорът.

— Какъв е този Сияен път? — измърмори Лейдлоу. — Дали не е Млечният път? Маите са били прочути астрономи.

— Вече мислих за това — отвърна Макартър. — Но йероглифите не посочват времето или дори поне сезона. Всички съзвездия през едни сезони са разположени по-ниско на хоризонта, а през други — по-високо. Не могат да се използват за ориентир, ако не е посочен денят, месецът или поне най-общо времето на годината.

— Тогава какво? — попита тя.

Ученият поклати глава, ала с периферното си зрение забеляза, че Хоукър се усмихва широко.

— Струва ми се, че знам какво е — каза пилотът. — Или поне знам как можем да го открием. Трябва ни само...

Телефонът иззвъня и го прекъсна. Хоукър моментално вдигна слушалката.

Всички чуха уплашения вик на рецепциониста:

— Бягайте, сеньор! Бягайте бързо! Идват!

42.

Хоукър затръшна телефонната слушалка и изсъска:

— Вземете детето и камъка.

Скочи, отвори гардероба и извади отвътре пушка.

Макартър грабна Юрий, а Даниел измъкна раницата си от шкафа в кухненския бокс.

Хоукър отиде при вратата и я откряна. В коридора имаше мъже, облечени като туристи, но определено не, бяха туристи. Дори не бяха почернели от слънцето. Явно не бяха обиколили забележителностите. Двама стояха до отсрещното стълбище, други трима бяха спрели пред съседната врата — стаята, която първоначално беше наел Хоукър.

„Бог да поживи оня хлапак на рецепцията“, помисли си той. Ако някак си успееш да се спасят, човекът напълно щеше да си е заслужил наградата.

Първият от тримата влезе в съседната стая. И в този момент третият се обърна. И погледна право към Хоукър.

Пилотът затръшна вратата и викна:

— Залегнете!

И се хвърли настрана. От вратата се разхвърчаха трески.

Хоукър също откри огън, проби дупка в стената отляво на входа, после се обърна към стената между двете стаи и в тънката мазилка зейнаха четири отвора. Още първият му изстрел беше последван от рев и тежко тупване на пода и той предположи, че е улучил поне един от главорезите.

— Накъде? — извика приклепналата зад плота Даниел.

Отговори ѝ доразбитата от нечие рамо врата. Хоукър стреля по човека на прага, докато Лейдлоу отвеждаше Макартър и Юрий към балкона. Единствената им надежда беше да скочат на пясъка долу — от шест метра височина.

Преди пилотът да успее да заеме нова позиция, град от куршуми проби стената, през която беше стрелял, и пръсна прозорците и стъклената врата на балкона. Хоукър отговори на стрелбата и побърза

да се претърколи настрани. По време на краткото затишие видя, че Даниел прескача парапета: носеше Юрий. Макартър обаче спря и се заозърта за друг път за бягство.

— Скачай? — извика Хоукър и в същия миг отново затракаха автомати. Във въздуха като конфети полетяха парчета мазилка и трески. Хоукър запълзя по корем към балкона.

— Скачай!

Професорът — бе прехвърлил единия си крак през парапета — се беше вцепенил като елен пред автомобилни фарове. Ако някой от нападателите им излезеше на съседния балкон, с него беше свършено.

Разсеян от Макартър, Хоукър със закъснение забеляза мъжа, който разби с крак останките от стената и стреля.

Обсипан от куршуми, един от които го одраска по ръката, Хоукър се завъртя и стреля.

Нападателят — едър и тъмнокос — отскочи настрани. Останал без патрони, Хоукър замахна с пушката като с тояга и избяга от ръцете му. Оръжието изтрака на пода и пилотът се хвърли към него, ала здравенякът го сграбчи през кръста и го прикова към земята.

Хоукър се опита да се откопчи от него, но не успя.

Междувременно онзи посягаше към презраменния си кобур.

Пилотът заопипва с ръка, отчаяно търсеше нещо, което да използва за оръжие. Напипа дълго парче стъкло от вратата, стисна го, замахна и го заби в шията на противника си.

Мъжът политна назад и се хвана за гърлото. Хоукър скочи и се втурна към балкона, плонжира и направо отнесе със себе си колебаещия се от външната страна на парапета професор.

Паднаха на пясъка, Хоукър върху археолога.

— Добре ли си? — попита пилотът.

— Ще се оправя — изпъшка Макартър. — Стига да станеш от мен.

— Внимавайте? — извика Даниел.

Хоукър се претърколи и в същия момент тя стреля с пистолета си към балкона. Някой горе изкрещя от болка.

Настъпи кратко затишие.

Пилотът помогна на Макартър да се изправи, забеляза кръвта по дрехите му и го погледна въпросително.

— От теб е — отговори професорът на незададения въпрос и кимна към ръката му.

Хукнаха покрай стената и Хоукър погледна дланта си. Беше се порязал на парчето стъкло.

След петдесетина метра стигнаха до проход под сградата, който водеше към улицата, и завиха по него, като пътьом се отбиха в едно складово помещение.

Когато излязоха от отсрещната страна, Хоукър беше увил дланта си с хавлиена кърпа и тримата бяха облечени с работнически гащеризони.

Полицейските сирени се приближаваха.

След минута четиримата пътуваха с откраднатата кола на фирма за автомобили под наем.

— Всички добре ли са? — попита пилотът.

— Освен теб — отвърна Макартър.

— Как е Юрий?

— Изглежда наред — каза Даниел, която бе прегърнала момчето.

Юрий наистина изглеждаше наред. Очите му бяха спокойни, като че ли никога не е имал пристъпи на лудост.

— Това не бяха хората на Кан — отбеляза Лейдлоу.

— Руснаци — отвърна Хоукър. — Знаех, че рано или късно ще се срещнем с тях. Но определено се надявах да е късно.

— Как са ни открили, по дяволите? — попита тя.

Същия въпрос беше задал и той за китайците в морето. Не знаеше отговора. Четиримата бяха странна компания — бяла двойка с ранен чернокож мъж и русначе. Лесно се забелязваха, но пък не се бяха задържали задълго на едно място.

Хоукър се обърна към Макартър, който се взеше на предната дясна седалка, и изсумтя:

— Откога те е страх от високо, по дяволите?

— Откакто преди две години пътувах с оная твоя таратайка, дето ѝ викаше хеликоптер.

Пилотът се засмя. Надяваше се, че Макартър се шегува, защото следващият им ход отново щеше да ги отведе във въздуха.

Иван Саравич мина през опустошения апартамент и тръгна към балкона, през който бяха избягали американците с детето. Под

обувките му хрущеше стъкло. Чуваше ясно воя на приближаващите се полицейски сирени.

Двама от хората му лежаха мъртви, единият с дълго парче стъкло, забито в шията. Други двама бяха тежко ранени, а и по хълбока на Саравич се стичаше кървава струйка.

Докато хората му помагаха на ранените си другари, той излезе на балкона. Единият убит бе трябвало да попречи на американците да се измъкнат оттам, ала беше повален още от първите изстрели и пътят за бягство бе останал свободен. За съжаление.

— Пренесете ги в буса — без да поглежда назад, нареди той.

— Ами другите?

Саравич поклати глава.

— Оставете ги. Не могат да ги свържат с нас.

Огледа балкона. На масичката имаше чаша ром, който знае как останала невредима. Той я помириша и я вдигна в наздравица към избягалия си противник.

„На два пъти вадиш късмет. Третия път късметът ще е на моя страна“.

Изпи рома на една глътка и се върна вътре.

Нещо привлече вниманието му. На пода до преобърнатата маса лежеше голяма разгъната карта. Той клекна до нея и за своя изненада видя няколко оградени места, както и черна линия.

Вдигна картата и се усмихна. Късметът може би вече го спохождаше.

43.

На половин час път от хотела, вече е нова, законно взета под наем кола, Даниел, Хоукър, Макартър и Юрий пътуваха на север, обратно към по-оживените части на крайбрежието около Канкун. Към летището.

Лейдлоу седеше отзад и се опитваше да разговаря с детето на руски. То отново беше напрегнато и поради близостта на камъка не можеше да се успокои.

— Отиваме на друго място, Юрий — каза тя. — Всичко ще бъде наред.

Момчето я погледна и пак се вторачи в раницата с камъка.

— По-ярко — каза на руски. — По-ярко. — И покри очите си с длан.

Предполагаха, че енергийната вълна на този камък е същата като на бразилския. Ами ако не беше? Даниел се зачуди дали приближава пикът на импулса.

— Какво виждаш? — попита го на родния му език.

Юрий протегна длан и описа извити линии.

— Жълто.

— Причинява ли ти болка?

Той не отговори.

— Пари ли ти очите? Боли ли те глава от блясъка? — Даниел докосна слепоочието си.

Момчето поклати глава.

— Жълтото е добре. Синьото не е добре, по-тъмното боли.

Отговорът му я зарадва. Беше забелязала, че от предишната нощ Юрий постепенно свиква с близостта на камъка, но предполагаше, че това ще се промени, когато вълната започне да се усилва.

Предполагаха, че следващият пик ще бъде достигнат след около пет часа и че импулсът ще е „нормален“, а не като излъчената на лодката енергийна вълна. И все пак трябваше внимателно да планират действията си.

Тя погали Юрий по косата и момчето се отпусна и се облегна на рамото ѝ. Професор Макартър се взе до Хоукър и кракът явно отново го болеше, защото докосваше кожата около превръзката и предпазливо опипваше мускула си.

— Добре ли си? — попита Лейдлоу.

— Или съм се натъртил при падането, или инфекцията пак се засилва.

— Ще ти дам още една доза антибиотици.

— Не сега, нещо ми се гади. Нека първо се настаним някъде.

Даниел хвърли поглед към Хоукър. Пътуваха за местното летище по тесен двулентов път. Имаше много трафик. Доскоро се бяха движили равномерно, но сега ту спираха, ту пак тръгваха.

— Как е възможно в такова малко градче да има такова движение? — измърмори пилотът.

— Не виждаш ли всичките тези хотели покрай брега?

Той не отговори, а включи радиото, прехвърли няколко испаноезични канала и откри предаване на английски. Водещият беше британец и Даниел предположи, че станцията е Би Би Си Уърлдуайд.

— ... хиляди идват тук, за да почетат това събитие. Сериозни учени, любопитни пътешественици и нова вълна окултисти, търсеци нещо, което наричат „въртоп“. И най-вече десетки хиляди летовници, главно американци и европейци, очакващи парти, което би трябвало да е кръстоска между карнавала в Рио и Нова година, при много похубаво време. Доскоро се случваше тъкмо това. Всички се забавляваха и с нетърпение очакваха онзи върховен момент, в който календарът на маите достига края си и започва отначало. Повечето само се усмихват и се смеят, когато се повдигне въпрос за някакъв катаклизъм. Поне така беше до вчера на обед, когато необяснима ударна вълна хвърли половината страна в мрак.

Хоукър усили звука.

— Според официалните източници проблемът с електрозахранването е предизвикан от претоварване на американската електропреносна мрежа след инцидент в строго секретната военновъздушна база „Грум Лейк“. Но мнозина твърдят, че е била усетена ударна вълна, която е била особено силна по крайбрежието. Това, наред с евентуалния терористичен атентат в един от хотелите по-рано днес и неочакваното изостряне на напрежението в световен

мащаб, стана причина огромното мнозинство от туристи отчаяно да се опитат да се приберат в родината си. Не знам дали настъпва краят на света, но повечето туристи, с които разговарях, не са в настроение да останат тук, за да разберат.

Хоукър изключи радиото и Даниел впери поглед в колите пред тях. Бяха на километър и половина от входа на летището. Около портала имаше части на мексиканската армия и полицейски подразделения за борба с масовите безредици, които проверяваха всеки влизащ автомобил.

— Може да имат описанието ни — каза тя. — Не ми се ще да рискуваме с охраната.

— Нямах намерение да си купуваме билети — отвърна Хоукър. — А да вземем назаем хеликоптер.

— Да откраднем, искаш да кажеш — поправи го тя.

— Ако го върнем, няма да е кражба.

Тя се засмя. Логиката му си я биваше.

— Тук обаче е прекалено опасно — прибави Хоукър. — Има прекалено много хора. И охрана.

Това явно зарадва Макартър.

— Не бих казал, че съм особено разочарован.

— Аз също — присъедини се към него Даниел.

Хоукър се ухили.

— Сигурни ли сте? Защото още не сте видели план Б.

И с тези думи отби в една бензиностанция, изчака малко, после спокойно излезе на улицата и потегли в обратната посока.

44.

Складът на Кан в Кампече се беше превърнал в команден пункт, който можеше да съперничи на Центъра за управление на полетите на НАСА. В едната половина наетите от милиардера учени превеждаха йероглифите от подводния храм, а в другата имаше компютърни терминали, десетки екрани и групи обучени мъже, които управляваха техниката като авиодиспечери.

Провеждаше се мащабно издирване, което използваше всички възможности на ХХ век. Хората на Кан претърсваха всеки град, село и археологически обект, където милиардерът подозираше, че може да се появят американците, включително Антропологическия музей в Мексико Сити. Бяха мобилизирани общо двеста души, снабдени с камери и техника за дистанционно сондиране. Те просто обикаляха, заснемаха лица, обхождаха площади, летища, ресторанти и хотели, разхождаха се по улици и булеварди. Нямаше нужда да откриват групата от НИИ. Всъщност повечето от хората му нямаха представа какво търсят — просто трябваше да изпълняват дадените им прости заповеди и компютрите щяха да свършат останалото.

Зад гърба му бръмчаха мощни процесори, които приемаха и обработваха данните. Софтуерът за разпознаване на лица анализираше всяко изображение с шеметна скорост. По някаква улица беше минал негов човек — бяха сканирани и отхвърлени петстотин лица. Друг бе обиколил изходите на летището — след половин час Кан можеше да е сигурен, че американците не са там.

По този начин неговите двеста души бяха в състояние да претърсят страната като истинска армия от съгледвачи.

Системата беше дала трийсет и един процента вероятност, че групата от НИИ ще потърси допълнителна информация в някоя от тези точки. Тази прогноза обаче постоянно се актуализираше въз основа на осъществявания напредък и милиардерът разбираше, че вероятността да ги открият в някой от известните маянски обекти намалява. Както и в университета, където бяха заснети и отхвърлени още много лица.

В момента анализът подреждаше възможностите по следния начин:

Вероятност групата от НИИ: да бъде заловена или обезвредена: 3,27% вече да не е в Мексико и да пътува за Съединените щати: 9,41% да използва дистанционния достъп на Макартър до системата на Нюйоркския университет: 11,74% да разполага с достатъчно информация, за да локализира с точност следващия обект: 14,69% да потърси информация в местен университет или музей: 28,91% да разполага с достатъчно информация, за да започне търсенето на следващия обект: 31,08%

Кан се замисли над данните, Най-вероятната категория, групата от НИИ да разполага с достатъчно информация, за да започне търсенето на следващия обект, само допреди едно денонощие се нареждаше на предпоследно място в списъка. Милиардерът едновременно загрижено и с надежда беше наблюдавал издигането и нагоре.

Ако наистина бяха някъде в джунглата, американците можеше да са много по-близо до последния камък, отколкото се бе надявал. От друга страна, в крайна сметка той искаше да направят тъкмо това. И като напускаха населените райони и навлизаха в джунглата, те неволно изпълняваха неговите планове. Там можеше да ги открие и да ги следи по начин, неизпълним по оживените улици на градската цивилизация. И когато ги намереше, щеше да се справи с тях далеч от всякакви свидетели.

Обърна се към ръководителя на проекта и нареди:

— Пригответе се да пуснете самолетите.

45.

Самолетът беше „Лейк Ренигейд“ 250, едномоторен хидроплан с подобен на лодка корпус вместо плазове. Намериха го в един туристически център, Сий & Еър Турс, където за сто и петдесет долара летовниците можеха да разгледат крайбрежието от въздуха за четирийсет минути. За още няколко долара се договориха за двучасова разходка и кацане в уединено заливче, където пътниците можели да си направят романтичен пикник на необитаем плаж. Групата от НИИ нямаше време за такива екстри обаче.

След като огледа кейовете и малката сграда, в която се помещаваше Сий & Еър Турс, Хоукър реши, че това е самолетът, който им трябва.

После изчакаха почти до полунощ. Отчасти защото искаха кеят да опустее, но главната причина беше камъкът: преди да излетят с малкия самолет, трябваше да премине пикът на енергийната вълна.

Този път Даниел го закара с колата на хълмовете, намери подходящо място на сред пустошта, изкопа дълбока дупка и постави вътре кутията с камъка. Не беше най-приятното занимание и докато копаяше, тя очакваше всеки момент да се появи някой полицай и да я попита какво прави. Размина се без инциденти.

След четирийсет минути изрови камъка и се върна при Хоукър, Макартър и Юрий.

— Случи ли се нещо? — попита професорът.

— Не. Даже радиото още работи.

Този факт всъщност я смущаваше. Дали при вчерашния мощен импулс камъкът не се беше повредил?

— Какво виждаш? — попита тя Юрий.

Детето се усмихна срамежливо и каза само:

— Спи.

После отидоха на брега. Хоукър се вмъкна в една подобна на навес сграда и излезе с ключовете за самолета. След малко вече седеше в кабината и им махаше да отидат при него. Даниел поведе Макартър и

Юрий по кея и тримата се качиха, закопчаха предпазните колани и затвориха вертикално спускащите се врати.

След като запали двигателя и отдалечи машината от кея, Хоукър натисна дросела напред. Трийсет секунди по-късно вече летяха.

Всичко това се беше случило преди два часа и половина. Оттогава летяха по начертаната от професора тъмна линия и Хоукър продължаваше да твърди, че знае къде отива.

Даниел се огледа. Голямото предно стъкло и заоблените панорамни прозорци, предназначени да осигуряват максимално добра гледка на туристите, внушаваха усещане за просторност, особено при покритото с блестящи звезди небе.

Докато се носеха в мрака, тя започна да се отпуска. Поне за момента нямаше от какво да се боят. Тук горе едва ли ги дебнеше опасност. Не че не беше възможно, но ѝ се струваше крайно съмнително.

И затова остави ума си да си почине, да престане да се тревожи и планира и през повечето време просто гледаше звездите.

По някое време откъсна очи от красивата нощ и насочи вниманието си към другите пътници в самолета. Явно имаше някаква връзка между безсънието и нощните пикове на импулса. Камъкът „спеше“ — Макартър и Юрий също. По интеркома дори се чуваше похъркването на професора.

— Има ли как да изключи това нещо? — попита тя.

Хоукър натисна един ключ и ограничи връзката само до тях двамата.

— Така по-добре ли е?

— Определено.

Даниел отново зарея поглед през прозореца.

— Сега разбирам защо толкова много обичаш да летиш. — Винаги беше смятала самолетите и хеликоптерите само за транспортно средство и обикновено прекарваше времето в работа с лаптопа си.

— Тук горе е спокойно — отвърна той. — Особено нощем.

Мощният двеста и петдесет конски сили двигател бе монтиран над кабината и беше изключително шумен дори през слушалките.

— На това спокойствие ли му викаш?

— Да. Никой не те командва, направи това, обясни онова. Няма трафик, няма клаксони, няма светофари.

Усмихна се, явно доволен от аргумента си, и повтори:

— Да, за мен е спокойствие. И всичко е ясно. От точка А отиваш в точка Б и после обратно. И междуременно гледаш да не те свалят.

Даниел се засмя. Това всъщност наистина можеше да се определи като спокойствие.

— Съжалявам за онази вечер — каза тя. От разговора им на балкона избягваше да го гледа в очите. Това не беше в нейния стил.

— Имаш предвид, че ме заряза, за да приказваш по телефона с Арнолд Мор ли?

— Да. Това и... — Не можеше да намери подходящите думи. Реши да говори директно, какъвто бе стилът ѝ. — Искаше ми се да те целуна. Отдавна не съм чувствала някого толкова близък и ми се искаше да те целуна. Просто... в живота ми вече има друг. Чака ме. Поне така мисля.

Хоукър не отговори. Може би целият този разговор му изглеждаше прекалено нелеп. Опитваха се да ги убият, задаваше се някакъв катаклизъм, а тя приказваше за набедения си годеник, който може би вече дори не ѝ беше гадже. Точно затова мразеше връзките — някак си винаги я караха да се чувства глупаво.

И тогава се зачуди дали на него всъщност не му е все едно. Може би приемаше тяхната почти целувка просто като начин да убие малко време. Като гледането на бурята и пиенето на ром. Неговият свят ужасно много се различаваше от нейния. Не беше ли глупаво да говори така на човек, който няма представа къде ще е след седмица, месец или година? Тя се тревожеше за вкъщи. Той нямаше дом.

— По принцип в момента би трябвало да съм сгодена — поясни Даниел. — Би трябвало да съм си у дома и да се готвя за сватба, да съжалявам, че баща ми го няма, за да ме предаде на младоженеца.

— Навярно би трябвало — най-после отвърна Хоукър. В думите му се долавяше болка. Искреност.

— Навярно.

— Той знае ли с какво се занимаваш?

— Той е първият ми партньор — каза Даниел.

Хоукър повдигна вежди.

— Две години след постъпването ми в НИИ ме прехвърлиха на оперативна работа. С Маркърс. Няколко години по-възрастен, много по-опитен и също толкова амбициозен.

— Явно е било мигновено привличане — отбеляза той.

— Запазихме служебни отношения около осем месеца — защити се Лейдлоу.

Хоукър се усмихна.

— Няма нужда да ми обясняваш.

Но тя искаше да му обясни. Мислеше си, че така ще изчисти недоразуменията, поне за себе си.

— Винаги ти казват, че е опасно да смесваш работата с удоволствието, че това притъпява вниманието ти или те прави небрежен. Но не беше така. Изпитвахме възторг от работата, от връзката си, от партньорството. Това ни правеше по-решителни, правеше ме непобедима.

— Пак ли четвъртата степен на опиянение с текила?

— Още по-хубаво.

— И какво стана?

— Аз бях свръхамбициозна, както винаги. И понеже и той беше като мен, нямаше кой да ни вразуми. Провалихме една операция. Него го раниха в бъбрека и крака. Възстановява се почти цяла година и когато оздравя и можеше да се върне, реши да напусне.

— А ти?

— Разминах се без драскотина.

— Вечната късметлийка.

— Явно — въздъхна Даниел. — Взех си отпуска, за да се грижа за него. Но само го ядосвах. Нещо като угризенията на оцелелия, обърнати наопаки. Накрая ме помоли да си отида. Просто да си отида и да го оставя на мира. И аз си отидох.

Хоукър мълчеше. Слушаше и следеше уредите.

— И когато си напуснала НИИ, двамата отново сте се намерили, така ли?

— Връщането към цивилния живот беше... как да ти обясня — прекалено обикновено ежедневие, прекалено малко неща, за които да се тревожа. Беше добре да има с кого да си говоря за това. И нещата се развиха нататък.

— Тогава защо да не те чака? Тъй де, да не е луд?

Тя се засмя.

— Струва ми се, че провалих всичко, като се върнах на работа. Започнахме да се караме, нещата излязоха от контрол и аз се държах

много грубо. Маркърс не го заслужаваше. Даниел разбираше възраженията на Маркърс. Тя правеше скок, на какъвто той не беше способен. И все пак се нуждаеше от подкрепата му, и след като не я получи, реагира остро.

— Изпитвам угризения, че заминах — продължи тя. — Но в същото време ми е пределно ясно, че избягвах всички възможности да се върна. Можех да го направя след като ти ме освободи, можех да го направя и след като намерихме Макартър, можех да му сложа белезници и да го замъкна в Щатите.

— Обаче не си искала.

— Веднъж ти ми каза, че няма да ми хареса „нормалният живот“, спомняш ли си?

Той извърна очи.

— Просто си приказвах. Това не означаваше нищо.

— Струва ми се обаче, че в известен смисъл беше прав.

— Виж, не обичам да убеждавам никого за нищо. Но ако допуснем, че светът не отиде по дяволите, мисията ще приключи след няколко дни и тогава, ако бях на твое място, щях да се разкарам от тази лудница.

— На негова страна ли заставащ? — изненада се Даниел.

Хоукър поклати глава.

— Не говоря за твоя приятел. Не ми пука за него. Говоря за тебе. Ако имаш възможност да направиш нещо хубаво в този живот, нещо, за което си струва да се прибираш вкъщи било заради него, заради някой друг или просто за да си в безопасност у дома, заобиколена от приятели, — непременно трябва да се възползваш.

Тя смаяно впери очи в него.

— Не казвам да печеш курабии — поясни той. — Кандидатирай се за Конгреса, Сритай нечий задник на Капитолия. Човек като теб със сигурност ще е от полза.

— Май се опитваш да кажеш, че би трябвало да се задоволя с обикновен живот. — Не се опитваше да го предизвика, но определено прозвуча така.

Той дълбоко си пое дъх.

— Искам да кажа, че аз бих се задоволил с половината от това, стига никой да не се опитва да ме убие.

— А ако изобщо не искам да се задоволя с това?

— В такъв случай може би изпитваш угризения, задето не си го напуснала — отвърна Хоукър. — Може би още тогава си искала да го напуснеш.

Думите му улучиха почти в десетката, по-точно, отколкото би могла да го направи самата тя. Преди Мор да я помоли за помощ тя нямаше повод да ходи никъде, ала в известен смисъл вече започваше да се чувства като в капан. Дали не се беше върнала в НИИ просто за да избяга от Маркърс? Подведена от селективната си памет за прекрасния живот в Института? Може би Хоукър имаше право, може би тя отхвърляше шанса за щастие, било с Маркърс, било с някой друг. Отново я обзе смут и изведнъж вече не ѝ се говореше за това.

— А ти? — смени темата Даниел. — Някъде не те ли чака някоя въоръжена до зъби наемничка?

— Цял отбор — отвърна той. — По една във всяко пристанище.

Тя се засмя. Почти се надяваше да е вярно. Това решение изглеждаше по-просто.

— Браво — също толкова искрено, колкото по-рано и той, каза Даниел. — А сега би ли ми обяснил къде отиваме?

— Погледни през прозореца.

Младата жена се обърна към заобленото стъкло. Под тях нямаше нищо друго, освен мрак — безкрайните тъмни простори на джунглата, напълно непроходими райони.

После за миг зърна сребрист проблясък, сякаш някой е преобърнал гигантско огледало.

Не знаеше какво е това. Всъщност никога не беше виждала такова нещо! Като че ли идваше измежду дърветата.

Продължи да се визира в чернотата и накрая го видя пак. Този път се движеше, пълзеше в тъмнината като змия, изчезваше и отново се появяваше, напредваше с прецизна решителност, която отговаряше точно на полета на самолета.

Трябваше да го види пак, за да разбере какво е. Погледна нагоре. Пълната луна сияеше почти точно над тях и светлината ѝ се отразяваше в тясна река долу.

— Ти си го виждал и преди — каза Даниел.

— Не тук обаче. В един от онези дълги спокойни полети, за които говорихме.

— Тогава ли те свалиха?

— Не, друг път.

— Може би е добър признак.

Хоукър се засмя.

— По-добре събуди нашата спяща красавица отзад. Не бива да изпусне тази гледка.

Лейдлоу събуди Макартър и му показа откритието на Хоукър. Летяха над река, която напълно съвпаднаше с начертаната от професора линия и се провираше през джунглата към няколко езерца, разположени зигзагообразно на течението ѝ. Едното се падаше от лявата им страна, следващото отдясно, последващото пак отляво.

Бяха поне дванайсет. Лунната светлина се отразяваше във водната повърхност и от въздуха наистина приличаха на божествени стъпки.

— Невероятно — ахна археологът.

— Не е зле — съгласи се Хоукър. — И ако успеем да намерим някое достатъчно голямо езеро, в което да кацнем, ще избегнем неприятните последици от катастрофа в джунглата.

46.

Думите му не разтревожиха особено Даниел и Макартър, но докато се взираше в езерцата под тях, Хоукър започваше да усеща, че не е дооценил ситуацията.

Беше познал, че Сияйният път и Стъпките на боговете всъщност представляват виеща се из джунглата река и поредица езера. Помнеше подобни гледки от други нощни полети над отдалечени райони. Ако луната осветяваше водната повърхност под подходящ ъгъл, нейното отражение щеше да се плъзга напред заедно с тях — сребрист ориентир, водещ самолета, сякаш подканвайки го да го следва.

Стигаше му само един поглед към картата на Макартър, за да установи, че линията сочи към планините, където се сливаха множество потоци. Не бяха изобразени големи езера, ала Хоукър знаеше, че при такъв терен и климат периодично се появяват и изчезват малки водни басейни. Дъждовният сезон беше отминал само преди месец и той предполагаше, че някои от тях още не са пресъхнали, затова след като не успяха да се сдобият с хеликоптер, реши, че ги устройва и хидроплан като този.

Предположението му се оказа вярно, ала докато се взираше в езерцата на лунната светлина, пилотът все повече се опасяваше, че всички са прекалено малки.

В продължение на четирийсет минути летяха на зигзаг, оглеждайки се за по-голям воден басейн, но след като не откриха и горивото им започна да намалява, Хоукър разбра, че ще се наложи да се задоволят с езерата, които вече бяха видели.

Той се снижи и прелетя над двете най-големи — първото приблизително кръгло, второто продълговато и по-тясно. То изглеждаше по-подходящо, ала изискваше кацане при страничен вятър и когато се спусна над него с включени светлини, той видя, че тук-там от водата стърчат останки от потънали дънери.

Издигна хидроплана и се насочи обратно към първото езеро. Щяха да имат тристатина метра, за да спрат, което нямаше да е

достатъчно, но поне можеха да заходят при попътен вятър.

— Добре — каза Хоукър по интеркома. — Вдигнете масичките и изправете облегалките във вертикално положение.

До него Даниел провери предпазния си колан и прибора фенерчето и авиационната карта, които държеше. Макартър събуди Юрий и провери колана му, а Хоукър издигна хидроплана още сто и петдесет метра нагоре, намали газта и свали задкрилките.

— Как сме с горивото? — попита Лейдлоу.

— На свършване е.

— Но ще стигне, ако не успеем да кацнем от първия път, нали?

Той погледна датчика. Съмняваше се, но не отговори.

— Ами ако и в това езеро има дънери?

Това щеше да е проблем, но щеше да е още по-опасно, ако се опиташе да набере височина и да заходи повторно.

— Има една стара пилотска поговорка — каза Хоукър. — Ако кацаш аварийно нощем, изчакай да се снижиш на трийсет метра и включи светлините за кацане чак тогава. Ако ти хареса онова, което видиш, хубаво. Ако не ти хареса, пак ги изключи.

— Дано да няма дънери — отвърна Даниел.

— Не се безпокой, няма да има — успокои я той. Надяваше се наистина да е така.

Бавно приближи самолета, като поддържаше носа изправен нагоре и се готвеше за заход за кацане на къса полоса. Не виждаше почти нищо над носа и завиваше надясно, за да погледне през страничния прозорец.

На височина трийсет метра се показаха върхарите на дърветата — самолетът се снижаваше по-бързо, отколкото трябваше.

Той натисна дросела напред и воят на двигателя се усили, но хидропланът продължаваше да се спуска. Бяха прекалено ниско, дърветата блокираха видимостта и пред него имаше само клони и палмови листа, отразяващи светлината.

Къде беше езерото, по дяволите?

Трябваше да се издигнат малко по-високо. Хоукър отново натисна дросела, изтегли лоста и носът се насочи още по-нагоре. В този момент двигателят се задави.

Не угасна, но не работеше равномерно.

— Хоукър? — възкликна Даниел.

Той даде пълна газ и натисна дросела с надеждата да вкара още малко гориво в цилиндрите. Сирената за рязко падане на скоростта зави, двигателят продължи да се дави и самолетът започна да се разтърсва.

Пилотът наклони носа надолу.

— Хоукър!

Заораха във върхарите — отначало само закачаха отделни клони, но бързо потъваха в гъсталака.

Изведнъж се озоваха над езерото и силно се удариха във водната повърхност. Внезапното намаляване на ускорението ги запрати напред и коланите им се изпънаха до крайност.

За миг отскочиха нагоре и отново се спуснаха. Този път самолетът се уравни и проряза бяла ивица по гладката като стъкло вода. Скоростта постепенно намаляваше.

— Дръжте се — предупреди Хоукър.

— Защо? — учуди се Даниел. — Нали кацнахме?

Той я погледна. Как да ѝ обясни?

— Нямаме спирачки.

Тя погледна напред.

Хоукър последва примера ѝ. Брегът се приближаваше светкавично, навярно с четирийсет-петдесет километра в час. Съпротивлението на водата ги забавяше, ала нямаше да успеят да спрат.

Пилотът се напрегна и в следващия момент корпусът се блъсна в сушата, плъзна се на брега и спря.

Даниел рязко се люшна напред и гъстата ѝ кестенява коса падна върху лицето ѝ. Тя издуха няколко кичура с уста и с ръце прехвърли останалите зад ушите си.

— Нямаме спирачки, а? — Явно изобщо не ѝ беше смешно. — Наел си самолет без спирачки?!

— Това е хидроплан — поясни Хоукър. — Никой хидроплан няма спирачки. Може да има котва или нещо подобно, не знам. За пръв път летя с такова чудо.

— Наемаш самолет, с какъвто не си летял никога, за да ни отведеш на място, на което не си сигурен, че ще кацнем безопасно?!

Кой знае защо гневът ѝ го развесели.

— Честно казано, всъщност бях *сигурен*, че ще кацнем безопасно — отвърна той. — За малко да се окаже, че съм сбъркал.

Даниел откопча колана си, отключи вратата и я вдигна нагоре.

— Да се махаме от тая шантава машина. — Взе фенерчето и скочи на полегатия бряг.

Облегалката се наклони напред и Юрий излезе след нея.

Макартър ги последва й докато минаваше покрай Хоукър, го потупа по рамото.

— Не ми е приятно да ти го кажа, обаче това с нищо не успокои страха ми от летене. Особено с теб. Но тъй като си мислех, че ще загинем, а ние кой знае как още сме живи, трябва да те поздравя. Страхотно кацане!

Хоукър остана на седалката си, за да угаси двигателя и да изключи уредите. Нямахше да могат да излетят, но акумулаторът още работеше, както и радиостанциите. Можеха да им дотрябват.

Накрая слезе от кабината и затвори вратата.

Звездите и луната сияеха и хвърляха достатъчно светлина около езерото. То се оказа още по-малко, отколкото си мислеше, може би само двеста метра, и по брега му растяха петнайсетметрови дървета. Все едно беше кацнал на писта със стени в двата края.

Такова кацане просто нямаше как да е безаварийно, но все пак бяха успели. Не знаеше дали да се потупа по гърба, или да се изненадва от късмета им.

Насочи вниманието си към гората. Видя светлина, отначало бели лъчи на фенерчета и после оранжеви пламъци. През джунглата се приближаваха хора с фенери, факли и кой знае още какво. И единствената мисъл в главата на Хоукър беше, че разгневените селяни идват да заловят Франкенщайн.

47.

Даниел усети миризмата на дим още преди да види мъждукащите в джунглата светлини.

Обзе я страх, но тъй като не споделяше присъщата на Хоукър свръхподозрителност към всеки и всичко, тя си помисли, че има вероятност срещата с хора в тази джунгла всъщност да им е от полза. Обитателите на селото на Око бяха допринесли решително за първия им успех.

Въпреки това застана пред Юрий и зачака непознатите да се приближат.

— Казвам ти, трябва да се махаме — прошепна Хоукър.

— Всичко ще е наред — отвърна тя. — Почти съм сигурна.

Макартър включи фенерчето си и замаха с ръка.

Факелното шествие промени посоката си и се насочи право към тях.

— Някъде наблизко сигурно има селище — предположи професорът. — Ако търсим други маянски руини, местните може да знаят къде са. В джунглата са скрити стотици постройки, повечето неизвестни на чужденци. Може да извадим късмет.

Факлите се приближаваха, спуснаха се по склона на един нисък хълм и накрая от гъсталака се появиха неколцина мъже, които насочиха мощни прожектори към групата от НИИ. Блясъкът заслепи Даниел и тя вдигна ръка пред очите си.

— Nos puede ayudar usted, por favor? — каза младата жена. „Бихте ли ни помогнали?“

Лъчите продължаваха да блестят в очите ѝ.

— Necesitamos ayuda — прибави тя. „Нуждаем се от помощ“.

Отговори ѝ груб мъжки глас:

— Ponga los manos. — „Горе ръцете“.

Последва звук, който не се нуждаеше от превод — зареждане на пушка-помпа и изцракване на затвори на още няколко оръжия.

Даниел вдигна ръце, като си наложи да не поглежда към Хоукър.

След малко ги заобиколиха осем мъже, повечето въоръжени. Водеше ги възрастен нисък човек с дълга брада и мустаци, който носеше фенер и пистолет.

Докато един от мъжете проверяваше хидроплана, друг взе раниците на Лейдлоу и Макартър. Трети ги претърси и прибра черния пистолет на Хоукър.

Брадатият направи широк бавен кръг около тях. Като че ли ги оглеждаше — в момента вниманието му беше насочено към Юрий. Накрая отпусна оръжието си и попита:

— Какво правите тук, сеньорита?

Ако им обяснеше, щяха да ги помислят за луди.

— Катастрофирахме — отвърна Даниел. — С мъжа ми отивахме в Пуерто Ваярта, но преди да излетим, забравихме да проверим посоката на вятъра и да напълним резервоара.

Мъжът се приближи, вгледа се в лицето ѝ, после сведе очи към ръцете ѝ.

— Ако той ви е съпруг, къде ви е халката? — После, преди тя да успее да му отговори, прибави: — И ако не бяхте кръжили цял час във въздуха, спокойно щяхте да стигнете до крайбрежието. Затова ми се струва, че трябва да ми дадете друго обяснение. Нали?

Даниел се ядоса, че е допуснала да я хванат в толкова глупава лъжа, и се зачуди защо изобщо си е помислила, че може да мине.

Хоукър се наведе към нея.

— Нали ти казвах, че трябва да избягаме.

— Сега не е моментът.

— Просто отбелязвам.

— Отбелязвай после — сопна му се тя.

Брадатият се обърна към другарите си.

— Хмм... в края на краищата може пък наистина да са женени.

Мъжете се засмяха. Водачът им се приближи до Макартър, освети лицето му и внимателно го заглежда.

— Бихте ли отместили лъча на фенерчето? — каза професорът. — Заболяха ме очите.

Брадатият се обърна към Хоукър и повтори същата процедура. Пилотът изтърпя „огледа“ с присвити очи, сякаш го приемаше като предизвикателство.

Мъжът, който претърсваше самолета, скочи от кабината и каза:

— Nada aqu. „Няма нищо“.

Друг мъж — ровеше в раниците им — подаде сателитния телефон и сферичния стъкловиден камък на брадатия.

Юрий се опита да се отскубне от Даниел, искаше да го докосне! Тя го задържа, но брадатият забеляза реакцията на момчето.

— Ваше ли е това дете?

— Осиновено е — отвърна Лейдлоу. — И се нуждае от специални грижи, тъй че ако нямате нищо против...

Брадатият върна камъка на онзи, който го беше намерил. Юрий го следеше с очи и се успокои едва когато отново го поставиха в пълния с пясък и изолиран с олово контейнер.

— Толкова много лъжи — въздъхна брадатият. — Струва ми се, че имате нужда от свещеник.

После се обърна, тръгна към гората и нареди на хората си:

— Водете ги.

48.

Водени от въоръжените мъже, Хоукър, Даниел, Макартър и Юрий вървяха през гората. Приличаше на джунгла, но дърветата и храстите растяха по-нарядко и бяха по-ниски, заради надморската височина. Към края на трикилометровия преход теренът постепенно се изравни и стигнаха до разорана земя, ниви и пасища.

Зад нивите видяха градче с варосани или ярко боядисани къщи. По непавираните улици играеха дечурлига, в оградените дворове имаше животни, главно кокошки и кози.

Даниел очакваше нещо съвсем различно. Определено не приличаше на бандитско скривалище. Но останаха под въоръжена охрана и докато техните похитители ги водеха по главната улица, животът в градчето изведнъж спря и се засъбираха зяпачи.

Брадатият, който вървеше пръв, махна на една красива трийсетинагодишна жена, облечена в обикновени дрехи, и след кратък разговор кимна към Даниел и към спрелия до нея Юрий.

Лейдлоу се досети какво ще се случи и здраво стисна ръката на момчето.

— Не се бойте — успокой я брадатият. — Мария ще се грижи за него, докато ние разговаряме.

Жената поведе русначето към малка кирпичена къща.

Даниел отново се обърна напред, готова да възрази, но възрастният мъж вече влизаше в близката черква. Надписът до входа съобщаваше, че храмът е посветен на Санто Игнасио, основател на йезуитския орден и покровител на католическите воители.

Въведоха ги вътре и затвориха вратата. След като коленичи и се прекръсти със светена вода, брадатият смъкна пончото си, закачи го на един гвоздей и се обърна към тях.

Носеше католическо черно расо с бяла якичка.

— Добре дошли в Сан Игнасио. Аз съм отец Доминго.

— Вие сте свещеник?! — изненада се Даниел.

— Si — потвърди възрастният мъж. — Имам чувството, че вече сте на друго мнение за лъжите, които ми казахте.

Той явно се забавляваше, но Лейдлоу не споделяше доброто му настроение.

— Да не би Църквата да е възприела нова роля? Да не е започнала да отвлича хора?

Стоящият до нея Макартър се олюля и Хоукър се приближи, за да му помогне, после го заведе при една пейка до стената. Отец Доминго го проследи с поглед.

— Не се безпокойте, и без това си имам достатъчно неприятности, за да си навличам още — каза пилотът.

Свещеникът отново се обърна към Даниел.

— Действията ми са наложени от необходимостта да защитя жителите на този град.

Тя кипна от гняв. Да им откажат помощ — при това точно представител на духовенството!

— Помолих ви да ни помогнете. Това прилича ли ви на заплаха?

— Не се държахме като добри самаряни, обаче за това си има причини — отвърна брадатият.

— Какви по-точно?

— Наркотрафиканти.

— Ние не сме наркотрафиканти.

— Да — съгласи се отец Доминго. — Изглежда, че не сте, но трябваше да се уверим. Преди няколко години тук дойдоха хора, които се опитаха да купят мълчанието ни с пари. Разчистиха място за самолетна писта в гората и взеха плодородна земя, за да отглеждат дрога.

— Още щом се установиха, хубавите приказки и парите секнаха и те се превърнаха в тирани. Обаче тукашните хора имат силен дух. Решихме да ги прогоним, но не беше лесно. Заплашваха ни, някои пострадаха... — Той я погледна в очите. — И двете страни проляха кръв. Заклехме се да не допуснем да се върнат — винаги е по-лесно да отблъснеш хищника, отколкото да се бориш с него, след като си го пуснал в двора си.

Възрастният мъж кимна към прозореца, през който се виждаше синьото небе.

— Вашият самолет цял час кръжа наоколо посред нощ и после кацна в езерото. Това ни се стори много подозрително. Трябваше да се уверим. Даже свети Игнасио е бил воин, преди да стане свещеник. Понякога трябва да сме и воини.

Даниел омекна и се почувства глупаво, че преждевременно бе осъдила тези хора. Обстоятелствата напълно обясняваха поведението им.

— Напълно ви разбирам — каза тя.

— Аз пък разбирам защо ни излъгахте, знам как трябва да ви е изглеждало. Само че все още не ми е ясно какво правите тук. Ще ми разкажете ли?

Лейдлоу отпусна скръстените на гърдите си ръце и седна.

— Сигурно няма да ми повярвате.

— Опитайте — отвърна отец Доминго. — Нали работата ми е да вярвам?

— Търсим един древен маянски обект, Храма на ягуара. Според нас се намира някъде наблизно. И нашият подозрителен... — тя хвърли поглед към Хоукър — и донякъде безразсъден полет имаше за цел да открием това място.

— Защо не се върнахте?

— Когато установихме къде трябва да отидем, горивото ни вече свършваше, затова кацнахме в най-голямото езеро, което видяхме.

— Разбирам. А защо смятате за необходимо да пазите търсенето си в тайна?

Даниел се поколеба. Не й се искаше пак да лъже свещеника, ала не биваше и да му разкрие истината. Отец Доминго я изпревари.

— Може би защото носите със себе си нещо, което не разбирате, и се боите както да го използвате, така и да не го използвате. Но най-много ви е страх от това какво ще направят други сили, ако попадне в техни ръце.

49.

В Кризисния център на Белия дом се бяха събрали повече хора, отколкото някога беше виждал там президентът. Около масата седяха членовете на Съвета на началник-щабовете, директорът на ЦРУ, държавният секретар и министърът на отбраната, всички със своите съветници. Наоколо стояха други членове на кабинета.

През последното денонощие международното положение бързо се влошаваше. В отговор на свалянето на шпионските самолети китайците бяха заловили в спорни води два руски кораба и сега двете страни трупаха войски по общата си граница.

Тъй като един американски кораб се намираще в същия район, но успя да избяга, руснаците обвиняваха Съединените щати в двуличие и силеха нападки срещу двете държави по всички възможни канали.

От друга страна, китайците искаха да знаят защо американски и руски шпионски съдове са били в техни води и са *действали заедно*. Вторият рунд на сочене с показалци и параноя беше в пълен разгар.

Президентът седеше на стола си и преглеждаше доклада за положението, докато председателят на Съвета на началник-щабовете обясняваше подробностите на плоскоекранен монитор:

— ... Освен това китайците дислоцираха четирийсет дивизии на руската граница. На сто и петдесет километра от границата са приведени в готовност огромен брой стратегически ракети.

Той щракна с мишката и на екрана се появи нова сателитна снимка: руска пускова установка голям, странен наглед бензовоз. От свързаните с него маркучи като че ли излизаше пара.

— Руснаците правят аналогични приготовления, но действията им са балансираны — едната половина в Азия, другата в Европа.

Следващата снимка показваше подвижни установки СС-20, дислоцирани сред полята. Ново щракване с мишката: руското пристанище Мурманск. Кейовете пустееха, а каналът, обикновено замръзнал по това време на годината, беше разчистен от флотилия огромни ледоразбивачи.

— От наша гледна точка това е по-големият проблем — продължи докладчикът. — Само за двайсет и четири часа те изкараха в морето всичките си въоръжени с балистични ракети кораби, при това при крайно тежки климатични условия. Досега ние смятахме, че това не може да стане толкова бързо, а и не е правено от Кубинската ракетна криза насам.

Той се обърна и погледна Хендърсън.

— Това е изключително показателен факт, господин президент. Руснаците приемат нещата много сериозно. И съм на мнение, че ние трябва да последваме примера им.

Тези последни събития бяха извънредно неприятни. И поставяха президента пред все по-сложна дилема според него бразилският камък вече не представляваше непосредствена опасност, стига да останеше в хранилището в Юка. Сензорите около планината не регистрираха електромагнитни емисии от комплекса. Но нито хората на НИИ, нито новопривлечените експерти на ЦРУ, нито Натаниал Ахига можеха със сигурност да кажат какво ще се случи при евентуален нов суперпик.

В сегашната обстановка на повишена готовност не можеха да си позволят още едно такова събитие.

От една страна, бяха имали ужасно лош късмет с инцидента. Настоящата ситуация се дължеше на него — унищожени шпионски сателити, ескалация на напрежението. Още един час и камъкът щеше да е на сигурно място в недрата на Юка и нищо нямаше да се случи.

Но случаят си имаше и добрата страна. Ако камъкът беше излъчил вълната си в главната квартира на НИИ във Вирджиния или още по-лошо, в началото на пътя, близо до военновъздушната база „Андрюс“, цял Вашингтон и по-голямата част от източното крайбрежие щяха да останат без електричество — включително Пентагонът, Белият дом и Конгресът, както и главната квартира на ЦРУ в Лангли и самата база „Андрюс“.

Импулсът бе унищожил почти всички електрически вериги и аварийни системи в „Грум Лейк“ и дори аварийните системи на военновъздушната база „Нелис“, на сто и трийсет километра оттам, бяха извадени от строя за близо пет часа.

Президентът беше служил в армията и вярваше в нейния професионализъм и подготовка, но се боеше от последиците, ако

столицата и почти цялата източна половина на страната изведнъж потънат в пълна тъмнина.

Нямаше да е като през 2004-та, когато се стигна до срив на електропреносната мрежа, но телефоните продължиха да работят, аварийните системи се задействаха и военните комуникации не прекъснаха. Щеше да е абсолютен мрак, абсолютна тишина.

Петте часа без комуникации щяха да са непонятни за командването на западния военен окръг. Без обществена телевизия, радио и интернет, без телефони, без информация от военното и цивилното ръководство, без самолети, пристигащи от източните летища.

Всеки разумен човек и особено онези, които бяха натоварени със задачата да защитават Америка, щяха да си обяснят внезапната загуба на връзка с абсолютно всичко от Ню Йорк до Вашингтон, при това без никакво предупреждение, само като ядрен удар.

Президентът се питаше дали такъв сценарий е щял да накара командването на западния военен окръг да предприеме контраудар срещу евентуалния противник.

Затова благодареше на Господ, че импулсът е бил излъчен далеч от цивилизацията. Само че това беше довело до промяна на гледната му точка. Постепенно започваше да приема мнението на директора на Централното разузнавателно управление, а именно, че тези камъни, тези устройства с невъобразима мощ, са невероятно опасни. Щом хората, които ги бяха проучвали, не ги разбираха и дори не знаеха на какво са способни, как някой можеше да предвиди последиците от тях?

През последния месец се бе поддавал на влиянието на стария си приятел Арнолд Мор. Ала въпреки всеизвестната си прозорливост директорът на НИИ явно не усещаше опасността.

— Господин президент — каза председателят на Съвета на началник-щабове. — В интерес на националната сигурност правя официално предложение за повишаване степента на бойна готовност от трета на втора.

— На втора? — смая се Хендърсън.

— Да, господин президент. В контекста на действията на руснаците и китайците, смятам, че се налага.

„Ескалация, единственият предвидим резултат“. Мор определено се оказваше прав. Въпреки че не забелязваше собствения си принос за

нея.

Президентът погледна снимката в разтворената пред него папка с доклада. „Зареждане на руска междуконтинентална балистична ракета“. За пръв път от десетилетия. Усети, че дланите му се покриват с пот. Положението започваше да му се изплъзва. Доскоро беше убеден, че може да направи необходимото, за да държи под контрол всеки и всичко. Сега знаеше, че това не е по силите му. Със сигурност знаеше също, че вече не може да защити нито стария си приятел, нито целия американски народ.

— Господин президент... извинете, но се налага да отговорите.

Хендърсън затвори папката, вдигна поглед и отсече:

— Не. Третата степен остава. Вземете всички необходими мерки, но не искам самолетоносачите преждевременно да излизат в морето, нито да подготвят между континенталните балистични ракети. Ако ги подплашите с още нещо, веднага ще ви уволня, по дяволите. Ясно ли е?

Думите му прозвучаха толкова гневно, толкова неочаквано, че всички в залата се свиха на местата си. Нещо, което Хендърсън прие за добър признак. Знаеше, че взетите мерки няма да останат незабелязани, но те щяха да са минимални и това може би щеше да допринесе за нормализиране на обстановката.

— Да, господин президент — отвърна председателят на Съвета на началник-щабовете.

Хендърсън се изправи и всички го последваха.

— Искам сводки на всеки два часа — нареди той и се обърна към Байрън Стекър. — Ела с мен.

Излезе от Кризисния център и закрачи по коридора. Навъсеното му лице накара членовете на кабинета, които бяха чакали часове, за да разговарят с него, да се отдръпнат в сенките и да го оставят да мине.

Директорът на ЦРУ го настигна по средата на пътя до асансьора.

— Какво мислиш за Мор? — изсумтя Хендърсън.

Стекър се запъна. После, като се мъчеше да не изостава, отговори:

— Той си държи на своето. Исква да се наложи.

Това не беше в стила му, помисли си президентът.

Мор можеше да се инати, но не без основание. Ако фактите бяха недвусмислени, щеше да отстъпи. Имаше нещо друго.

И докато завиваше на ъгъла, зададе следващия си въпрос:

— Дали не крие нещо?

Стекър извърна очи, сякаш обмисляше тази възможност.

— От самото начало си имам проблеми с НИИ — отвърна накрая. — И особено откакто Мор стана директор. Не че не би го направил, ако смята, че постъпва правилно, обаче...

— Обаче?

— Обаче в този случай това ще е адски трудно. Ние имаме достъп до камъка, до всичко в тяхната база данни. През последните две седмици моите хора подробно го проучваха. Всичко е свързано с всичко друго. Всеки техен доклад, написан въз основа на предишна разработка. Ако имаше празноти в информацията, щяхме да ги открием. Тъй че, ако крие нещо, то трябва да е било пазено в пълна тайна още отначало.

Президентът се съмняваше в това. Мор откровено му беше съобщил, че камъкът е донесен от бъдещето, че енергийните му вълни все повече се усилват и че отчита времето до някакъв катаклизъм. Щом не криеше тези факти, какво си струваше да крие, по дяволите?

И все пак действията му в конкретния случай изглеждаха нетипични — първоначалното му нежелание да обясни какво правят хората му в Мексико, използването на наемник, за да освободи неговата приятелка, при това като частно лице. Човекът, когото някога бе познавал, щеше да понесе тази загуба стоически и със съзнание за дълга си. Въпреки болката, която щеше да му причини това.

Президентът спря на десетина метра от асансьора, пред който стоеше на пост агент от Службата за сигурност, и попита:

— Поведението на Мор струва ли ти се рационално?

Ако Стекър искаше да нанесе удар срещу Мор, Хендърсън току-що му беше дал картбланш. Но директорът на ЦРУ действаше по-деликатно.

— Щом питате, господин президент...

Трябваше да попита. Обзе го гняв, че Мор изобщо го поставя в такова положение.

— Искам да се върнеш в Юка — каза Хендърсън. — И да държиш Мор под око. Лично.

— Господин президент...

— Той е прекалено замесен в тази история, за да го отстраним точно сега. Познава камъка и проучванията по-добре от всеки друг. Но съм на път да реша, че се налага да унищожим това проклето нещо, и в случай, че Мор намери това за неприемливо, трябва да му попречиш да се намеси.

Замълча за миг, после прибави:

— С всички възможни средства.

50.

Иван Саравич седеше в слабо осветения бар. Пред него имаше чаша топла некачествена водка.

Погледна мъжа до себе си — началника на подразделението от ФСС, което в момента командваше Иван.

Командваше. Тази дума беше плод на нечие въображение. Не неговото.

Тези хора бяха колкото негови подчинени, толкова и негови пазачи. Отговаряха пред него, да, но само по отношение на мисията. Истинските им господари бяха в Москва, при Гора и ФСС.

— Позволи ми да те почерпя — каза Иван.

— Не пия — отвърна мъжът.

Саравич сви рамене.

— Може би трябва.

— Не биваше да оставяме Грегор и Уле.

— Нямахме начин.

— Трябваше да продължим преследването — настоя онзи.

Иван пресуши чашата си, напълни я отново и възрази презрително:

— На оживения плаж, с извадено оръжие. Според тебе колко щеше да се забави мексиканската полиция? Щяха да ни обкръжат с хеликоптери, с коли. Какво щеше да стане тогава с нашата мисия?

Мъжът поотстъпи, но въпреки това изглеждаше сърдит и продължаваше да се държи арогантно.

— Чудя се дали наистина искаш да намерим момчето.

Иван само се подсмихна.

Мъжът се изправи.

— Тръгваме утре сутрин. Предупреждавам те, другия път няма да ти позволя да действаш така.

После се отдалечи. Беше два пъти по-млад от Иван, петнайсет килограма по-тежък и много силен. Саравич предполагаше, че в сърцето му има само презрение към стария воин.

Как се променят нещата. Някога Иван Саравич беше Герой на Съветския съюз, а след разпадането му се превърна в преуспяващ капиталист. Тези разлики го удивляваха. За него комунизмът означаваше чест без богатство, а капитализмът — богатство без чест. А сега той бе позор и за двата свята. Единствената му надежда за спасение се свеждаше до убийството на едно дете.

Неприемлив край и за двете половини от живота му. Капиталистът в него не виждаше никаква изгода, комунистът не виждаше чест.

Изпи още една водка, за да потисне тази мисъл. Долнопробният алкохол започваше да му харесва.

Ако се провалеше, ако не изпълнеше заповедта, тези хора щяха да го убият. А ако успееше... сигурно пак щяха да го направят.

51.

Професор Макартър се хвана за пейката с дясната си ръка, за да запази равновесие. Изведнъж му се зави свят, сякаш се люлееше — или пък се люлееше земята?

— Бихте ли повторили? — помоли той свещеника.

Отец Доминго се приближи и сложи ръка на рамото му.

— Пророчеството на Кукулкан. Книгите на Чилам Балам: двайсет и първи декември две хиляди и дванайсета, денят, в който от небето ще се излее мрак. Заради това цяла Централна Америка е пълна с туристи. Усещам обаче, че вие не сте като тях.

— Откъде знаете? — саркастично попита Хоукър.

— Например имате оръжие. Освен това нито един от вас няма фотоапарат.

Обърна се към Даниел.

— И после, онова нещо, което носите. Нещо, което отдавна чакахме. Искате да го оставите в Храма на ягуара, но се боите какво ще се случи, ако го направите.

Макартър нямаше представа откъде свещеникът знае всичко, това, ала в замаяното му състояние този факт му се стори злокобен.

— Или ако не го направим — прибави археологът.

Отец Доминго кимна.

— Страхът е царството на нечестивия. Иисус казал на бащата, който мислел, че дъщеря му е умряла: „Не бой се, само вярвай“^[1]. И я възкресил. Ако слушате страха си, винаги ще взимате грешното решение. Трябва да слушате вярата си, по която и път да решите да се отправите.

— Лесно ви е да го кажете — отвърна Макартър.

Свещеникът отново кимна.

— Навярно. А навярно мога и да ви покажа нещо, което ще улесни и вас. — Отецът се изправи. — Елате.

Поведете ги към малка врата отстрани на олтара, отключи и вдигна чугуненото резе. Вратата се отвори със скърцане. Зад нея видяха дълго

дъсчено стълбище.

Подкрепян от Хоукър и Даниел, Макартър последва отец Доминго надолу по стъпала от стар лакиран чам. Стигнаха до голяма изба с каменни странични стени. Пред задната — пръстена — имаше пет големи дъбови бъчви.

— Сан Игнасио е възникнал като форт, после станал мисия — каза свещеникът. — И след завоюването на Мексико бил превърнат в манастир. Войниците започнали да отглеждат лозя и после монасите подобрили сортовете грозде и поръчали тези бъчви. И досега правим вино, голяма част от което ще бъде изпито довечера на новената, деветдневните молитви преди Коледа.

Докато обясняваше, отец Доминго бавно вървеше към дъното на избата. Спря до последната бъчва, провря края на една отвертка между две дъски, наби я навътре с малък чук, натисна я като лост и измъкна едната дъска, като внимаваше да не я повреди.

— Страхотно скривалище — отбеляза Хоукър.

— И даже се използва. — Свещеникът се усмихна дяволито. — В тази бъчва става най-хубавото вино.

Бръкна в бъчвата и извади плоска кутия, в каквито държат дългостеблени рози.

Макартър с куцане се приближи. Отец Доминго постави кутията върху плота на пресата за грозде. Надписът на капака ѝ гласеше: En el ano de Dios MDCXCVIII.

— В лето Господне хиляда шестстотин деветдесет и осмо — преведе професорът.

— Трябва да е изключителна реколта — пошегува се Даниел.

Свещеникът вдигна глава и каза:

— Наистина. Доколкото знам, няма друга такава.

После отвори кутията. Вътре, увит в кърпа и парче термозащитна материя, имаше найлонов плик с цип, а в него сгънат пергамент, отчасти покрит с коприна.

Отец Доминго извади пергамента и много внимателно го разгъна. В горната половина видяха текст на испански, написан с избеляло синьо мастило. Отдолу имаше символи: маянски йероглифи.

— Какво е това? — попита Макартър.

Отецът се усмихна.

— Историята на Църквата невинаги е достойна за пример, особено в тази част на света. След конкистадорите тук дошли свещениците и каквото не било откраднато от хората на Кортес, било изгорено и унищожено от Църквата. Скоро изчезнало почти всичко от старото време. Убийства, забранени традиции, хиляди книги и пергаменти, хвърляни в кладите, докато от тях не остане само купчина безполезна пепел. Ако имали възможност, щели да изхвърлят в морето и каменните паметници.

— Професорът тъжно кимна и се обърна към Хоукър и Даниел.

— Днес са запазени само четири пергаментни книги с маянски текстове. Наричаме ги кодекси: Мадридски, Парижки и Дрезденски кодекс, по името на градовете, в които се съхраняват. Четвъртият паметник е известен като кодекс Гролиър. Четири от хиляди. Няколко странички с астрологически проучвания, само това е останало от стотиците поколения на маянската цивилизация.

— И Църквата е главният виновник за нейното унищожаване — мрачно прибави отец Доминго. — Грях, който ще носим до Страшния съд.

— А тази книга? — попита Макартър и кимна към няколкото сгънати страници. — Как е оцеляла?

— Бог често действа чрез грешните и слабите — отвърна свещеникът. — И в най-черните времена на позора на Църквата имало хора, които не мълчали. Сред тях бил мисионерът Кабеса де Вака. Един от хората, до които стигнали неговите свидетелства, бил сред първите, дошли в Сан Игнасио. Казвал се дон Педро Филипе и произхождал от земите на баските, където имал лозя, но те изгорели, а след като ги възстановил, били поразени от болест. И той дошъл в Новия свят напълно разорен селски свещеник. Но когато пристигнал тук, видял хълмове, които щели да родят хубаво грозде, и равнини, които можели да се напояват и да се превърнат в плодородни ниви. Но също така видял, че хората, които живеели тук, били щастливи и мирни, въпреки че още не били християни. И затова излъгал. В съобщенията си до епископа описал място, където никой не би желал да стъпи, гъмжащо от комари, треска и блата. Заобиколено от напълно ялови земи.

— И дон Педро Филипе намерил този пергамент, така ли? — попита професорът.

— Не. Когато настъпил сетният час на най-стария човек в селото, той повикал дон Педро. Казал му, че преди да избяга в планината живял в други села и че дон Педро бил единственият достоен от новите властници, когото бил виждал. Обещал да приеме религията на кръста, ако дон Педро съхрани завинаги последните думи на умирация свят на стареца. Думи, които вече не съществували в писмен вид, само в устен.

— Йероглифите — каза Макартър.

Отец Доминго кимна.

— Да. Според историята дон Педро го попитал дали знае какво означава да се покръсти. Старецът отговорил, че според неговия народ, народа на маите, само жертвоприношението и кръвта изкупват греховете. Щом дон Педро му казал, че Христос е направил това за всички, той щял да му повярва.

Археологът знаеше, че от гледна точка на много централноамерикански религии кръстната жертва на Христа — изкуплението чрез неговия живот и кръв — е напълно логична. Техните царе и жреци също правели кръвни жертвоприношения, режели плътта си и прокарвали въжета с шипове и други остри предмети през ушите, устните и езиците си.

И въпреки че повечето християни не виждали абсолютно никаква прилика между тези действия и разпването на Исус, мнозинството от местните племена се покръстили лесно. Поне отчасти.

Като че ли могли едновременно да почитат и Христа, и своите богове и се вдигнали на съпротива едва когато били принудени да се откажат от всички други символи на старата си религия.

— Значи старецът се покръстил и дал пергаментата на дон Педро — заключи Даниел.

— И дон Педро обещал да го съхранява — прибави Хоукър.

Отец Доминго кимна.

— Той записал отгоре на испански думите, които му казал старецът. Ето ги: „En los ultmos dias, antes del Sol Negro, ellos vendran: tres blancos y uno negro; tres hombres y una mujer; tres vejos y uno joven; tres sin ira, uno sin paz. Ellos decidran el destino del mundo“.

Докато слушаше текста, Макартър приблизително си го превеждаше наум.

Погледна Даниел, после Хоукър. Даниел знаеше отлично испански и смаяното ѝ изражение показваше, че е разбрала всичко. Хоукър, който не владееше добре езика, гледаше подозрително.

— Какво значи това? — попита той.

— „През последните дни преди Черното слънце ще дойдат те — отекна в каменните стени гласът на отец Доминго. — Трима бели и един черен, трима мъже и една жена, трима възрастни и едно дете, трима без гняв и един без покой“.

Пилотът присви очи и мускулите на челюстта му се напрягнаха, сякаш скърцаше със зъби. Това откритие като че ли още повече го разгневяваше, вместо да го изпълни с благоговение, и Макартър бе сигурен, че последното изречение ще направи положението по-лошо.

Той погледна Даниел: тя знаеше. После се обърна към отец Доминго, който довърши превода, като прокара пръсти по редовете испански текст.

— Ellos decidiran el destino del mundo — повтори той. — И те ще решат съдбата на света.

[1] Лука 8:50 — Б.пр. ↑

52.

Хоукър бе смаян. Беше очевидно, че малката им група точно отговаря на описанието в пергамента, но какво означаваше това? Можеше ли наистина да са те? Той, Даниел, Юрий и Макартър?

Виждаше, че колелцата в ума на Даниел бясно се въртят. Макартър изглеждаше така, сякаш го е споходило просветление, а Хоукър не можеше да се сети за нещо по-опасно.

— Даже не си го и помисляй — предупреди той учения. — Това е просто съвпадение.

— Сега са последните дни преди Черното слънце — отбеляза отец Доминго. — Трябва да: призная, че когато ви видях четиримата, сърцето ми се разтуптя. С приближаването на времето много мислех за пергамента и се питах дали ще се появи някой. Тези думи са написани преди триста години, а преди това са предавани от поколение на поколение.

Даниел се приближи до Макартър и двамата внимателно проучиха документа. Археологът моментално потъна в няколкото страници с маянски йероглифи.

Лейдлоу явно бързо се беше овладяла. Очите ѝ грееха в сумрачната изба и от цялото ѝ същество се излъчваше радост, сякаш от плещите ѝ са вдигнали тежко бреме. Хоукър я разбираше: търсенето им не бе напразно. Всичките мъки, страдания и убийства — сега тя навярно откриваше смисъла, предопределението зад тях. И тъкмо това го плашеше.

Той не вярваше в предопределението. Според него тази идея определено имаше своето значение. Имаше моменти, когато човек намираще в нея воля да продължи напред, да успее въпреки минималните шансове. Но в повечето случаи беше пагубна. Хората, които смятаха, че са оръдие на Бог — на който и да е бог, — бяха способни на ужасни неща. С волята на някакво висше, същество можеха да се оправдаят всякакви жестокости.

За арогантните и жадните за власт нямаше по-добър лозунг. Тази лъжа правеше даже добрите хора в едно общество способни на злини. А за потиснатите се превръщаше в мантията на съдбата — страданието беше техният жребий в живота, провалът бе предопределен и затова трябваше да го приемат безпрекословно.

Докато размишляваше за тези неща, му се искаше да ги изтъкне пред Даниел и Макартър, ала вече виждаше треската, която пламтеше в очите им.

53.

Дълбоко в недрата на планината Юка научните спорове продължаваха. Въпреки цялата техническа информация за камъка нито Мор, нито Стекър, нито учените знаеха как точно функционира той. И какво е предназначението му.

В резултат телеконференцията се превърна в разпит: от всички страни изстрелваха въпроси към Мор. Това можеше да означава само едно. Стоварваха отговорността върху него. Или щеше да оправдае съществуването на камъка, или защитата щеше да падне и камъкът щеше да бъде унищожен.

— Откъде идва енергията? — директно попита президентът Хендърсън. — Как този камък генерира точно този вид енергия, който описваш? Ядрена ли е? Чрез някакъв синтез ли се получава?

— Не, господин президент. Камъкът не е радиоактивен. Това не е студен ядрен синтез, както смятахме по-рано. Определено не е и термоядрен. Всъщност не ни е известен начин, по който този камък да генерира енергия в наблюдаваните от нас мащаби. Което ни кара да смятаме, че той не *генерира* енергия, а я черпи отнякъде. Че действа като проводник.

— Обясни — нареди Хендърсън.

— Представете си един контакт у вас — започна Мор. — Пъхате си пръста в контакта, удря ви ток, но нито контактът, нито кабелът произвеждат енергията, те са само проводници. Електричеството се генерира другаде, в електростанция на много километри от дома ви. Според нас този камък получава енергия отнякъде и я излъчва.

— Откъде?

— От мястото, от което произхожда — отвърна директорът на НИИ, като се чудеше дали президентът ще разбере какво иска да му каже.

— От бъдещето ли?

Мор кимна.

— Да. Не е толкова невероятно, колкото изглежда. Даже в примера, който ви дадох, енергията се произвежда в друго време, макар и само милисекунди преди да стигне до дома ви. Разликата е само в мащабите и посоката.

Хендърсън като че ли разбра смисъла на обяснението, но явно продължаваше да се съмнява.

— Има ли достатъчно категорични научни аргументи в полза на тази теория?

Мор не се опита да шикалкави, вече нямаше време за това.

— Повечето физици са сигурни, че във вселената има повече от три измерения. Според струйната теория и квантовата механика измеренията са еднайсет, но ние познаваме четири: трите пространствени и четвъртото — времето. По принцип смятаме, че времето е еднопосочно, че се движи само напред, обаче със сигурност ни е известно, че относителността може да го изкриви, и ако сме прави за произхода на камъка, с доста голяма сигурност можем да допуснем, че еднопосочната представа за времето е погрешна. Ако е така, преносът на електромагнитна енергия във времето най-вероятно е много по-лесен от безопасното пътуване на човек в него.

— Защо не наблюдаваме други такива прояви? — попита президентът.

Тази концепция трудно можеше да се обясни, така че Мор предложи:

— Навярно е по-добре да ви демонстрирам.

Взе една трийсетсантиметрова метална дръжка, изтръгната от вратичка на шкаф, и я сложи на земята. Извитото парче метал приличаше на плоска версия на арката в Сент Луис.

— Виждате ли добре?

— Да.

— А сега си представете двуизмерен свят. Плосък като пода. Ако в него живеят двуизмерни същества, те ще виждат само онова, което съществува в техните две измерения. Всичко, което съществува по осите север-юг и изток-запад. Но нищо нагоре и надолу. Всичко, което излиза над или под тази плоскост, буквално е извън тяхното възприятие.

Мор посочи металната дръжка.

— Ако поставим тази триизмерна дъга в — техния двуизмерен свят, те ще виждат само допирните ѝ точки.

Посочи основата на дръжката.

— Тук и тук. Ще определят всяка точка като отделен двуизмерен обект и няма да са в състояние да установят, че двата обекта са свързани и всъщност представляват едно цяло.

Прокара длан по дъгата.

— Добре, ако това е електрическа верига, свързана с енергиен източник, те ще могат да регистрират енергията в двата края и даже да установят, че двата обекта действат в синхрон, варират по едно и също време, но няма как да знаят откъде и защо идва тази енергия, защото цялото им съществуване е затворено в двете хоризонтални измерения на пода.

Хендърсън явно разбра обяснението.

— Искаш да кажеш, че тези камъни са като двете допирни точки, само че в четири измерения.

Мор усещаше, че постига известен напредък.

— Точно така. Ние виждаме и регистрираме само частите, свързани с нашия триизмерен свят, но ако сме прави, през времето минава невидим проводник, който идва от енергиен източник, насочващ към камъните огромни количества енергия.

— Добре — каза президентът. — За пръв път нещо в тази история започва да изглежда логично.

Седящият срещу директора на НИИ Стекър се изправи.

— Господин президент, трябва да вземем предвид и друга възможност, която не се основава само на някаква шантова теория, а на преки доказателства, които я свързват с камъните.

— А именно? — ядосан от ненавременното му обаждане, попита Мор.

Стекър не му отговори, а се обърна към обектива на камерата, за да е с лице към Хендърсън.

— Господин президент, чували ли сте понятието „геомагнитна инверсия“?

— Обръщането на северния полюс ли?

Директорът на ЦРУ кимна и даде знак на своя експерт да изложи позицията им.

— Обясни на президента, Ърнест.

Ърнест — слаб мъж с лабораторна престилка — явно беше нервен в такава компания и се наложи два пъти да се прокашля, преди да започне.

— През последните сто милиона години северният и южният магнитен полюс десетки пъти са си разменяли местата. Последното обръщане е станало преди седемстотин и осемдесет хиляди години, явление, което наричаме „инверсия Брюнес-Матуяма“. Но през милиардите години преди това полюсите са се разменяли почти хаотично, понякога през четирийсет-петдесет хиляди години, друг път оставали стабилни повече от петдесет милиона години. Периоди, които ние наричаме „суперхрони“. Всъщност никой не разбира хронологията и механизма на тези инверсии.

Мор се вгледа в експерта. Размишляваше над думите му и се чудеше накъде клони.

— През последните няколко години изследователи от Националната агенция за океаноложки и атмосферни изследвания и други организации активно проучват магнитното поле, за да разберат това явление по-добре — продължи Ърнест, като намести очилата си. Започваше да се поти.

— Всичко това е много интересно — е неприкрито раздражение го прекъсна президентът. — Но какво общо има с камъните, по дяволите?

Експертът от ЦРУ преглътна образувалата се в гърлото му буца.

— Ще ви покажа — отвърна той, обърна се към компютъра и започна да пише на клавиатурата. На един от плоските екрани в лабораторията се появи диаграма, която се виждаше и на монитор в Белия дом. Хоризонталната ос представяше времето: започваше от 1870-а и завършвайки с 2012-а.

Още преди ученият да започне да обяснява графиката, на Мор му призля. „Какво са измислили пък тези?“

— Още в края на деветнайсети век са направени сравнително точни измервания на силата и положението на подето на северния магнитен полюс. Тази графика показва преместването на полюсите по години.

Ърнест посочи дебелия червена линия, пресичаща диаграмата.

— Тук виждаме началото на фаза на по-бързо преместване. Вече започнало през хиляда осемстотин и седемдесета, по неизвестни

причини то рязко се е ускорило през хиляда деветстотин и осма.

Проследи линията с показалка.

— А оттук наблюдаваме продължително постепенно забавяне, като през миналия век северният магнитен полюс се е премествал на юг приблизително с единайсет-дванайсет километра годишно. Темп, който през последните няколко години се ускори до около трийсет и два километра годишно.

Няколко щраквания с мишката и на екрана се появи втора графика, представяща силата на полето. Времевата ос обхващаше последните три хилядолетия.

— Както виждате, силата на полето е намалявала почти непрекъснато от пик, достигнат преди около две хиляди години. По данни от миналата година силата на магнитното поле на Земята е намаляла с трийсет и пет процента от този пик, като почти половината от този спад е от периода след хиляда деветстотин и осма.

Годината 1908-а звучеше познато на Мор, ала директорът на НИИ не се сещаше защо.

На дисплея се отвори трета диаграма, чиято хронологична ос започваше от 2009 година.

— Това е силата на полето през последните три години.

Мор се вторачи в екрана. Имаше два по-резки спада и два незначителни пика, но ако времевият индекс беше точен, той вече знаеше накъде клони ЦРУ.

Силата на полето бе намаляла с още пет процента през зимата на 2010-а, точно когато Даниел и оцелелите от нейната група бяха донесли бразилския камък във Вашингтон.

В края на ноември тази година се различаваше малък пик, съвпадащ с импулса в полярния кръг. Друг голям спад се наблюдаваше в отсрещния десен край на диаграмата. Мор предположи, че той е свързан с епизода отпреди няколко дни, същия момент, в който Даниел беше извадила втория камък от дъното на Мексиканския залив.

След последния спад магнитното поле на Земята бе отслабнало почти наполовина и се намираще в най-ниската си точка за последните петдесет хиляди години.

Освен ако данните не бяха подправени, дори самият Мор виждаше, че камъните са тясно свързани с отслабването на магнитното

поле. Последното им изчисление за момента на тяхната поява дори съвпаднаше с началото на отслабването.

В случай че Хендърсън още не е разбрал, експертът на ЦРУ нанесе решителния удар.

— Както виждате, господин президент, това рязко намаляване на силата на полето съвпада точно с два епизода: донсянето на камъка от Амазония и епизода отпреди две денонощия. И колкото и да е невероятно, наблюденията показват, че през последните пет месеца магнитният север се е преместил с над двеста двайсет и пет километра на юг — сто четирийсет и пет от които след двайсет и първи ноември.

Тъй като Мор смаяно мълчеше, думата взе Стекър.

— Според нас НИИ в известен смисъл са прави. Камъните черпят енергия от някакъв непонятен и невидим за нас източник, но ви уверявам, господин президент, че той не е в бъдещето, а тук, в настоящето. Тези камъни изчерпват нашето магнитно поле, което буквално изчезва пред очите ни. Всеки път щом хората на Мор намерят нов камък и го изкарат на открито, положението рязко се влошава.

— По дяволите? — изруга Хендърсън.

Стекър обаче не беше свършил.

— Най-много ме плаши това, господин президент, че камъните събират цялата тази енергия в себе си, може би я натрупват, и когато я освободят... Не знам за края на света, обаче това може да е краят на модерния електронен свят, какъвто го познаваме.

Мор се чувстваше като адвокат, когото са изненадали с някаква информация и иска да знае защо другата страна не я е споделила с него. Само че не се намираха в съда и никой не се интересуваше от неговата изненада. В известен смисъл това дори влошаваше положението. Експертите на ЦРУ бяха открили нещо, за което той и хората му не подозираха, и този факт го правеше да изглежда некомпетентен.

— Добре — каза Хендърсън. — Сега от практическа гледна точка: как ни се отразява отслабващото магнитно поле? Явно се е случвало и по-рано, нали? Наблюдава ли се масово измиране на видове като изчезването на динозаврите? — Той замълча за миг. — Арнолд?

Все още зашеметен, Мор вдигна очи и каза:

— Не, господин президент. Но нашият свят е различен от техния. Ние използваме електрическа енергия за абсолютно всички важни неща. А при отсъствието на магнитно поле ще бъдем изложени на слънчевия вятър.

— На слънчевия вятър ли?

— Да. Това е постоянен поток поляризирани частици, който ще унищожи електропреносните мрежи, компютрите, процесорите и всички други съвременни електрически уреди. Въпреки че няма да стопи Земята, както предполагат някои в Холивуд, едно силно слънчево изригване, явление, известно като изхвърляне на коронална маса, буквално може да ни върне в каменната ера. Или поне в края на деветнайсети век.

— И в крайна сметка ще се отрази върху човешката тъкан — прибави Стекър. — Ще се увеличат мутациите, ракът и други болести.

Президентът мълчеше, очевидно обмисляше казаното. После подаде неочаквана сламка на давящия се.

— Ти сигурно смяташ, че камъните са пратени, за да го предотвратят, нали?

Мор се оживи.

— Да, господин президент. Тези данни ме навеждат на точно такова заключение.

Стекър се намръщи.

— Колко си наивен, Арнолд! И след всичко това мислиш, че тези камъни са за наше добро? — Извади разпечатан лист и продължи: — От собствения ви превод: Децата не си взимат поука, затова трябва да бъдат наказани. Война на човек с човека, не ще расте вече храна, безкрайно кръв ще се лее, болест ще отнесе повечето. Денят на Черното слънце носи гибелта на човека. Пет катуна, сто години безкрайни убийства. Петдесет катуна, хиляда години болест и смърт. За да се сложи край на това, за всички трябва да има жертвоприношение.

Остави листа на масата.

— Тези неща са оръжия, Арнолд, бомби, пратени да ни унищожат бързо и чисто преди ние да сме унищожили света, в който ще съществуват те.

— Абсолютно нелогично е да смяташ, че можеш да се върнеш в миналото, да унищожиш огромната част от обществото и това да не ти

окаже влияние — избухна Мор. — Твоят аргумент е абсурден, Стекър, и ако наистина беше достатъчно умен, за да проумееш собствените си думи, щеше да го разбереш.

Директорът на ЦРУ се наежи, но не отстъпи.

— Ако тези неща бяха предназначени да ни помогнат, защо са ги скрили? — възрази той. — Човек да не би да крие аптеката за първа помощ? Или пожарогасителя? Не, естествено, обаче крие мини, гранати и бомби. По дяволите, ако са искали това нещо да ни помогне, щяха да ни го пуснат в скута, а нямаше преди три хиляди години да го зароят в някакъв древен храм.

След тези думи се разрази истински ад. Мор крещеше на Стекър, двамата учени се караха, а президентът многократно настояваше за ред — като съдия в полудяла съдебна зала.

— Това е нелепо, по дяволите? — извика Мор. — Най-невероятното пътешествие в историята на човечеството, може би най-великото постижение на всички времена, а ти смяташ, че са го направили, за да унищожат собствените си прародители?!

— Стига си се самозалъгвал, Арнолд. Най-великите открития на човека са създадени с военна цел. Държави, континенти, религии — човек мобилизира всичко, с каквото разполага, всяка капка физическа, умствена и духовна енергия в борбата за самосъхранение.

Мор искаше да се защити, да отговори, ала не се сецаше за нищо смислено. При отсъствието на каквато и да е отбрана от негова страна Стекър продължи настъплението си.

— Тези твои хора от бъдещето пращат нещо в нашето време, нещо, което явно ни се отразява зле, а ти продължаваш да вярваш, че идват с мир?! Ако искаха да ни помогнат, защо просто не са пратили камъните в нашето време? Ще ти кажа защо: защото тези неща са имали нужда от време, за да се заредят. Пратили са ги в миналото ни, за да натрупат енергия, да я съхранят в тази четириизмерна верига, за която не преставаш да говориш, и после да я насочат от един път срещу нас. Да ни покажат нашата греховност.

Мор пламна от гняв, но се овладя и не се нахвърли върху Стекър, а се обърна към екрана.

— Господин президент, тук не става дума за Арнолд Шварценегер, Хърбърт Уелс или Стар Трек. Става дума за проява на върховно усилие, подложило на изпитание и довело до мутирането на

хората, които са се нагърбили с него. И в резултат на което накрая са умрели тук — изхвърлени на чужд бряг, така да се каже.

— Самоубийствена мисия — нехайно подметна директорът на ЦРУ. — Случайно да си чувал за камикадзета?

— Това не е майтап — изсумтя Мор.

— Не е, но не е и никаква загадка. Това нещо е опасно. Бомба със закъснител, която не знаем как да обезвредим. И заради твоето ровичкане в нея ще загинем всички.

Един бърз поглед към президента показва на Мор, че губи спора. И все пак не можеше да отстъпи, така че продължи да настоява, макар да съзнаваше, че вече сигурно прилича на побъркан.

Обърна се към собствения си експерт, след това към екрана с образа на президента и после към отсрещния край на помещението, където Наганиал Ахига тихо седеше и наблюдаваше сцената като зрител — пиеше със сламка газирана напитка от грейпфрут.

— Ей, ти? — извика Мор. — Кажете нещо, по дяволите! Президентът те прати тук, за да дадеш мнение, да решиш кой е прав. Знаеш ли, ще е много любезно от твоя страна, ако поне от време на време си отваряш проклетата уста.

Разбираще, че е глупаво да се нахвърля върху арбитъра. Но вече не му пукаше. Разбираще и че се самоунищожаваше, но беше безсилен да спре.

Ахига го изгледа с любопитство, а в лабораторията изведнъж се възцари тишина. Дори от Белия дом се чуваше само тихото пращане на статичните смущения. Навярно усетил, че цялото внимание е насочено към него, старият жител на Галъп, щата Ню Мексико, отпи още глътка грейпфрут, после попита реторично:

— Искате да говоря? — Гласът му звучеше тихо и дрезгаво, като гладки камъни, които се търкат един в друг. — Разбира се, ще говоря, стига да сте приключили с всичките тези викове и крясъци.

Прокашля се, остави бутилката, погледна право към Мор и каза:

— Според мен ти грешиш. — И сви рамене.

Сякаш току-що наслуки беше взел това решение — като подхвърляне на монета наум. Или се дължеше на избухването на Мор? Дали изобщо взимаше задачата си на сериозно?

— И само това? — попита директорът на НИИ. — Нищо повече ли няма да кажеш?

— Напротив. — Ахига кимна към Стекър. — И той греши. И двамата обикаляте в кръг. Викате, крещите и вдигате врява. Човек не може да мисли на такъв шум. Ще ми се да можех да кажа, че това е присъщо за белия човек, обаче баща ми също го правеше — глъчка на хора, които държат да излязат прави, а не на хора, които искат да знаят истината.

Отново сви рамене.

— Дали знам отговора? Не. Не го знам. Но знам достатъчно, за да виждам в какво грешите.

— В какво?

— И двамата се опитвате да решите какво да правите въз основа на това какво са направили тези хора от бъдещето. Въз основа на техните действия, на онова, което са ви пратили, на документите за него, които са оставили. И по този начин ви убягва същественото.

Мор с усилие следеше логиката му.

— Вие бъркате причина и следствие — поясни Ахига. — Когато след хиляда години те са взели своето решение, всичко това — откриването, на камъните, този спор, евентуалните резултати от него, ако изобщо има такива — вече е било направено, било е стара история, така да се каже. Което означава, че решението им се основава на това какво сме направили ние. Те не са пратили камъните тук, за да ни накарат да *направим* едно или друго. Пратили са ги, защото в известен смисъл ние сме ги помолили.

Ученият спокойно плъзна поглед по всички лица.

— Ние сме причината, техните действия са следствието. Нашият избор е тяхната съдба, а не обратното. И трябва да разберете, винаги е било така. Ако живеят нещастно, защото нашата войнолюбива природа накрая е унищожила най-доброто от нас, причина за това е нашият избор, независимо от тези камъни. Ако живеят в рая, пак трябва да отдадем дължимото на себе си.

— Значи искате да кажете, че нямаме избор, така ли? — попита президентът.

— Не, ни най-малко — възрази Ахига. — Разбира се, че имаме избор, обаче каквото и решение в крайна сметка да вземем, *то* ще ги накара да ни пратят камъните, било то за да ни унищожат или да ни спасят.

Мор се отпусна на мястото си и въздъхна. Дори Стекър мълчеше смаяно.

— Е, тази кръгова логика не ни е от особена полза — измърмори Мор.

— Знам — каза физикът, вдигна бутилката грейпфрут и отпи. — Точно затова си мълчах.

54.

Въпреки леко забавената електронно криптирана сателитна връзка от гласа на Мор Даниел разбираше, че положението се е влошило. И то не само заради геополитическите новини и вашингтонските интриги.

— Имам информация за Юрий — каза той. — Отчасти от мой източник, отчасти — да не повярваш — от Стекър, благодарение на високопоставен източник в руската Научна дирекция. Според мен е вярна.

— Какво има? — опасявайки се от най-лошото, попита Даниел.

— Ще ти кача данните, за да ги разгледаш на дисплея на телефона, но ето най-същественото. Юрий е роден точно извън най-тежко облъчената зона около Чернобил. Родителите му, които и да са били, не можели да се грижат за него, тъй като се родил с нервно-дегенеративно разстройство. Конкретната диагноза не е ясна, но е известно, че болестта безпощадно поражява нервните влакна. Отначало пациентът получава тикове и треперене, но това скоро се превръща в тремор и даже в припадъци. В третата фаза човек изгубва напълно двигателния си контрол, а в четвъртата неволевите мускули като сърцето престават да функционират и настъпва смърт.

Въпреки че бе ужасена, Даниел се сети да попита:

— Колко бързо прогресира болестта?

— При нормални условия третата фаза започва до пет години, а леталният изход настъпва максимум до десет.

Тя се замисли.

— Сигурен ли си? Защото изобщо не забелязвам много симптоми и освен ако не бъркаш нещо, Юрий вече би трябвало да е умрял.

— Нищо не бъркам — възрази Мор. — Юрий е още жив, защото руснаците са го подложили на необичайно лечение. В редки случаи агресивното директно електростимулиране на нервните влакна, гръбначния стълб или мозъчната кора забавя развитието на болестта.

— В мозъчната му кора е имплантирано нещо — каза Даниел и му обясни за откритието, което бяха направили в спешното отделение.

— Да, експериментирали са с него. И освен че е допринесъл за забавянето на развитието на заболяването или дори за частична ремисия, тъкмо този имплант явно е причина за способностите, които наблюдаваш. Затова Юрий вижда или усеща електромагнитни смущения.

Когато за пръв път бе чула, че с момчето са експериментирали, тя бе изпитала единствено отвращение, но сега гледната ѝ точка се промени.

— Опитът очевидно е бил успешен. Поне физически.

— Не всичко е розово.

— Защо?

— След като анализирахме данните и доста странния произход на устройството, стигнахме до предположението, че това, което са имплантирали в мозъка на Юрий, не е медицински уред, а късче от руския камък, който е на разположение на Научната дирекция от петдесетте години на миналия век.

— Какво?! — Даниел не вярваше на ушите си.

— Изглежда, че руснаците отдавна са открили техния камък или поне останките от него.

— Какво искаш да кажеш?

— Вчера Стекър ме свари неподготвен. Неговите хора са свързали тези камъни с постоянното отслабване на земното магнитно поле. Майсторски ме преметнаха — добави презрително. — Очевидно са прави, поне в известен смисъл. Определено има връзка между камъните и отслабващото магнитно поле.

— Майтапиш ли се?

— Не — отвърна Мор. — Всеки път щом извадим поредния камък от земята, силата на полето намалява и настъпва промяна в положението на северния магнитен полюс.

Лейдлоу изведнъж се озова отново в карцера на Кан и чу Петров да разказва как корабът му изгубил ориентация и плавал на север вместо на юг, тъй като той се ориентирал само по компас. Не беше виновен Петров — полюсът се беше изместил. Даниел си спомни за излязлата им от строя навигационна система и преследващите ги акули. Сега знаеше причината: Юрий и имплантираното в мозъка му

парченце камък. Слабият импулс на 21 ноември в Берингово море трябваше да е дошъл от него. Акулите ги бяха следвали, също както рибите чук в Мексиканския залив се бяха скупчили около нея, когато носеше камъка.

— Подобно отслабване е имало през хиляда деветстотин и осма — продължи Мор. — Трябваше ми известно време, за да разбера причината.

— Да не би руснаците да са намерили камъка още тогава? — учуди се тя.

— Не точно. Според нас той се е взривил или самоунищожил в Централна Русия през юни хиляда деветстотин и осма.

Юни 1908-а. Датата ѝ звучеше познато.

— Тунгуският метеорит? — ахна Даниел.

— Знаеш ли за него?

— Естествено. През лятото на хиляда деветстотин и осма мощен взрив разтърсил руската тундра. Огнени кълба били видени в небето на цели петстотин километра разстояние, дърветата били повалени като домино в радиус от трийсет километра. Повечето хора смятат, че става дума за метеорит, избухнал във въздуха, или може би дори за малък астероид. Експедиции са търсили останките му, но доколкото знам, не са намерили нищо. Според последните изчисления, които съм виждала, експлозията била с еквивалент на трийсетмегатонна бомба.

— Да речем петдесет — поправи я Мор. — Поне според руснаците. Две хиляди пъти помощна от Хирошима.

— И ти твърдиш, че е бил един от камъните, така ли?

— Това е единственото логично заключение. Отслабването на магнитното поле точно съвпада с този случай. Самият взрив не може да се обясни даже с теорията за метеорита. Няма кратер, няма радиация. И после, онова, което са открили руснаците.

— Останките от камъка? — предположи Лейдлоу.

— Изглежда. През хиляда деветстотин петдесет и седма, по време на неочакваното затишие в Студената война, те пратили експедиция, която запазили в пълна тайна. И с помощта на най-модерната за онова време техника открили място, което приели за епицентъра на събитието. Силното магнитно излъчване ги навело на заключението, че са се натъкнали на никелово-желязното ядро на метеорит, паднал на дъното на езерото Чеко. След едногодишно

търсене под водата не намерили нищо, но после магнитното поле изведнъж се променило и всички системи на най-голямата им драга излезли от строя. Докато се опитвали да ги поправят, магнитометърът ги отвел при едно-единствено парче, извадено на борда точно преди системите да изпуснат.

— И руснаците го имат оттогава.

— Едно от най-ценните притежания на Научната дирекция.

— И са го използвали при експериментите с Юрий — каза Даниел. — Сега разбирам защо си искат детето.

— Искат си парчето от камъка и не желаят светът да узнае за какво са го използвали — потвърди Мор.

— А след експеримента? — попита тя.

— Трябва да го извадят. Операция, при която Юрий най-вероятно ще умре.

Лейдлоу потрепери. Не вярваше на ушите си.

— Как се е озовал при Кан?

— Някои служители в Дирекцията явно решили, че изваждането на късчето от Юрий е нехуманно решение. И го отвлекли с помощта на свои познати. Продали го на Кан, след като им обещал, че ще се отнася добре с него. Според нас всички те вече са мъртви.

— А защо му е Юрий?

— Защото Кан, който от години не се е появявал публично, страда от същото заболяване като детето. Ако се съди по момента на изчезването му, трябва да се е разболял преди пет години. Ако слуховете са верни, след около година ще е мъртъв.

Сега вече имаше логика, поне отчасти.

— Юрий беше при него — отбеляза Даниел. — Кан е можел да го оперира още тогава.

— Явно не иска само парчето — поясни директорът на НИИ. — Смятал е, че Юрий може да го отведе при останалите камъни. И че с тях може да постигне нещо повече от ремисия — да се излекува напълно.

— Значи няма четвърти камък. — Тя се зачуди какви ще са последиците от това за пророчеството.

Ако камъните бяха предназначени да им помогнат, дали щяха да имат достатъчно енергия, за да изпълнят задачата си? А ако бяха предназначени да причинят опустошения, дали сега Русия щеше да

бъде пощадена, а Северна и Централна Америка щяха да понесат главния удар?

— Останало е само късче от него — каза Мор.

След като помисли няколко секунди, Лейдлоу зададе очевидния въпрос.

— Какво ще стане, когато тези камъни изпълнят мисията си? — Беше вярвала, че вървят по правилния път, но сега... Изведнъж усети, че увереността я напуска.

— Не знам — призна някогашният ѝ партньор. — Струва ми се, че вие с Макартър би трябвало да сте по-наясно по този въпрос от мен.

— Какво ще стане с Юрий? — директно попита тя.

Мор се поколеба, после някак виновно отвърна:

— Според нас следващият импулс ще е много помощен от предишния. Може би сто пъти по-моцнен. Може би хиляда. И ако въздействието му върху Юрий е пропорционално...

— Той ще умре — довърши изречението младата жена.

Мор не отговори. Нямаше нужда.

Струваше ѝ се невъзможно. Невъобразимо несправедливо. Да преживее всичко това, само за да умре накрая. Не можеше да приеме, че детето ще свърши така. Трябваше да има начин да го спасят. Трябваше.

Чуваше, че Мор говори, ала умът ѝ се беше вцепенил.

— Тук е заложено много повече от живота на Юрий — продължаваше той. — Трябва да се дистанцираш, да не влагаш емоции.

Някога тя се гордеше с това си качество.

— Само не ми казвай да гледам нещата в цялостна перспектива — тросна се Лейдлоу. — Да речем, че легендата е вярна, че е история, а не метафора. Ще загинат милиарди, ако допуснем грешка. Стотици милиони от тях ще са деца като Юрий.

Пое дълбоко дъх, опита се да се овладее, както можеше едно време, и попита:

— Какво искаш да направя?

— Наредено ми е да ти дам следната заповед: настройте часовниците си да отброяват оставащото време независимо един от друг. Ако не получите друго нареждане от нас преди часа нула, трябва

да унищожите камъка и да заровите останките в най-дълбоката дупка, която намерите.

— Добре ясно ми е, че си получил такива инструкции. Но *ти* какво искаш да направим?

— Още не знам — въздъхна Мор. — Струва ми се, че всички ужасно се заблуждават, но не мога да те моля да нарушиш заповедта. Не и без категорично доказателство.

Лейдлоу разбираше и какво иска да ѝ каже, и защо го премълчава.

— Направете си собствени заключения — прибави той. — Вземете решение, за което после няма да се разкайвате, и ми съобщете дали можете да изпълните това, за което ви моля.

Даниел мълчеше. През прозореца виждаше жителите на Сан Игнасио в спускация се здрач. Децата се готвеха за коледна процесия. Прииска ѝ се да отиде да види Юрий.

— Добре — каза накрая.

— Благодаря — каза Мор.

Лейдлоу прекъсна връзката, прибра телефона и примига да спре сълзите, които напиреха в очите ѝ.

55.

Хоукър седеше на стъпалата пред къщата и гледаше процесията на улицата. Децата от селото разиграваха пътя на Богородица и Йосиф до Витлеем. Едно момченце носеше дълга синя роба, облечено в бяло и жълто момиченце яздеше магаренце след него. Останалите ги следваха. Юрий също беше в процесията.

Момчето, което играеше Йосиф, гледаше сериозно и водеше магарето от врата на врата, учтиво чукаше и питаше дали има *habitaciones en la posada* — „място в хана“.

И децата от групата затаяваха дъх в очакване, ала навсякъде им отговаряха отрицателно. Накрая, в една къща близо до черквата, на прага се появи жена, която погледна невръстните Мария и Йосиф, усмихна им се и каза:

— Si.

И децата обезумяха.

След няколко минути празникът вече беше в разгара си, свиреше музика, децата чупеха пинятата^[1], за всички имаше ядене и пиене. В дните преди Коледа такива сцени можеха да се видят из цяло Мексико.

В маянски села като онова, в което за кратко бе живял Макартър, празнуваха нещо друго — зимното слънцестоене и приближаващия край на маянския календар.

Сцени на радост и щастие, навсякъде. Хоукър се питаше какво ли ще си помислят, ако научат онова, което знае той.

Юрий го видя и му се усмихна. Хоукър му махна с ръка и момчето продължи да тича и да играе с другите като съвсем нормално дете.

Такова градче може би щеше да е рай за русначето. Имаше електричество, но уредите бяха малко. Няколко електрически крушки по улицата, тук-там по някое радио, телевизор и телефон, ала нищо подобно на големите градове.

Когато всичко това приключеше, навярно можеха просто да оставят Юрий тук, да позволят на семейството, което в момента се

грижеше за него, да го осинови и така да му дадат възможност за пръв път да живее нормално. До известна степен самият Хоукър нямаше нищо против да остане в селото.

Прогони тази мисъл от ума си, надигна се и пресече улицата. Влезе в черквата с намерението да види как е Макартър и с изненада завари Даниел да пали свещ пред олтара.

Носеше памучна рокля на червени и черни щамповани цветя, която сякаш беше ушита специално за нея. Дългата ѝ кестенява коса се спускаше върху раменете. Едва я позна.

— Даниел?

Тя се обърна.

— Каква си само!

Тя се изчерви, после хвърли поглед към вратата — навън бяха започнали да палят фойерверки.

— Харесва ли ти?

Хоукър не можеше да спре да се усмихва.

— Никога не съм те виждал такава.

— Взех я назаем от жената, която се грижи за Юрий — каза тя.

— Току-що го видях — каза пилотът. — Забавлява се.

Усмивката ѝ се стопи.

— Поне веднъж.

— Какво има?

— Мор смята, че Юрий ще умре утре, когато камъните освободят енергията си.

— Какво? — смая се Хоукър. — Защо?

— Защото имплантът в мозъчната му кора не е медицинско устройство, а късче от руския камък.

И му разказа за разговора си с Мор. Хоукър се намръщи — сякаш нещо просто не им позволяваше да спечелят.

Лейдлоу отново се обърна към олтара, прошепна молитва и сложи свещичката, която държеше, при другите.

— Може пък и да не умре — каза Хоукър.

Тя го погледна през рамо.

— Избата долу — поясни пилотът. — От която нашият луд учен не ще да излезе, докато не открие тайната формула. Тя е на шест метра под земята. Може да го защити, както храмовете в Амазония и под

водата изолираха камъните. По същия начин, както тунелът в Юка не позволява на бразилския камък да се свърже с нашия.

Даниел стоеше и го гледаше.

— Нали всъщност е скривалище — прибави той. — Защо да не я използваме точно като скривалище?

Очите ѝ сияеха и го обзе усещането, че тя търси нещо в него. Че се пресяга към него.

— Не знам как можеш да твърдиш, че не ти е останала надежда — промълви Даниел. — Защото ти ми даваш надежда винаги, когато си до мен.

Тези думи го свариха неподготвен. Погледът ѝ и гласът ѝ го докоснаха по-дълбоко, отколкото обикновено позволяваше. За миг си помисли за начина, по който се развиваше животът му, за изгубените приятели, изгубените битки, някои от които бяха резултат от собствените му безразсъдно арогантни решения. Помисли си за срещата с Мор в африканското село на Девера, когато беше седял в черквата, неспособен да спи, да говори и да мисли.

— Последния път, когато влязох в черква, буквално целият бях в кръв — каза той. — Знаеш ли, чувствам се като Пилат. Понякога просто не можеш да я измиеш от ръцете си.

— Това може би е единствената ни обща черта. И аз се чувствам виновна за всичко. За Макартър, за Юрий, за Маркър... За теб.

— За мене ли?

Тя впери очи в него.

— Не знам какво те преследва толкова мъчително. Но това е минало. Днес осъзнах, че не можем да го променим. Колкото и да се опитваме. С каквото и да разполагаме. Включително тези камъни.

Имаше нещо в гласа ѝ, частично решение на собствените ѝ проблеми, предположи Хоукър.

— Можем само да се борим за по-добро бъдеще — Прибави Даниел.

— С камъните.

— С всичко, с което разполагаме — отвърна тя. — За всички, които обичаме.

Продължаваше да го гледа втренчено и Хоукър отново изпита усещането, че търси нещо в него. Сякаш смяташе, че той крие нещо, и искаше да го извади наяве.

— Какво решение ще вземеш, ако зависи от теб? — попита накрая Даниел.

Пилотът я гледаше, в тишината на черквата. Отдавна беше изгубил вяра в повечето неща — правителства, църква, в самия себе си. И преди не понасяше леко мисълта, че решението лежи на неговите плещи, ала след пристигането им в Сан Игнасио това чувство се бе изострило.

— Ти си единственият от нас, който не е засегнат — напомни му Даниел.

— Хайде да видим какво ще открие Макартър — отвърна той.

— Току-що говорих с него. Не върви добре. Самият той не изглежда добре, тъй че не знам какво ще получим от него.

Тази новина не беше обнадеждаваща. Без превода на археолога можеха да разчитат само на догадките си.

— Е, какво ще е решението ти? — повтори тя.

— Повечето хора, които съм срещал, са жестоки — отговори Хоукър. — Всичко е само егоизъм и алчност. Искаш от мен да вярвам в човечеството? — Погледна разпятието, образа на изтерзания, окървавен Христос. — Ето какво ще направим.

Той се вгледа в очите ѝ.

— Да се надяваме, че Макартър ще измисли нещо, защото ако използването на тези камъни вреди на теб, на него или на Юрий... — Хоукър поклати глава. — Тогавя ще счупя камъка на безброй парченца. Та ако ще и целият свят да изгори.

Очите ѝ се бяха впили в неговите. Тя не мигаше, не помръдваше, не говореше. Просто безмълвно го гледаше. И Хоукър не знаеше дали това е добър, или лош признак.

Почувства се не на място, също като в простия дъсчен храм в Африка. И каза:

— Трябва да тръгвам.

— Ще дойда с теб — каза Даниел.

Обърна се към олтара, прекръсти се, после тръгна с него към вратата. Излязоха заедно в прохладната нощ.

В мига, в който се озоваха навън, на Хоукър му се стори, че чува приближаването на самолет. Но когато наклони глава, не долови нищо. После музикантите на улицата засвириха и Даниел го поведе към мястото, където жителите на градчето танцуваха.

В командния център на петстотин километра оттам хората на Кан обработваха постъпващата информация. Пешите патрули със свързани в мрежа камери бяха заснели близо двеста хиляди лица, без да се натъкнат на групата от НИИ, докато безпилотните самолети облитаха линията, която водеше към планините, и сканираха джунглата с инфрачервени камери, магнитометри и специални детектори, регистриращи и най-слабото радиоактивно излъчване.

Бяха открили няколко групи туристи, един разбит военен учебен самолет, чиито останки ръждясваха сред дърветата, и три вероятни обекта с неизвестни руини. Ала от американците нямаше и следа, поне до този момент.

Един от операторите на безпилотните самолети — седеше пред два големи компютърни екрана, показващи нещо, което много приличаше на кабина на модерен военен самолет, — засече сигнал. Информацията на дисплеите постъпваше от сензорите и уредите в безпилотния самолет. Намирацията се в Кампече „пилот“ го управляваше дистанционно от петстотин километра и го беше отвел до самия край на линията, когато получи сигнала.

Силата на сигнала бързо отслабна и операторът реши да рискува с още едно облитане, преди да насочи струващата един милион долара машина обратно към командния център. Този път сигналът беше по-ясен.

Операторът включи интеркома, който го свързваше с кабинета на Кан.

— Имаме сигнал от номер пет. Повтарям, имаме сигнал. В момента локализирам мястото. — Въведе координатите в компютъра и натисна ентър.

Компютърът анализира сигнала и го потвърди. — Сан Игнасио — каза операторът. — Кривят се в Сан Игнасио.

[1] Традиционен мексикански обичай, при който се чупи обикновено направено от папиемаше животно, пълно с бонбони, сладки и играчки. — Б.пр. ↑

56.

Арнолд Мор остана в тунела до късно през нощта — провеждаше симулации с програма, разработена от неговите експерти. Симулацията потвърждаваше теорията на Стекър. Камъните и техните енергийни вълни бяха тясно свързани с отслабващото магнитно поле, но колкото и Мор да си играеше с променливите, стойностите не съвпадаха. Бяха близки, но все пак се различаваха.

Въз основа на предположенията на НИИ той на няколко пъти промени изходните данни. Получените стойности бяха малко по-високи.

Отново ги промени.

Сега пък бяха по-ниски.

Ядосан, Мор реши да направи обратен анализ. Да използва действителните данни, за да получи такива изходни стойности, каквито трябва.

Зачака. На екрана се появи съобщение:

Невалиден оперативен параметър.

Нещо в уравнението не позволяваше операцията, като деление на нула.

Мор написа: *Предложение за корекция на параметрите?*

Компютърът направи серия изчисления и предложи решение:

Параметър с най-голяма вероятност за успешна корекция: брой магнитни полета.

Директорът на НИИ се втренчи в мигация курсор.

Брой магнитни полета. Какво можеше да означава това, по дяволите?

Намести очилата си, кликна върху изходната страница и прегледа всички параметри. Сред тях откри кутия за броя на магнитните полета. В момента беше въведено само едно: (1).

Мор се огледа. Чувстваше се глупаво. Можеше ли да има повече от едно магнитно поле? Програмата идваше от групата, която се занимаваше с изместването на северния полюс, и бе предназначена да

изчислява скоростта и величината на бъдещите промени. Неговите хора я бяха преработили така, че да предвижда и въздействието на камъните.

Камъните!

Можеше ли да се приеме, че те имат собствени магнитни полета? Мор погледна над очилата и промени броя на две: (2). После коригира данните за поле номер две според предполагаемата мощност на камъните. Натисна ентър и отново стартира обратния анализ.

Екранът премигна. _Невалиден оперативен параметър._

— По дяволите — изруга Мор.

Промени броя на три: (3). Компютърът поиска силата на третото поле. Мор нямаше отговор на този въпрос. Въведе X и натисна ентър.

Компютърът започна да изчислява. Беше свързан с група мейнфрейм сървъри и използваше сложна система за обработка на информацията, създадена от една от фирмите, по-рано членували в НИИ. Свързани в мрежа, сървърите имаха мощност като на суперкомпютър. Въвеждането на стойност X обаче изискваше огромна изчислителна мощност. И докато се взираше в празния екран, Мор се чудеше дали не е блокирал системата.

Въздъхна и тъкмо се канеше да се откаже, когато на монитора се появили цифри, показващи силата на полето в точките, където реално се намираще и където би трябвало да е полюсът. Мор провери данните. За негова огромна изненада стойностите съвпадаха точно.

Ако се вярваше на компютъра, имаше не едно, а три земни магнитни полета.

57.

Професор Макартър отново водеше борба. Под голите крушки в избата на черквата той установи, че не може да се съсредоточи.

Въздъхна и погледна бележките си по вече преведените йероглифи. „Това са думите на Падналия ягуар, последния от Братството. Записах ги на езика, който вече не съществува“.

Предполагаше, че става дума за автора на пергамента и че въпросният език трябва да са маянските йероглифи.

Мина на следващия ред от записките си. Виждаше, че почеркът му става нечетлив. В момента ръката му видимо трепереше, но явно беше треперила още тогава.

„Боговете в своята мъдрост дадоха четирите камъка на първите хора, дървените кукли. След страшната буря, след падането на Черния дъжд, остана само Братството да пази тайната“.

Беше сигурен, че това се отнася за маянската версия за сътворението, за създаването на човешкия род от боговете. След няколко неуспешни опита те използвали дърво и успели да направят същества, които донякъде приличали на хора, но имали уродливи тела и сухи напукани лица.

Според някои учени тези същества всъщност били маймуните, които накрая започнали да живеят по дърветата, но Макартър винаги беше отхвърлял тази теория, тъй като в описанието на дървените кукли не се споменаваше за козина и опашки, нито пък за гъвкавост и бързина. Напротив, описваха се като тромави и слаби. Както би трябвало да е изглеждал човекът, чийто скелет бяха намерили в пещерата под храма в Амазония. Скелет на човек от бъдещето.

И ако беше прав, след като дървените кукли загинали в бурята и потопа, нормалните хора, над които по-рано те, изглежда, имали власт, избягали от Амазония и поели на север. Повечето от тях се радвали на гибелта на дървените кукли. Ала Братството, навярно група жреци и техни помощници, знаели истината. Те взели достъпните им камъни и

ги отнесли на пътешествие, по-точно на няколко пътешествия. И ги поставили там, където им било казано.

„Жертвоприношението на сърцето остава в Суюа“.

Това беше бразилският камък, който двамата с Даниел бяха намерили преди две години.

„Жертвоприношението на ума беше отнесено надалеч. По посока на слънцето, отвъд голямото море“.

Макартър предполагаше, че това е руският камък. Онзи, който им предстоеше да открият.

„В Храма на посвещението отнесоха Жертвоприношението на душата, а последният отиде в планините. Тук поставих главния камък, Жертвоприношението на тялото, който лежи под Огледалото в Храма на ягуара“.

Братството, съставено от хора като днешните, обхващаше времето назад чак до първия храм в Бразилия. Изглеждаше логично: пътешествениците от бъдещето на Земята бяха слаби и уродливи, беше им трябвала помощ, подкрепа. Не можеше да се очаква да са изпълнили задачата сами. Сигурно бяха привлекли последователи и така се беше появило Братството.

Макартър четеше записките си, доволен, че миналото най-после се изяснява. И в същото време съзнаваше, че новите му открития не му дават информацията, която всъщност им трябваше: какво да правят сега.

Въпреки че му се виеше свят, той продължи да работи.

Наведе се над йероглифната книга и върху пергаментата падна капка пот от челото му. Той я подсуши с кърпа, избърса лицето си и се зае със следващата група символи.

Един изобразяваше Земята, сушата. Друг представляваше изцеление, а трети, вече знаеше той, означаваше камъните.

Дали камъните щяха да изцелят Земята? От какво?

Следваше йероглиф, означаващ хора, човечеството или човешкия род, после втори — природата, в известен смисъл Земята, и трети — Мрак. Познаваше тази комбинация: природата щеше да унищожи човека, като при изригване на вулкан или земетресение, но тук символите бяха в обратен ред.

Дали можеше да означава каквото си мислеше? Голяма част от пророчеството, особено както го приемаха и досега, изглежда,

предполагаше, че природата ще се надигне и ще погуби човечеството, но тук ставаше дума за друго. Пергаментът пред него загатваше за обратното — че човекът ще погуби природата. Дали катастрофата щеше да е по вина на човека, а не природен катаклизъм? Или в него се обаждаха либералните му предразсъдъци? Спомни си един спор със свой приятел консерватор, който твърдеше, че Макартър поставял дърветата пред хората.

Очите му изведнъж се замъглиха, насълзиха се и започнаха да парят. Той запремигва и се отпусна назад. Болеше го цялото тяло. Записа бележките си и насочи вниманието си към следващата серия йероглифи. Сториха му се познати, всъщност беше сигурен, че ги знае, ала не можеше да проумее значението им.

Странно усещане — като да не си в състояние да си спомниш името на човек, когото познаваш добре. Професорът проследи очертанията на първия знак с показалец, като се надяваше, че така ще размърда паметта си, но не му хрумна нищо. Начерта го с треперещата си ръка, ала умът му продължаваше да е празен.

Ядоса се. Това, което се опитваше да направи, беше почти невъзможно без база данни или поне старите му тетрадки. Или каталог на известните йероглифи. Само че тук не разполагаше, с нищо друго, освен изневеряващата му памет.

Отново се облегна назад. Въпреки топлината на избата започваше да го тресе и както често се случва с болен, чиято температура бързо се покачва, имаше чувството, че замръзва.

Спусна ръка към крака си и докосна раната. Тя отново пареше от инфекцията, беше подута и болеше при пипане.

Какво бе направил?

В напразен, отчаян опит да чуе пак гласа на жена си беше престанал да взима лекарствата, които му даваше Даниел. Болестта веднъж вече му бе върнала жена му или поне така си мислеше, болестта и камъкът, проводникът във времето. Но когато постепенно започна да оздравява, лицето ѝ изчезна, гласът ѝ вече не звучеше в главата му. Все едно се събуждаше от сън и му се искаше пак да заспи и да сънува същото. А той не можеше да си го позволи.

Затова прекъсна антибиотиците с надеждата да я види отново. Ала резултатът беше усилваща се треска и замъглен ум — в момент, в който всички имаха нужда умът му да е максимално ясен.

58.

На празника отец Доминго вдигна голям шум около Хоукър и Даниел. Местните жени не можеха да повярват, че тя е на повече от трийсет и още не е омъжена, и настояха да танцува с неколцина от тамошните мъже, после разбраха, че е дошла с Хоукър, и си поставиха за цел да ги карат да танцуват заедно и да пият колкото се може повече.

Към полунощ веселбата започна да утихва и двамата се озоваха сами на уличката пред къщата, в която ги бяха настанили.

Облегнаха се на стената един срещу друг.

Хоукър съзнаваше, че макар да е пленен от очарованието на Даниел, душата му е в смут. Събитията от последните дни не му даваха мира, а и появата на Арнолд Мор в Африка, кой знае защо, не излизаше от ума му.

— Давам едно песо, за да науча за какво мислиш — предизвика го Даниел.

— Просто за нещо, което Мор ми каза в Африка — отвърна той.

— Какво?

Хоукър се поколеба за миг, после каза:

— „Чувствам, палци ме сърбят“.

— „... значи злото е на път“ — довърши тя. — Бредбъри^[1]?

— Всъщност е от „Макбет“.

— Шекспир? — Даниел се усмихна. — Изненадваш ме.

— И аз поназнайвам едно-друго.

— Така изглежда. Като Макбет ли се чувстваш?

— Вещиците му казват тези думи, след като става предател и убива краля — отвърна Хоукър.

— Ти, не си нито предател, нито убиец, и Арнолд Мор със сигурност няма такова мнение за теб.

Навярно имаше право. Мор наистина го беше наел да спаси най-скъпия за него човек на този свят, — нея.

— Някои хора няма да се съгласят с тебе, обаче имам предвид друго — поясни Хоукър. — Макбет е верен воин, смазал враговете на

краля, докато вещиците не разпалват амбициите и самолюбието му, като му съобщават, че скоро ще стане крал. Въпросът е дали изобщо е щял да направи нещо, ако те са си държали устите затворени.

Лейдлоу се досети накъде клони.

— Мислиш си за камъните и нас, и за пергамента на отец Доминго. Боиш се да не се подведем, така ли?

— Не вярвам в предопределението — заяви той. — Но хората могат да бъдат манипулирани да правят неща, които иначе не биха направили никога.

Даниел си пое дъх и се вгледа в очите му.

— Предопределението и съдбата не са непременно нещо лошо. Къде щях да съм аз, ако ти не се беше появил в моя живот?

Хоукър срещна погледа ѝ. Огромна част от неговия свят тънеше в мрак, но тя някак си внасяше в него светлина. Мъждукащите отблясъци на огъня къпеха лицето ѝ, хвърляха по него сенки и загадъчност. Над очите ѝ падаше тъмен кичур.

Той се пресегна и го прехвърли зад ухото ѝ. Но не отдръпна ръката си, а и тя не се отдръпна. Хоукър прокара пръсти по лицето ѝ, нежно я погали по бузата. Даниел се притисна към дланта му, после се извъртя към него, когато той се наведе да я целуне.

Отговори на целувката му и Хоукър усети вкуса на вино по езика ѝ, лъхна го топлината на дъха ѝ.

Целунаха се страстно, после се отдръпнаха един от друг и за миг се погледнаха в очите. Той прокара пръсти през косата ѝ, постави длан на тила ѝ и я притегли към себе си. Даниел затвори очи и се подчини.

Седнаха на близката каменна пейка. Тя пак го целуна и притисна лицето си към неговото, меката ѝ буза погали неговата, мирисът на косата ѝ и уханието на нощта ги обгърнаха и опияниха.

Докато я прегръщаше, той се чувстваше като омагьосан. Не че цял живот я бе чакал — беше имал много жени на най-различни места. Те го утешаваха в тежки нощи, помагаха му да забрави ада, в каквото понякога се превръщаха дните му. Но сега бе различно — чувстваше се като удавник, който си поема глътка въздух. Получаваше шанс да преоткрие онова, което осмисля живота.

Притисна я към себе си, пръстите му проследиха плавната извивка на тила ѝ, плъзнаха се надолу към гърба ѝ, към най-горното копче на роклята ѝ, разкопчаха го.

Тя прокара пръст по гърдите му, наведе се към него и го целуна. Дланта му я галеше отстрани по шията, по рамото и надолу по меката кожа на гърба. И изведнъж спря.

— Какво има? — Даниел го погледна с притворени очи.

Хоукър отново прокара длан по гърба ѝ, точно над закопчалките на сутиена ѝ. Само че сега движенията му бяха различни, клинични, търсещи.

Стана ѝ смешно.

— Някакъв проблем ли имаш там отзад?

— Наскоро да са те оперирали? — попита той.

— Не — малко раздразнено отвърна Даниел. — Защо?

— Защото имаш белег между лопатката и гръбначния стълб. И под кожата ти напипвам нещо твърдо.

След минута бяха в къщата. Даниел смъкна памучната рокля от раменете си и се наведе под светлината на лампите. Изведнъж си спомни болката в гърба, след като се беше свестила в Хонконг. И ярко осветеното помещение, което бе взела за стая за разпити.

Дали не беше операция? Може би ѝ бяха имплантирали нещо?

— Какво е това? — попита тя.

— Предполагам, че е някакво проследяващо устройство — каза Хоукър. — Сигурно няма голям обхват, обаче може да се засече с дистанционен детектор, нещо като тия, които инсталират на автомобилите.

Сега Даниел вече разбираше. Естествено, че ще ѝ върнат обувките, естествено, че ще я оставят да избяга. Защото знаеха какво търси и бяха наясно, че ще го намери по-бързо от тях. Кан беше искал тя да е на свобода. И навярно Юрий да е с нея — заради необикновените му способности.

— Значи така са ни открили в морето!

— Възможно е.

— А и на теб ти се стори, че чуваш самолет.

— Може да е било нещо друго.

— Знаеш, че не е.

Тя се изправи, като притискаше роклята към гърдите си.

Завъртя се и се опита да види белега в огледалото, но той беше на място, което нито можеше да достигне с ръка, нито да различи ясно.

— Дълбоко ли е? — попита тя, макар да знаеше, че не е — щеше да изпитва много по-силни болки, ако бяха засегнали мускулите ѝ.

Пръстите му опипваха гърба ѝ.

— Точно под кожата е. Какво да направя?

Тя се обърна и го погледна в очите.

— Да вземеш нож и да изрежеш това проклето нещо от мен.

— Да не си луда? Това тук прилича ли ти на стерилна стая?

— Стерилността не е проблем. — Лейдлоу носеше силни антибиотици за Макартър.

— Добре. Само че аз не съм хирург, а и три часа се наливах с алкохол — каза Хоукър.

Тя впери очи в него.

— Не те карам да ми оперираш жлъчката, нали? Това е нещо като трънче, като треска. Просто трябва да разрежеш кожата и да го извадиш.

Хоукър не изглеждаше особено зарадван, но явно разбираше, че няма избор.

— Добре, лягай.

Даниел съблече роклята и постла на леглото хавлиена кърпа. Друга уви около кръста си. Хоукър се наведе над нея с шишенце спирт и нейната аптечка за първа помощ.

Извади цитромакса, който даваха на Макартър, и Даниел изпи две таблетки.

— Ще боли — предупреди я Хоукър.

Лейдлоу едва не се засмя.

— Не чак толкова, колкото ще те заболи теб, ако не побързаш.

Той взе един скалпел от аптечката, избърса го със спирт и го вдигна над гърба ѝ.

Даниел здраво прегърна възглавницата и затвори очи. Опита се да се съсредоточи върху нещо друго, за да не мисли за болката. Усети дланите му върху голата си кожа, топли, силни и тежки. Кракът му здраво притисна бедрото ѝ. Усещането на тялото му върху нейното я разсейваше, караше я да мисли за друго.

Внезапен допир на нещо студено я накара да се напрегне — ледено кубче, за, да вцепени кожата и. Тя рязко си пое дъх и го задържа. По лопатката ѝ се стекоха няколко капки вода. Едната се плъзна към хълбока ѝ и оттам по корема ѝ.

Настръхна. Прииска ѝ се да му каже да почака. Да се обърне, да го притегли към себе си и да се люби с него, преди да се случи всичко това. Ала времето да се наслаждават на живота беше изтекло.

— Готова съм — каза тя.

Усети дланта му тежко да натиска рамото ѝ и да го задържа неподвижно, после острието на скалпела направи плитък разрез в кожата ѝ. Даниел се напрегна, за да не извика от болка.

[1] В България романът на Рей Бредбъри е издаден под заглавието „Нещо зло се задава“. — Б.пр. ↑

59.

Отново в собствените си дрехи, с бинтовано рамо, Даниел отиде в черквата заедно с Хоукър. Носеше раницата с камъка, а той — аптеката с антибиотиците на Макартър.

По пътя Даниел се опитваше да овладее бушуващите в нея емоции, да потисне желанието си да каже на Хоукър да я прегърне и да я целуне. Трябваше да се стегне, да действа професионално.

Изваденият от гърба ѝ миниатюрен предмет се оказва радиоактивно топче, изотоп, който със съответната техника можеше да бъде засечен от разстояние, фактът, че не са ѝ имплантирали предавател, беше логичен. Щом знаеше за камъните, Кан разбираше, че такова устройство няма да функционира дълго в близост до тях. Топчето бе просто решение на проблема. Даниел предполагаше и се надяваше, че става дума за слабо радиоактивен изотоп с кратък период на полуразпад, който не причинява сериозни увреждания, ала не можеше да е сигурна.

Така че уви топчето в кърпа и го прибра в изолираната с олово кутия, в която носеше камъка. После с Хоукър побързаха да намерят Макартър. Възнамеряваха да тръгнат веднага, да отвлечат вниманието на силите на Кан от селото и да подхвърлят изотопа по пътя с надеждата да ги заблудят.

Влязоха в черквата и заслизаха към избата.

— Професоре? — подвижна Даниел.

Чу трясък и затича надолу.

Археологът лежеше до преобърнатата маса. Двамата се втурнаха към него.

— Професоре — повтори тя, докато му помагаха да се изправи.

Макартър беше плувнал в пот.

— Гори — каза Даниел. — Какво стана, професоре?

— Не можех... — промълви Макартър. — Не мога да...

Тя допря длан до челото му. Наистина гореше.

Макартър бръкна в джоба си и извади антибиотиците, които се беше преструвал, че пие през последните пет дни.

— Съжалявам — каза отпаднало. — Исках да я видя пак. Мислех си, че камъкът ще я доведе при мен. Ще я направи истинска.

— Трябва да те качим горе — заяви Даниел.

Хванаха професора от двете страни и го поведоха по стъпалата.

— Опитах се да разбера, но не успях — продължи Макартър. — Не мога да мисля.

— Какво откри? — попита Хоукър.

— Камъните. Ще изцелят Земята.

— Земята ли?

— Да — неомощно потвърди ученият.

Следващия въпрос зададе Лейдлоу:

— А Черното слънце? Какво прави слънцето?

— Не слънцето — отвърна Макартър. — Земята.

Тя погледна Хоукър, но той само сви рамене.

— Какво искаш да кажеш, професоре? — попита Даниел.

— Земята затъмнява слънцето... То идва... — археологът се отпусна в ръцете им, почти изпаднал в безсъзнание, — отгук долу...

Вече трябваше да го носят, деветдесеткилограмова парцалена кукла. Изглеждаше на ръба на бълнуването.

Изкачиха стъпалата и влязоха в черквата.

— Съжалявам — отново каза той. — Исках да я видя пак.

Даниел не знаеше какво да каже.

И тогава Хоукър каза:

— Ще я видиш.

Думите му я изненадаха, както страшно много неща в него. Не знаеше дали той просто иска да успокои Макартър, или си вярва, но начинът, по който ги изрече, категорично и убедено, показваше, че по-скоро е второто.

— Навън — каза тя. — Хладният въздух ще му смъкне температурата поне малко.

Изнесоха го от черквата и го сложиха да седне на стъпалата. Изглеждаше ужасно.

— Можеш ли да му помогнеш с нещо? — попита Хоукър.

— Мога да го накарам да вземе антибиотик, да му поставя система с течности и пак да почистя тази проклета рана — отвърна

Лейдлоу, като оглеждаше Макартър. — Но не мога да го оставя тук сам.

— Ами камъкът, предопределението?

— Аз се върнах заради приятел. Осъзнах го снощи. Каквито и други причини да е имало, каквото и да ме е програмирал да направя камъкът, аз се върнах заради Макартър. И няма да го зарежа.

И двамата знаеха какво означава това. Хоукър щеше да тръгне за Храма на ягуара сам.

60.

Докато Даниел се занимаваше с Макартър, Хоукър отиде при отец Доминго. Отвори вратата на стаята на свещеника, включи фенерчето си и каза:

— Прости ми, отче, защото съгреших.

Отец Доминго запремигва под ярката светлина и вдигна ръка пред очите си.

— Какво си направил, сине?

— Събудих един свещеник посред нощ, след като той организира страхотен купон.

И насочи лъча надолу.

— Само това ли? — попита отецът.

— Не. Обаче за друго нямаме време.

Отец Доминго се надигна тромаво, седна на леглото като мечка, която се буди от зимен сън, и каза:

— Тръгваш, така ли?

Хоукър кимна.

— Да. Каж ми къде да отида.

— Защо смяташ, че знам?

— Попита дали ще правим нещо с камъка, а не какво бихме могли да направим или къде — отвърна американецът. — Защото вече знаеш.

— Сигурен ли си, че искаш да отидеш там?

Хоукър отново кимна.

— Искаш, или вярваш, че трябва? — попита отец Доминго.

— Други хора вярват. В момента това ми стига.

— Тогава трябва да се върнеш при езерото, където ви намерихме — каза свещеникът. — Заобиколи го и после продължи покрай следващото, дългото и тясно. Ще стигнеш до няколко хълма. Между третия и четвъртия ще стигнеш до кладенец, който по това време на годината трябва да е пълен, с островче по средата, не по-голямо от тази стая.

— Там ли е храмът?

— Островът е храмът, кладенецът е Огледалото.

— Защо го наричаш Огледалото?

— Защото, като всяко огледало, то ни показва такива, каквито сме.

Хоукър се опита да получи повече информация.

— Къде е камъкът? Другите бяха скрити.

Иди на острова. В Храма на ягуара няма нищо сложно. Отблизо ще видиш нещо, което прилича на обикновен геран, но вместо да спускаш кофа и после да я вадиш, има система с противотежести. Просто трябва да освободиш лоста. Тежестите падат, скалата се отмества и камъкът се вдига пред теб.

— Ходил си там, нали?

— Да. Виждал съм го, докосвал съм го.

— Последният от Братството — с уважение каза Хоукър.

Очите на свещеника проблеснаха и без да откъсва поглед от Хоукър, той каза:

— Надявам се да не съм.

Хоукър не знаеше какво да мисли. Знаеше само, че трябва да се махне от Сан Игнасио колкото може по-скоро, да заблуди преследвачите и да тръгне в друга посока.

— Благодаря за доверието.

Свещеникът се изправи и допи оставената до леглото чаша вода.

— Народът на майте, какъвто го познавам, щеше да ти каже, че това не е ден на гибел, а на преображение. И също като много други преображения, то ще е мъчително. Дори катастрофално. Но те вярват, че ще доведе до ново утро.

— А ти как смяташ, отче? — попита Хоукър.

Отец Доминго погледна Библията на нощното шкафче.

— Когато е бил на Земята, Господ ни е казал, че ще сътвори всичко наново. Направил го е със своята смърт и възкресение и ни е дал вярата, че и ние можем да направим същото. Болезнено и катастрофално, да, но после ни очаква ново утро. Кой съм аз да твърдя, че това не е един от Неговите неведоми пътища?

Хоукър се изправи.

— Само се питам защо не са проектирали тия неща така, че автоматично да направят каквото трябва.

— Нали казахте, че са машини, пратени да ни спасят — напомни му свещеникът.

— Така смятат някои — отвърна пилотът.

Отец Доминго се усмихна.

— Машините не могат да ни спасят сами, сине. И ние трябва да участваме. Даже Господ има нужда от вяра.

Хоукър не знаеше дали има достатъчно вяра, но нямаше време да мисли за това.

— Трябва да вървя.

— Ще се моля за теб — каза отецът. — *Vaya con Dios.*

След минути Хоукър вече напускаше селото, носеше раницата с камъка и радиоактивното топче. До изгрев-слънце оставаха два часа.

В една къщичка в края на селото Юрий се събуди в пълен мрак. Беше чул нещо, може би нечий вик. Ала наоколо цареше тишина, нямаше нито светлина, нито звук. Другите деца спяха, някои дишаха шумно, но нищо не помръдваше.

И все пак той усещаше движение.

Седна и се огледа. Вече бе сигурен — да, чуваше го. Усещаше го.

Стана, безшумно отиде до прозореца и погледна навън. Нямаше улично осветление, но той виждаше цветове на хълмовете: сирената се движеше.

Намери дрехите си, облече се, обу си обувките и се измъкна през вратата.

61.

На площадката в Кампече двацет въоръжени мъже се качиха в хеликоптера „Скайкрейн“ и насядаха по местата си. Последен се качи командирът им — почти цялото му тяло беше покрито с нещо, което приличаше на кевлар.

Кан спря и се вгледа в сърцата на хората си. В тях нямаше страх от онова, което предстоеше, но мъжете го наблюдаваха с лошо предчувствие. Сега той беше човек, затворен в машина, и те не бяха сигурни как да го приемат.

Милиардерът се обърна към кабината, най-послед свикнал с бързината, с която хидравличните задвижващи механизми реагираха на електрическите команди, подавани от собствените му нерви. Отначало му се струваше прекалено светкавична, сякаш нечия чужда воля го подмята насам-натам. Но след като свикна, започна да ѝ се наслаждава.

С костюма си имаше сила на мечка и бързина на котка. Вече беше решил, че и след излекуването си ще продължи да го развива и използва както намери за добре. Оказваше се прав — машините щяха да го спасят.

— Ще намерим момчето и другите камъни — каза Кан на хората си — И ще ги вземем безжалостно. А когато се върнем, ще ви очакват цели богатства.

Мъжете нададоха възторжени викове, инстинктивно, неорганизирано, като воини от древни династии.

Те просто бяха имали нужда от водач и Кан знаеше, че сега, когато отново е с тях, са готови да го последват и накрай света.

Даде знак на пилота и двигателите изреваха.

62.

Цялата нощ премина в усилия да стабилизират Макартър. Даниел му постави система — закачи я на един лампион, — почисти и превърза раната му, натъпка го с антибиотици. Отец Доминго дойде да ѝ помогне скоро след заминаването на Хоукър и някъде призори треската отслабна. Професорът продължаваше да е зле, но тя смяташе, че ще оживее и ще се възстанови.

Облекчена от подобряването му, младата жена поспа и се събуди от звъна на църковните камбани оттатък улицата. Неделя ли беше? Нямаше представа.

Погледна пациента си. Макартър изглеждаше по-добре и вече бе в съзнание.

— Буден си — отбеляза Даниел.

Той трябваше да се напегне, за да произнесе думите.

— Кой може да спи от тези камбани?

Имаше право. Камбаните биеха доста настойчиво.

Настойчиво.

Лейдлоу скочи, разбрала, че звънът е предупреждение, грабна оръжието си и изтича навън.

И видя двама мъже, насочили автомати срещу нея. Други двама държаха неколцина местни за зложници, а един по-възрастен мъж с мърляво лице, явно техният командир, стоеше настрани.

— Пусни пистолета — нареди той.

Даниел хвърли оръжието си.

— Аз съм Иван Саравич — каза мъжът. — И ти имаш нещо, което е мое.

На трийсетина километра оттам Хоукър се насочваше към четвъртия хребет. Беше вървял цяла нощ, един час преход, десет минути почивка. Стигна до тесен каньон, отклони се от пътя си и хвърли радиоактивното топче в пропастта. Ако имаше късмет, хората на Кан щяха да го засекат и да започнат да ги търсят долу. Там обаче

имаше толкова ниши и пещери, че можеше да мине доста време, докато разберат, че са били заблудени.

Оттогава бе извървял осем километра, въпреки че умората значително забавяше напредването му. Препъваше се и се дереше в бодливи храсти и тръни, потънал в прах и пот. Едва се мъкнеше от изтощение, вече не разсъждаваше, не гледаше наникъде другаде, освен към земята пред себе си.

И в това полунесъзнателно състояние пропусна да чуе предупреждението за опасност, докато звукът не стана прекалено висок. Бръмчене във въздуха, не от истински самолет или хеликоптер, а по-скоро от нещо като летяща косачка.

Той се приведе, огледа се, обходи с поглед небето. Наоколо километър и половина зад себе си забеляза малък обект, носещ се точно към него. Знаеше какво е това — дистанционно управляван самолет. Кан го беше открил.

Затича, без да се опитва да се крие в шубраците: самолетът вече го бе видял. Можеше да се надява само да намери истинско убежище. Хребетът пред него изглеждаше подходящ.

Докакто се провираше през храстите, безпилотният самолет профуча толкова ниско над него, че за малко да го забърше.

Хоукър хвърли поглед към късите му криле и се благодари, че машината явно не е снабдена с оръжие. После чу, че се приближава и втори самолет; последва остър писък на неуправляема ракета.

Хоукър се хвърли на земята. Ракетата го подмина и избухна трийсетина метра нататък. Той усети ударната вълна, както и силна топлина, но се намираще достатъчно далече.

Когато и вторият самолет прелетя над него и започна да завива, Хоукър спринтира нагоре, закатери се между камъните и се прикри зад скалите под хребета.

Засега беше в безопасност. Потърси самолетите с поглед. Бяха се издигнали по-високо и лениво описваха кръг над него като механични ястреби. Това можеше да означава само едно: те бяха кучетата, пратени да не позволят на дивеча да избяга. Истинските ловци още не бяха пристигнали.

63.

Под прицела на оръжията принудиха Даниел да се върне в къщата.

Мъжът, който се представи като Саравич, я последва. Доведоха отец Доминго и още неколцина местни. Сред тях беше и Мария, жената, която се грижеше за Юрий и бе дала роклята на Даниел. Заповядаха им да коленичат.

— Пуснете ги — помоли Даниел. — Те нямат нищо общо с мен.

Иван надигна към устата си бутилка водка.

— Заблуждаваш се, госпожичке. Тези хора са тук *единствено* заради тебе. Те крият момчето, както го криеше ти.

Даниел погледна хората на руснака — млади, със сурови лица, същия тип мъже, каквито бяха дошли в хотела. Несъмнено щяха да искат да отмъстят за другарите си. Виждаше го в очите им.

А Иван... Иван имаше вид на човек, който е вършил тази работа и преди, който я върши от много отдавна.

За пръв път от години Даниел изпита страх, който не можеше да овладее.

Накараха я да коленичи до отец Доминго.

— Къде е момчето? — попита Саравич.

Тя не искаше да предава Юрий, но беше сигурна, че ако не го направи, руснакът ще убие всички.

— Не знам.

— Лъжеш! — извика той и яростно я удари по слепоочието с пистолета си — беше „Макаров“.

Даниел падна. Мъжът се прицели и стреля. Гърмежът разтърси стаята. Всички подскочиха. От дупката в пода, само на сантиметри от лицето на Лейдлоу, се вдигна прах.

Тя предпазливо се надигна и отново застана на колене. Саравич се отдръпна и отпи голяма глътка водка, като човек, готвещ се за нещо, което не иска да направи, ала не може да избегне.

— Вече претърсихме черквата, къщата на тази жена и всички останали на улицата. Момчето го няма.

— Той изчезна — каза Мария. — Не знаем къде е. Сигурно е избягал.

Руснакът заобиколи зад нея, приближи се до лежащия на пода Макартър, перна с пръст интравенозната система и отбеляза:

— Не изглеждаш много добре. Може би трябва да те отърва от мъките.

— Не ме е страх от вас — промълви професорът.

Даниел затаи дъх: съзнаваше, че този отговор може да разяри Саравич. Поотпусна се едва когато стъпките му се отдалечиха от Макартър.

Иван отново застана пред пленниците, впери очи в тях и размаха показалец.

— Всички твърдите едно и също — каза като че ли одобрително. — Само че и най-добре скалъпената лъжа не може да се сравнява с истината.

Лейдлоу отчаяно търсеше спасителен изход. Струваше ѝ се невъзможно — четиримата млади руснаци стояха на изхода и макар че оръжията им бяха насочени към пода, всеки момент можеха да стрелят. Саравич се разхождаше из стаята и тя усещаше, че търпението му се изчерпва.

Стъпките му отекваха по дюшемето, бавно и тежко.

Той приклезна пред нея.

— Знаеш как ще свърши това. Ще убия всички, тебе накрая. Пощади ги. Кажи ми къде е момчето.

Даниел заби очи в пода. Не искаше да го погледне в очите и се надяваше да скрие факта, че не е способна да овладее емоциите си. Ала от чувство за пълна безизходица по лицето ѝ започнаха да се стичат сълзи, закапаха по голия дъсчен под.

Тя стисна клепачи, силно. И когато ги отвори, сълзите бяха секнали. Борбеността ѝ се беше върнала.

Лейдлоу вдигна глава и заяви твърдо:

— Знам кой си ти, Иван Саравич. Знаят го и онези, за които работя. Ние се грижим за своите. Човек от твоето време би трябвало да е наясно какво означава това.

— Човек от моето време — засмя се руснакът. — Да, някога бяхме професионалисти. Сега сме просто хлебарки, които обират останките.

— Ако направиш нещо на мен или на тези хора, нашите ще те открият и вдън земя. Знаеш го. Така че ме застреляй, щом искаш, обаче после можеш сам да си изкопаеш гроба.

Стори й се, че зърва тревога на обветреното му лице, но в следващия момент някъде дълбоко от него изригна отвратителен смях. Той надигна шишето с водка, протегна го към нея и след като Даниел отказа, прошепна:

— Гробът ми е изкопан много отдавна.

На лицето му само за миг се появи тъжно, разкаяно изражение. И тогава тя го позна: кръглото лице, плоската горна половина на носа му и острите очи, които сякаш не пропускаха нищо.

— Аз те познавам — каза Даниел.

Саравич се изправи и бавно вдигна пистолета, сякаш тежеше неимоверно много.

— Познаваш брат ми — поправи я той. — Човека, който отвлече Юрий.

— Той се опитваше да го спаси!

— Да — като че ли с отвращение потвърди Иван. — И се провали.

После се обърна и се прицели в тила на отец Доминго.

— Не — помоли го Даниел.

— Боя се, че е време.

— Бог да ти прости — тихо каза свещеникът.

— Можем само да се надяваме — отвърна руснакът, премести оръжието надясно и два пъти бързо натисна спусъка. Двама от руснаците паднаха. Светкавично завъртане наляво и в стаята отекнаха още три гърмежа.

Бам, бам, бам.

И другите двама руснаци се строполиха на пода. Единият известно време се гърчи и мята, докато Саравич го довърши с изстрел в главата.

Мария запълзя към вратата. Даниел притисна гръб към стената и се вцепени до Макартър, когато Иван насочи пистолета си към нея.

— Не разбирам — промълви тя.

— Всъщност е съвсем просто — поясни Саравич. — Не ми се умира днес.

— И на мен.

— Няма да умреш. — Той отпусна оръжието си. — Поне не от моята ръка. Но тези хора щяха да ни погребат всичките.

Преди младата жена да успее да попита нещо, Иван се обърна към отец Доминго.

— Юрий при вас ли е?

— Кълна се, не знаем къде е — отвърна свещеникът.

— За негово добро се надявам, че лъжеш. Надявам се, че сте го скрили добре и просто ми нямаш доверие. Но не се бой, нямам намерение да го връщам в Русия.

Отец Доминго поклати глава.

— Не знам къде е.

— Хмм... — изсумтя руснакът. — Тогава трябва да го потърсите; Ако го намерите или ако той сам се върне след нашето заминаване, моля те, погрижете се да е в безопасност. Ще излъжа хората, крито ме пратиха, че е мъртъв.

Даниел впери очи в лицето му и ѝ се стори, че вижда там разкаяние.

— Все пак не разбирам...

— През цялото това време си мислех, че брат ми ме е опозорил — отговори Саравич — Че тъкмо той е опетнил името ни. Всъщност обаче го опозорих аз.

— А сега? — попита тя.

— Сега ли? — повтори Иван. — Сега цяла армия от хора и машини се насочва към твоя храбър приятел, оня, когото наричат Хоукър. И въпреки че явно е изключително находчив, той скоро ще влезе в битка, която няма как да спечели.

Руснакът ѝ подаде ръка.

— Освен ако не му помогнем.

— Хоукър е много далече оттук — рече Даниел.

— Знам. Освен това другарят Кан има хеликоптери. Обаче ти гарантирам, че те изобщо не могат да се сравняват с моя.

Макар и зашеметена от този внезапен обрат, Лейдлоу и за миг не искаше да мисли, че Кан може да убие Хоукър. Храна ръката на Саравич и се изправи.

— Тогава да му се притечем на помощ.

64.

В сумрака на тунела в Юка Арнолд Мор скочи от бронираната кола още преди шофьорът да спре, втурна се към лабораторната каравана и влетя вътре.

Натаниал Ахига, Байрън Стекър и останалите от двата изследователски екипа сепнато го погледнаха. Оставаше само половин час и те обсъждаха процедурата за унищожаване на камъка.

— Арнолд? Къде беше, по дяволите? — разнесе се гласът на президента Хендърсън от колоните на плоскоекранния монитор.

— Съжалявам, проверявах една нова теория — отвърна Мор.

— О, я стига — изсумтя директорът на ЦРУ.

— Млъкни, Стекър — извика Мор и отново се обърна към президента.

— Малко е късно за това, Арнолд. — Хендърсън се намръщи.

— Само ме изслушайте — помоли старият му приятел. — После правете каквото решите. Застреляйте ме, ако искате. Дайте ми само две минути.

И без да си поеме дъх и да даде на президента възможност да му откаже, продължи:

— Информацията на Стекър е вярна, обаче стойностите не отговарят точно, както твърди той. Натаманили са данните, за да им излязат диаграмите, обаче по причини, които сега няма време да ви обясня, ако екстраполирате числата в която и да е от двете посоки, графиките се отклоняват от действителността.

— Стекър?

— Това се нарича „закръгляне“, господин президент. Иначе нямам представа за какво говори той.

Хендърсън изглеждаше отворен за предложения, но нервно хвърли поглед към часовника.

— Побързай, Арнолд.

Мор дълбоко си пое дъх. Беше замаян и плувнал в пот. Огледа се. Директорът на ЦРУ се мръщеше, експертите гледаха в пода, а Ахига

тъжно поклати глава и се извърна. Значи нямаше приятели. Добре. Не му пукаше.

— Господин президент, според общоприетата теория земното ядро е грамадно въртящо се кълбо течен метал, главно никел и желязо. Тъй като тези елементи са добри проводници, въртеливото движение образува магнитното поле, което ни пази.

По-кратък курс по геология не беше изнасял никога.

— Проблемът е, че никой не го знае със сигурност, никой не е копал толкова надълбоко, че да провери. И никой не е в състояние да подкрепи тази теория, като обясни защо земното поле се обръща през наглед случайни интервали, веднъж през няколко милиона години, друг път през петдесет хиляди. — Прокара пръсти през косата си в опит да поприглади острата си грива, за да не прилича толкова много на побъркан.

— Причината е, че магнитното поле не е само едно... Тъй де, като цяло е едно, обаче се образува от три отделни взаимодействащи си пласта.

— О, я стига — измърмори Стекър.

Мор не му обърна внимание.

— Подобно нещо става в слънцето. Въпреки че то е един милион пъти по-голямо от Земята и магнитното му поле е милиони пъти по-силно, това поле се обръща на всеки единайсет години. И този процес не протича лесно. Екваторът на слънцето се върти по-бързо от районите около полюсите. В резултат силовите магнитни линии по слънчевата повърхност се изкривяват, все едно застилате леглото си с покривка, но я разгъвате само от средата нататък. Центърът се движи, краищата — не. Вместо успоредни, идеално прави линии, всичко се разкривява.

— Арнолд, не раз...

Мор продължаваше:

— Тези линии толкова се оплитат и разтеглят, че може да се скъсат като прекалено опънат ластик. Това предизвиква слънчевите изригвания и други явления като изхвърлянето на коронална маса. И в двата случая за миг се отделя невероятно количество енергия.

— За какво количество става дума? — попита Хендърсън.

— При силно изхвърляне на коронална маса в космоса само за един миг се изстрелват сто милиарда тона материя — отвърна Мор.

Президентът напрегнато се взираше в него.

— Ние продължаваме да си мислим, че земното ядро е еднообразна въртяща се маса, и общо взето е така, но вътрешният слой е плътен, а външният — течен. При симулацията, която проведох, можем да синхронизираме графиките на силата на полето и моментите на геомагнитна инверсия, ако приемем, че екваторът на този външен слой се върти с малко по-различна скорост от полюсите. Това е второто поле.

— Ти каза, че полетата били три.

— Да — потвърди директорът на НИИ. — Третото се образува от камъните, то съществува едва от три хиляди години. Пратили са го тук в опит да стабилизират това второ поле, да му попречат да направи каквото предстои да се случи.

— А именно?

— Да се скъса. Точно като линиите на слънцето.

Хендърсън се прокашля.

— И какво следва от скъсването на този... хмм... ластик?

Мор дълбоко си пое дъх.

— Няма да има гъбовидни облаци, ако имате предвид това, обаче може да има физически последици, земетресения например. Но главният резултат ще е мощен електромагнитен импулс.

— Колко мощен?

— Нямам всички данни, но можем да очакваме импулс около десет хиляди пъти по-мощен от предишния.

— Десет хиляди пъти... — Президентът провлачи глас, сякаш самата мисъл е невъобразима.

Мор прочисти гърлото си.

— Господин президент, става дума за електромагнитно цунами, което ще тръгне от сегашния полюс ще мине през Северна Америка и ще продължи на юг, помитайки всички електрически мрежи в западното полукълбо. Почти едновременно ще изкара от строя всички сателити в ниска околоземна орбита. Вторична вълна ще прекоси Азия, Централна Русия и североизточния ъгъл на Европа. За наше нещастие, тя ще е по-слаба, тоест Русия и Китай ще понесат тежък удар, но голямата част от военната им техника няма да пострада, особено ракетите в подземните шахти. Те най-вероятно ще са в състояние да

водят война, и помежду си, и срещу нас, докато ние ще сме напълно беззащитни.

— И каква роля играят камъните?

— Тяхното предназначение е да го предотвратят, да отблъснат вълната, така че ластикът изобщо да не се скъса. Нещо се е объркало при взривяването на руския камък, но мисля, че камъните имат аварийен режим, и ако ги изнесем някъде, така че да не блокираме сигнала им, те може да се открият един друг и да насочат вълната към космоса, да я отклонят като гръмоотвод. Но трябва да извадим на повърхността всички камъни, и онези в Мексико, и този тук.

Президентът мълчеше. Всички мълчаха. Накрая млъкна и Мор.

Не знаеше дали е успял да убеди главнокомандващия, но опитът напълно го беше изтощил.

— Освободете помещението — нареди Хендърсън. — Ще разговарям с директора на НИИ насаме.

Седящият до Мор Натаниал Ахига взе бутилката си с грейпфрут и тъжно се усмихна.

— Страхотно представление — каза той, сякаш утешаваше доблестен, но победен воин.

Физикът се оттегли в лабораторната част на караваната и затвори вратата, а другите учени събраха бележките си и излязоха в тунела. Стекър ги последва със самодоволна усмивка.

65.

Приклещен от кръжащите над него безпилотни самолети, Хоукър се прикриваше зад скалите.

След малко в небето се появиха три тежки хеликоптера. Два кацнаха в равния участък между хълмовете и от тях се изсипа малка армия.

Пилотът преброи двайсет души, които се разгърнаха от водещата машина, докато, вторият вертолет разтовари нещо като мулета, движещи се със зловеща прецизност. През бинокъла си Хоукър видя, че „мулетата“ всъщност са някакви механични ходещи машини, напомнящи на магарета с картечници вместо глави.

— Не може да бъде — измърмори той.

Мъжете изостанаха и оставиха странните ходещи машини да ги изпреварят. Шест на брой, те се придвижваха на хидравлични крака и картечниците им се въртяха насам-натам. Хоукър никога не беше виждал такива машини, но със сигурност нямаше желание да ги разгледа отблизо.

Провря дулото на автомата между скалите, прицели се в първата машина и откри огън. Куршумите улучиха механичния звяр и той се олюля, ала някак си успя да възстанови равновесие и продължи да се изкачва по склона. Хоукър стреля по друг и след като постигна същия резултат, превключи на автоматична стрелба.

Едната машина се стовари на земята с повредени предни крака — задните напразно продължаваха да я тласкат напред. Другите се обърнаха към пилота и откриха огън.

Скалите пред него избухнаха от масираната стрелба. Той се хвърли на земята, изпъзля пет метра и се опита да надникне от другата страна. Машините като не ли само това чакаха. В момента, в който подаде глава, по камъните се посипа град от куршуми. С каквито и сензори да регистрираха присъствието му, топлинни, за движение, софтуер за разпознаване на форма, каквито и да бяха, сега машините неотклонно се насочваха към него.

Под продължаващия обстрел Хоукър се притисна зад най-голямата скала, заслушан в странния звук от приближаващите се механични чудовища.

Даниел седеше на мястото на стрелеца оператор в грамадния руски щурмови вертолет Ми-24Д, въоръжен с трийсетмилиметрова картечница и ракети въздух-земя. Невероятно мощният турбодвигател му позволяваше да лети с четиристотин и шейсет километра в час. Скоростта, силните вибрации и интуитивното усещане за могъщество, което се излъчваше от фюзелажа, й действаша опияняващо и Лейдлоу за пръв път в кариерата си имаше чувството, че отива на бой, яхнала жребец с неотразима мощ.

Докато Иван пилотираше, тя се запозна с въоръжението на хеликоптера. И с приближаването на целта им изпитваше все по-силно нетърпение да сее опустошения.

Как успя да го вкараш в страната, по дяволите? — попита Даниел по интеркома.

Официално вертолетът е част от реквизита на филмова продукция — поясни Саравич. — Прилична легенда, как смяташ?

— Никак не е зле — съгласи се тя. — Стига да не стреля с халосни.

Руснакът се засмя — искрен смях, чиято топлина се долавяше дори по интеркома.

— Не съм дошъл толкова отдалече, за да стрелям с халосни.

С тези думи той прелетя над третия хребет и пред тях се появи хеликоптерите, които досега се регистрираха само на радара.

Един от трите скайкрейна беше останал във въздуха и Иван се насочи към него и съобщи:

— Три секунди до влизане в обхват.

Жълтата светлина на дисплея се смени със зелена и Даниел натисна спусъка. Силен грохот разтърси кабината, докато въртящата се картечница изригваше стотици куршуми.

Те се врязаха в ниско висящия хеликоптер — десет експлозивни между всеки два трасиращи. Скайкрейнът се възпламени, вдигна се дим и той избухна.

Издадена в еуфория, Даниел потърси с поглед следващата цел.

Под обстрела на приличащите на мулета машини Хоукър пълзеше към задния край на укрытието си. Тъкмо се канеше да скочи и

да се втурне натам, когато над хълмовете се разнесе страхотна експлозия.

С периферното си зрение зърна огнено кълбо на изток. Един от хеликоптерите „Скайкрейн“. Как, защо — нямаше представа. Но когато видя, че безпилотните самолети губят контрол, спускат се по спирала и се разбиват в стената на един каньон, не си губи времето да размишлява за причините.

Затича. Имаше десет минути.

Мор гледаше в пода. На влизане беше видял отвън ракетната шейна, средството за изстрелване на камъните в самите недра на планината. Беше готова и чакаше.

— В какво ни забърка, по дяволите? — извика му президентът.

— За какво говорите?

— Появяваш се със закъснение на брифинг за истински Армагедон, при това имаш такъв вид, все едно цяла нощ си пил, и ми развиваш някаква шантава теория за земното ядро!

Мор напълно съзнаваше ужасния си вид. Не се беше бръснал и преобличал, лицето му беше подпухнало.

— Работих цяла нощ, не съм мигнал...

— Както научих, това е един от проблемите: че почти не спиш — прекъсна го Хендърсън.

Мор се смая.

— След като не дойде навреме, разпитах твоите хора за поведението ти — поясни президентът. — Те бяха напълно откровени. Според тях е трябвало да отстъпиш още преди няколко месеца, вместо да излагаш страната на опасност.

— Никога нарочно не бих...

— Ти донесе това проклето нещо тук, прати хората си за другите камъни, даже организира незаконна операция, за да освободиш Даниел, макар че ти забраних. И аз те прикрих. И въпреки това не можеш да бъдеш честен с мен?!

— Опитах се да...

— Стига си лъгал, Арнолд! Ти ни изложи на риск, и може би не само нас, но и целия свят! Искам да знам защо!

— Господин президент...

— Защо? — изрева Хендърсън. — Какво криеш? Някаква част от това пророчество, за която не си съобщил, нещо друго, което сте

намерили в Бразилия, или някакви данни, които не искаш да споделиш? Какво те кара толкова сляпо да вярваш в това нещо?

Мор извърна очи. Старият му приятел го познаваше, разбираше, че не е съвсем откровен с него. Той зърна синия часовник, отброяващ времето до часа нула: оставаха седем минути.

— Хайде, Арнолд? — изкрещя президентът.

— Аз го докоснах — призна Мор. И въпреки че се почувства като глупак, от плещите му се смъкна огромна тежест. — Държах го в ръцете си, когато Даниел го донесе от Амазония. И оттогава, точно от онзи момент, изпитвам непоколебимото усещане, че това нещо, този камък, е пратен да ни помогне. Не да ни навреди, а да ни спаси от нещо. Може би от самите нас. Камъкът въздейства така на всеки, който се допре до него.

За миг му се прииска да е оставил президента да го докосне. Сега изобщо нямаше да водят този разговор. Но навремето му се беше сторило по-добре да не го прави.

— В сигнала има модели, които отразяват мозъчните вълни — поясни той. — Според нас това е направено умишлено, за да ни изпратят послание, да ни манипулират и да ни научат как да реагираме.

Докато Мор говореше, гневът на лицето на Хендърсън се сменяше с отчаяние и пълно отвращение. Това стана толкова очевидно, че директорът на НИИ повече не можеше да издържи да гледа стария си приятел в очите.

— Свободен си — заяви президентът. — Кажи на Стекър да влезе.

66.

Изстреляните от Даниел куршуми се врязаха във втория скайкрейн на Кан, разкъсаха тънкия алуминиев фюзелаж и разбиха опашното витло. Пламтящият хеликоптер се стовари на земята и избухна.

— Третият бяга — каза Иван.

— Да върви по дяволите — отвърна тя. — Долу има хора.

— Виждаш ли някъде приятеля си?

Ми-24Д разполагаше с камери с телескопични обективи, предназначени за визуално локализиране на целите и предотвратяване на инциденти с приятелски огън. Лейдлоу огледа района и забеляза само хората на Кан и странните механични мулета.

— Не.

— Сигурна ли си, че не е при тях?

Китайците все още преследваха нещо, изкачваха се към хребета.

— Едва ли. Защо?

— Защото щом ги отминем, долу няма да остане жив човек.

— Давай — каза Даниел. — Заради брат ти.

След тези думи Иван зави на петдесет градуса и безпощадно се насочи към фигурите на земята. Младата жена изтегли лоста на картечницата и я зареди.

Когато приближиха, мъжете долу започнаха да се обръщат и да стрелят. Лейдлоу натисна спусъка на картечницата и в същото време изстреля две ракети въздух-земя. Въртящата се картечница изригна триста куршума за пет секунди, ракетите се насочиха към целта си. По склона заехтяха експлозии и отделните оранжеви кълба превърнаха мястото, където допреди малко бяха бойците, в огнен ад.

Хеликоптерът прелетя над тях и се издигна, за да избегне дима и пламъците. И тогава Даниел забеляза втора група мъже.

— Отляво — предупреди тя. — Внимавай!

Отдолу откриха огън, но Ми-24Д беше създаден за нисък бой и куршумите рикошираха от бронята му като гумени. Но не и

изстреляният от гранатомет снаряд, който избухна над главите им.

Предното стъкло моментално се покри с масло и пламъци. Вътре нахлу дим и хеликоптерът се разлюля като състезателен автомобил, изгубил две колела, Иван се опита да го овладее, но витлата бяха повредени.

— Дръж се? — извика той.

Разтърсващият се вертолет се наклони настрани и полетя към земята.

От личния си „Скайкрейн“ Кан видя, че руският хеликоптер пада. Неговите хора се бяха справили отлично.

— Обръщай — нареди той на пилота.

— Към хората ли?

— Не, към хребета.

В отсрещния край на скалите тичаше самотна фигура.

— Ето го — каза милиардерът. — Свали го.

Пилотът обърна към целта и набра скорост, но каза:

— Нямаме оръжие.

— Просто се доближи, аз сам ще го убия — надвика рева на двигателя Кан.

В мрака на тунела в Юта Байрън Стекър видя Арнолд Мор да излиза от караваната, праметнал сакото си през рамо. Вървеше бавно и изглеждаше съсипан.

— Каква е заповедта? — попита директорът на ЦРУ. До часа нула оставаха по-малко от пет минути.

— Ти печелиш — отвърна Мор. — Печелиш всичко. — Кимна към ракетната шейна. — Можеш да я приготвяш.

После се отдалечи към големия камион, с който, бяха докарали караваната.

Стекър се ухили и си позволи да се наслади за миг на победата си. След това се обърна към своя експерт.

— Имаме четири минути. Пригответи шейната. Трябва да действате бързо.

И се качи в караваната.

Президентът го чакаше.

— Крайно време, Стекър.

— Мор току-що ми съобщи. Незабавно ще унищожим камъка.

— Добре. Свържете се с мен, когато свършите.

Хендърсън прекъсна връзката и Стекър изключи монитора и отвори вратата към лабораторната част. В помещението цареше сумрак, светеха само компютърните екрани.

Директорът на ЦРУ тръгна към наблюдателната платформа и едва не се подхлъзна.

— Какво е това, по дяволите?

Погледна към пода и видя локвичка газирани грейпфрут. До нея лежеше проснат Натаниал Ахига. На главата му имаше голяма цицина. Физикът тъкмо започваше да идва в съзнание.

Индианецът отвори очи, ала преди да успее да произнесе и дума, Стекър разбра истината. Втурна се към наблюдателната платформа и погледна в хранилището. Камъка го нямаше.

Без да спре, за да помогне на Ахига, директорът изхвърча от лабораторията и изскочи от вратата на караваната.

Камионът с тътен се отдалечаваше.

— Спрете камиона? — изкреця Стекър. — Мор взе камъка!

67.

Хоукър можеше само да гадае какво се случва зад него, но когато стигна до ръба на кладенеца, се сблъска с нов проблем. Издълбаната в гранита кръгла дупка беше огромна, широка най-малко шейсет метра и дълбока поне трийсет. Отгоре приличаше на минна шахта, пълна с неподвижна вода.

— Аз да не тренирам скокове във вода? — измърмори той.

В средата видя островчето, за което му беше разказал отец Доминго. Приличаше на връх на кула, каменна колона с диаметър шест метра, чиято основа потъваше във водата като подпорен стълб на мост. В скалата бяха изсечени стъпала, но до тях не водеше нито мостче, нито поне въже.

Явно трябваше да преплува дотам и после да се качи на върха.

Забеляза тясна пътечка, която лъкатушеше надолу, но той нямаше време за толкова заобиколен път. Прехвърли се през ръба, запързала се по склона и стигна до тесен перваз. Когато спря, над него се разнесе мощен рев.

Пилотът вдигна поглед и видя увисналия над кладенеца хеликоптер на Кан. Очакваше от отворената врата в него да се цели снайперист, ала вместо това там стоеше мъж със странна броня.

За негово огромно удивление, мъжът скочи от десет метра височина, стовари се върху гърдите му и двамата се затъркаляха надолу.

Въпреки усилията на Иван с руския Ми-24Д беше свършено. Той се удари в земята и се подхлъзна, после спря.

Сблъсъкът запрати Даниел напред, но предпазният ѝ колан издържа и тя остана невредима. Младата жена го откопча, помогна на Саравич да се измъкне от останките и го изтегли настрани от започващия да гори вертолет.

— Добре ли си?

Иван поклати глава.

— Краката ми. — Един бърз поглед ѝ беше достатъчен, за да разбере, че и двата му глезена са счупени. Даниел се обърна към долината, където бяха видели хората на Кан.

— Дай ми пистолета си!

Руснакът ѝ подаде своя „Макаров“.

Тя го грабна и запълзя към ръба на хребета. Последният от китайците се отдалечаваше. Край на битката. Слава Богу!

А сега да намери Хоукър.

Върна се при Саравич и каза:

— Тук би трябвало да си в безопасност. В каква посока е линията?

— На запад.

Даниел погледна натам. На около километър от тях последният „Скайкрейн“ бавно кръжеше над нещо. От Хоукър нямаше и следа. Ала по средата на разстоянието до хеликоптера видя нещо друго: по хълма тичаше дребничка фигура.

Дете.

Юрий.

Болезненото търкаляне свърши при една скала на петнайсетина метра над водата. Хоукър скочи на крака и замахна към главата на своя нападател, но мъжът го блокира с бронираната си китка, удари го с юмрук в гърдите и го запрати на три-четири метра.

Пилотът тежко се стовари по гръб и се закашля. През живота си беше участвал в много боеве, голяма част загубени, но никога не му бяха нанасяли такъв удар.

Опита се да изпълзи настрани, ала една ръка го сграбчи за гърба на ризата и рязко го вдигна. Преди да успее да реагира, получи удар по слепоочието и отново се запремята надолу.

Когато пак спря, погледна противника си. Мъжът беше среден на ръст и хилав наглед, но покриващите тялото му хидравлични задвижващи механизми, подплънки и броня му придаваха вид на грамаден звяр.

— Ти си по-слаб — каза онзи.

Думите прозвучаха като току-що установен факт. Не самохвалство или заплаха, а обикновено наблюдение. Хоукър не можеше да възрази.

— Трябва да ми дадеш каквото искам — заяви облеченият в механизирани доспехи мъж. — И ще направя смъртта ти по-лека.

— Защо хората като тебе... — задъхано отговори пилотът — винаги си мислят... че това е... страхотна сделка?

Кан пристъпи към него. Хоукър се извъртя настрани и го изрита с всичка сила в коляното. Резултатът трябваше да е строшена става и разкъсани сухожилия, но бронята и скобите предотвратиха нанасянето на каквито и да е поражения.

В отговор китаецът заби коляно в ребрата му и отново го отхвърли назад. Хоукър се свлече от скалата и се затъркаля към най-долния перваз.

Кан го последва, разкрачи се и зловещо се изправи над него.

Замаян от последния удар и едва запазил съзнание, пилотът вдигна един камък.

Кан се пресегна, стисна ръката му като в менгеме и рязко го дръпна нагоре. Още докато Хоукър замахваше, другата ръка на китаеца се стовари върху рамото му.

Хоукър се свлече на колене.

— Дай ми камъка — заповяда Кан.

Прекалено зашеметен, за да отговори, прекалено изтощен физически, за да възрази, пилотът погледна през ръба на скалата и видя отражението си във водата. Беше целият натъртен и окървавен, победен. Видя надвесения над него Кан, грамадната победоносна машина. И си спомни думите на отец Доминго: „Огледалото ни показва такива, каквито сме“.

Изхлузи едната презрамка на раницата от рамото си.

— По-бързо — нареди китаецът.

Хоукър свали и втората презрамка, измъкна ръката си, после замахна и хвърли раницата. Тя прелетя над главата на противника му и падна в края на скалния перваз. Кан се обърна да я проследи с поглед.

И в този момент пилотът се хвърли върху него, вкопчи се в дихателните отвори на костюма му и го дръпна назад с всичките останали в тялото му сили.

Двамата политнаха заднишком и със силен плясък потънаха под спокойната повърхност на Огледалото.

Въпреки надеждите на Хоукър Кан не беше изгубил силите си. Костюмът му сигурно беше херметично изолиран.

Пилотът се отгласна от него, но едната механично подсилена ръка на китаеца го сграбчи за глезена. Хоукър заплува към повърхността с двете си ръце и свободния си крак. Кан може би правеше същото, ала петдесетината килограма броня, хидравлика и акумулатори затеглиха и двамата към дълбините на кладенеца.

68.

Байрън Стекър преследваше Арнолд Мор с една от бронираните коли.

— Стреляй? — извика на военния полицай до себе си. — Стреляй по това копеле!

Мъжът се наведе през прозореца и откри огън по камиона.

Втора кола се опита да се изравни с кабината на тира, за да си осигури по-удобен ъгъл за стрелба, но Мор рязко завъртя волана и задният край на камиона блъсна бронираната машина в стената на тесния тунел.

В мрака полетя дъжд от искри. Докато камионът се отдалечаваше, шофьорът на колата изгуби управление, тя се преобърна и автомобилът на Стекър едва не се блъсна в нея.

В гонитбата се включи трета кола. Мор обаче успя да увеличи дистанцията и набираше все по-голяма скорост.

— Простреляй му гумите? — нареди Стекър. — Спри го, иначе всички сме мъртви.

Сякаш по даден знак, в този момент се задействаха алармите, инсталирани в целия комплекс.

— Една минута до електромагнитния импулс — събщи компютърен женски глас. — Изключете всички електрически системи. Повтарям, изключете всички електрически системи.

Директорът на ЦРУ хвърли поглед към монтирания в кабината на колата дигитален брояч, който смущаващо бързо отчиташе оставащото време. Гласът отново отекна в тунела.

— Петдесет и пет... петдесет и четири... петдесет и три...

Пред тях Стекър видя пословичната светлина в края на тунела. Мор не биваше да стигне до нея.

— Затворете вратите? — извика той по радиостанцията. — Затворете проклетите врати!

Хоукър бързо потъваше и усещаше усилващото се налягане в ушите си. Дланите му се влачеха по скалните стени, пръстите му търсеха да се хванат за нещо, но гранитът беше гладък и тежестта на Кан и неговата механична броня продължаваше да го тегли надолу.

Изрита надолу в опит да се откопчи и Кан посегна към другия му крак. И двамата не успяха, но най-после се удариха в дъното. Сблъсъкът разтърси ръката на милиардера и Хоукър се отскубна от хватката му, оттласна се и отчаяно заплува нагоре.

Под него Кан се мъчеше да изплува или да се изкатери по стената, ала бе прекалено тежък и отново падна на дъното на кладенеца като своеобразно жертвоприношение за боговете. До него имаше свободно място и за Хоукър, ако не успееше да изплува.

На ръба на припадъка, пилотът удвои усилията си и бясно зарита с крака и заразмахва ръце.

Накрая изригна на повърхността, издиша, пое си въздух и заплува към островчето в средата на кладенеца като за световно.

Вече усещаше шипащите го вълни енергия, нещо като статично електричество, обливащо тялото му. Водата около него кипеше и вибрираше и отдолу се надигаше толкова дълбок звук, че разтърсваше вътрешностите му.

Стигна до стълбището и запълзя нагоре към скалата, за която му беше разказал отец Доминго.

Жертвоприношението на тялото.

Вторачи се в олтара. Усилващите се вибрации му причиняваха болка, звукът в главата му се превърна в писък. С всяка следваща вълна във въздуха се вдигаха водни струи, сякаш някакъв звяр се опитваше да разкъса веригите си.

В този момент зърна движение вляво. Обърна се към брега и видя, че по склона се пързала Юрий.

Как беше възможно? Как се бе озовал тук?

Момчето стигна до мястото, където лежеше захвърлената раница.

— Не? — извика Хоукър.

Юрий я отвори и извади оловната кутия.

— Недей. Юрий!

Детето не му обръщаше внимание. Отвори кутията и се вторачи в камъка, сякаш виждаше райските порти.

Земята се разтърси от следващия прилив на енергия, ала Хоукър не откъсваше очи от русначето, което би трябвало да е на сигурно място в черквата.

Това не беше възможно!

Въпреки писъка в главата си и хаоса наоколо някак си чу вик и вдигна очи. Даниел се спускаше по склона към Юрий.

Вдигна се нова енергийна вълна и основите на каменната колона, върху която стоеше, се разлюляха. Той се строполи на земята. От повърхността на кладенеца се надигнаха нови водни струи и се замятаха нагоре като обезумели духове.

Хоукър запълзя към центъра на островчето. Видя противотежести и въжета. Видя лоста, за който му бе казал отец Доминго.

Мор настъпваше педала до дупка, но светлината навън помръкваше. Чудовищните врати на планината Юка се затваряха.

— Двайсет и девет... двайсет и осем... двайсет и седем...

Камионът навлезе в широката част на тунела и почти в същия момент от лявата му страна изскочи втората бронирана кола. Мор рязко зави към нея.

Разнесоха се изстрели и куршумите изсвириха в кабината. Един разби огледалото и Мор потрепери. Друг го улучи в ръката и тя се свлече от волана.

Камионът изведнъж промени посоката си, едната предна гума избухна и грамадната машина тежко се стовари настрани, продължи да се пързала към изхода и спря на пет-шест метра от вратите.

— Двайсет и три... двайсет и две... двайсет и едно...

Мор погледна през разбития преден прозорец. По лицето му се стичаше кръв, не можеше да отвори едното си око. Ала все още имаше шанс.

Грабна сакото си, измъкна се от останките и запълзя към стесняващата се ивица светлина.

Чу вой на клаксони.

— Деветнайсет... осемнайсет...

Внезапно установи, че не може да се движи. Обърна се и се напрегна да погледне с подутото си око.

Стекър беше настъпил полите на сакото му и го гледаше отгоре като собственик, хванал каишката на непокорното си куче.

— Закъсна — каза той и дръпна сакото от ръката му.

Вратите се затвориха с оглушителен металически трясък.

Директорът на ЦРУ провери сакото, но установи, че джобовете му са празни.

Петнайсет... четиринайсет.

— Тук нищо — извика един от полицаите от кабината на преобърнатия камион.

— Къде е? — изрева Стекър.

Мор го гледаше, целият окървавен и треперещ.

— Не е у мен.

На лицето на Стекър се изписа пълно объркване, но след миг, изглежда, той разбра и се обърна назад към тунела.

— Ахига!

В една далечна на част на тунела в Юка, в горния край на вентилационна шахта, която служеше за аварийен изход, Натаниал Ахига чу системата да отброява последните секунди и натисна капака.

— Три...

Виеше му се свят от мрака, страхуваше се да не падне. Отново натисна тежкия капак, но едва успя да го помръдне.

— Две...

Ахига изруга и най-после успя да отвори капака. Палещото слънце на Невада го заслепи. Той се изтърколи на планинския склон и вдигна камъка нагоре.

— Едно...

Хоукър се хвърли към лоста.

— Вярвам — прошепна и го натисна.

Противотежестите се освободиха. Тежките камъни се спуснаха в тунели от двете страни на шахтата и възетата с невероятна скорост започнаха да се навиват на метални макари. Пилотът чу как нещо се издига нагоре към него. Каменните блокове се отместиха и четвъртият камък изскочи на повърхността.

Хоукър го видя само за миг, защото светът потъна в тишина, а после всичко изчезна в ослепително бял блясък.

69.

Хоукър осъзна, че е дошъл на себе си и че следователно е жив, когато кърпата в главата му стана прекалено силно, за да може да го понася. Свести се проснат по гръб на каменистата земя, с някаква кърпа върху очите.

Тишината му се струваше пълна — тъкмо обратното на онова, което си спомняше.

Опита се да помръдне, но установи, че е прекалено болезнено.

— Хоукър? — повика го някой. — Чуваш ли ме? — Гласът беше нежен, но тревожен. Гласът на Даниел.

Успя да раздвижи ръка и се опита да я вдигне към кърпата, ала силите му не стигнаха дори за това.

Даниел смъкна кърпата от очите му.

Отначало видя само сенки, светли петна и очертанието на лицето ѝ. Постепенно погледът му се фокусира и се появиха детайли. Тя беше мръсна, но Господи, колко бе красива!

— Какво стана? — Думите застъргнаха в гърлото му, сухи като пясък.

— Успя да извадиш камъка — каза Даниел. — Импулсът те запрати на трийсет метра и ти падна във водата.

Хоукър я погледна — дрехите ѝ бяха мокри и кални.

— И ти ме извади, така ли?

— Не исках да се удавиш.

Беше ѝ задължен. Опита се да се надигне и Даниел му помогна.

— Колко време бях безсъзнание?

— Два часа. Вече си мислех, че сме те изгубили.

Намираха се на хълма. Наоколо цареше тъмнина.

— Освен че съм цопнал във водата, случи ли се нещо?

Лейдлоу се усмихна, но в очите ѝ имаше тъга.

— Виж сам.

И му помогна да се обърне.

От кладенеца се издигаха призрачни нишки, светлеещи на черния фон на нощта. Струяха от островчето и се извиваха, едва забележим стълб светлина.

Хоукър ги проследи с поглед нагоре в нощния мрак, където те се разпростираха като искряща бяло-синя пелена. Тя се движеше странно, стичаше се и се огъваше върху себе си. От време на време проблясваше и избледняваше, сякаш е мираж, но после светлината отново се засилваше и цветовете придобиваха по-голяма наситеност.

— Какво е това? — попита той.

— Поляризирани частици в атмосферата. Отвеждат се по магнитните линии и безопасно се изхвърлят в космоса — отвърна Даниел.

— Откъде знаеш?

— Това е полярно сияние. Виждала съм го. Макар че обикновено частиците се спускат към планетата.

— Щитът на ягуара — каза Хоукър.

Тя кимна, ала на лицето ѝ отново се появи предишното тъжно изражение.

Изведнъж пилотът си спомни за Юрий.

Огледа се и видя някакъв мъж. Мъжът седеше и наблюдаваше светлинната пелена в небето. До него лежеше мъничко тяло, завито под сако.

— Той... — започна Хоукър.

Даниел поклати глава.

— Беше прекалено много за него.

Хоукър затвори очи и потисна обзелите го емоции.

— Строполи се на земята в мига, в който се случи — продължи младата жена. — Камъкът на душата изхвърча от ръцете му към кладенеца в същия момент, в който ти политаше в обратната посока.

Даниел замълча, за да овладее скръбта си.

— В основата на черепа му имаше струйка кръв. Дупчица, все едно е улучен със стреличка. Мисля, че късчето камък е било изтръгнато от него по същия начин.

Обзе го пълно вцепенение. Знаеше го още преди да освободи противотежестите. Знаеше какво ще се случи с Юрий, но в този момент осъзна, че ако не го бе направил, е щяло да се случи нещо

много по-ужасно. Утешаваше го единствено мисълта, че Юрий е дал живота си за много хора, навярно милиарди по целия свят.

Жертвоприношението на тялото.

Тази вяра изповядваха маите, християните, юдеите и мюсюлманите. Невинна кръв, пролята за всички. За да идват дъждовете, да расте житото. За да се спаси светът.

Четири дни преди Коледа, в повратната точка на маянския календар, в деня, известен като 4 ахау, 3 канкин, историята отново откриваше истината.

70.

Военноморската болница в Бетезда, щата Мериленд

Четирийсет и осем часа по-късно Хоукър, Даниел и Макартър се върнаха в Съединените щати със самолет на военновъздушните сили, Хоукър за пръв път от над десет години стъпваше на американска земя, макар че досега не бяха видели почти нищо от нея. Проблемите с очите му, секретността на операцията и плътната охрана означаваха линейки, очакващи ги във военновъздушната база „Едуардс“, последвани от няколко дни във военноморската болница в Бетезда.

През това време зрението на Хоукър се нормализира, а Даниел беше подложена на лечение за слабо радиационно облъчване. Оперираха крака на Макартър и най-после взеха адекватни мерки за инфекцията му.

След всичко това Лейдлоу постепенно започна да се изнервя. Освен лечението и дългите, многократно повтарящи се разпити, тримата бяха затворени в стаите си. Искаше ѝ се да се срещне с Мор, да види Макартър и най-вече да разговаря с Хоукър. Но до този момент не можеше нито скришом да се промъкне покрай часовия на вратата ѝ, нито да го убеди да си затвори очите.

Арнолд Мор дойде на четвъртия ден от нейния „плен“. Изглеждаше така, все едно петнайсет рунда се е боксирал с някой шампион.

— Какво е станало с теб, по дяволите? — попита тя.

— Не успях да взема един завой в Албакърки — пошегува се някогашният ѝ партньор, след което ѝ разкри истината, обясни ѝ своята теория за изкривените магнитни линии и ѝ разказа как едва не се е стигнало до Армагедон. — Вълната все пак засегна света. Трите камъка и енергията, останала в имплантирания в Юрий фрагмент, я притъпиха и канализираха излишъка, но из цялата страна имаше прекъсване на електрозахранването, както и отвъд океана — от Камчатка до Бомбай. Ако не бяхме успели, щеше да е много по-тежко.

— Наистина ли бяхме толкова близо до война?

— Размина се, понеже повечето сателити не бяха засегнати — отвърна Мор. — Президентът използва горещата линия и успя да ги убеди, че вълната е природно явление, обаче това едва ли щеше да подейства, ако не можеха да ни наблюдават, за да са сигурни, че не изстрелваме ракети срещу тях.

— Децата не си взимат поука — цитира Даниел. — Може би вече ще си вземат.

— Да се надяваме.

— А сега?

Лицето му грейна.

— Ами, например твоят безстрашен началник може да получи някаква награда, може би даже Нобелова, за революционната си нова теория върху действието на земното магнитно поле. Как ти звучи по-добре, теорема на Мор или аксиома на Мор?

— Първото — усмихна се тя.

— Ще го имам предвид.

— Искам да се махна оттук — каза Даниел.

— Разбира се. Но първо ще дойде да те види един човек. И си помислих, че ще искаш да облечеш нещо подходящо за срещата с президента на Съединените щати. — И ѝ подаде пазарска торба, пълна с дрехи от апартамента ѝ.

Тя я взе и я отвори. Нямахше да е по-развълнувана дори ако торбата беше пълна със злато.

Мор се обърна към вратата.

— Къде отиваш?

— Да намеря Макартър и да го освободя от временните му служебни задължения. После ще се видя с Хоукър. Това е дълга история, но все пак трябва да му напиша един доста голям чек.

Даниел поклати глава.

— Той няма да го приеме.

— Заслужил си го е.

— Ще се включа наполовина. Нали се отнася за моето освобождаване.

Мор кимна.

— Най-последно трябва да му се случи нещо хубаво — строго каза тя.

— В най-скоро време — отвърна Мор и я остави.

Даниел насочи вниманието си към торбата и разгледа избраните от него дрехи. Беше се справил изненадващо добре.

След четири дни в болницата Хоукър започваше да свиква. Харесваше му да натиска бутона и да моли за нови възглавници, още вода с лед или допълнителна порция. Не разбираше защо толкова много хора се оплакват от болничната храна — тук беше отлична. А и е чудесно да ти я поднасят в леглото.

След петнайсетото повикване сестрата му се намръщи и той я попита:

— Да не би да имате друга работа?

— Предостатъчно — тросна се жената и му тикна в ръцете бутилка вода. — Ето — прибави и му подаде листове и клипборд. — Освобождават ви от служба. Ще се срещнете с господин Мор в заседателна зала.

Пет минути по-късно Хоукър мина покрай група агенти от Секретната служба и влезе в залата, където завари Макартър и Даниел. Тримата се прегърнаха, най-после заедно.

— Какво става? — попита пилотът.

— Ще идва президентът — съобщи му Лейдлоу.

— Трябва ли да го харесваме? — Хоукър повдигна вежди.

— Какво искаш да кажеш? — учуди се Макартър.

— Отсъствах дълго, не съм гласувал за никого след Перо през двехилядната.

— Перо не се кандидатира през двехилядната — възрази Даниел.

— Аз го вписах — поясни Хоукър. — Буш, Гор? — Поклати глава и потрепери, сякаш са го побили тръпки.

След малко вратата на заседателната зала се отвори и влязоха двама агенти от Секретната служба. Последва ги президентът, придружен от Арнолд Мор и Байрън Стекър.

Тримата пациенти се изправиха.

— Седнете — каза Хендърсън и се настани до масата.

Хоукър забеляза, че по лицето на Мор има следи от контузии. Освен това директорът на НИИ видимо накуцваше. Въпреки това изглеждаше в несравнимо по-добро настроение от Стекър.

Президентът Хендърсън им изказа благодарност — от свое име и от името на народа. После им изложи версията, публикувана постепенно и на части.

— Според нашите официални комуникета тази катастрофа е избегната в резултат на съвместните усилия на Съединените щати, Мексико, Русия и Китай. Естествено, любителите на конспиративни теории не са на себе си от този случай и съвпадението с пророчеството на майте, но ние твърдим, че системата е разработена преди единайсет години, след слънчево изригване с подобни, макар и по-слабо изразени последици, и че съвпадението с два̀сет и първи декември е чиста случайност.

— Предполагам, че почти никой не вярва — каза Макартър.

Президентът сви рамене.

— Конспиративните теории са процъфтяваща индустрия. Добре поне, че не се налага да им отпусваме държавни заеми.

Археологът се засмя.

— Нямаше да е зле, ако можехме да намерим начин да отдадем дължимото на народа на майте, на тяхната религия. Те са съхранили тази легенда жива в продължение на хилядолетия. Като се има предвид какво са преживели, след като европейците стигнали до Америка, майте са запазили вярванията си, което ни помогна да избегнем катастрофата.

Хендърсън явно си отбеляза да се погрижи за това и заяви тържествено:

— Несъмнено сте прав. Непременно ще го обсъдим с нашите мексикански партньори.

Следващия въпрос зададе Даниел.

— А Саравич? Къде е той?

— След като му бе оказана медицинска помощ го освободихме.

— Къде е? — настоя тя.

— Пътува с полет на Бритиш Еървейс до Лондон и оттам директно за Москва — отвърна президентът.

— А после?

Загрижеността и се долавяше по-ясно, отколкото възнамеряваше. Но тя беше разказала на Хоукър какво се е случило. Че Саравич я е спасил и двамата заедно са спасили него. Че брат му е спасил Юрий от руската Научна дирекция и после от ледена смърт в полярния кръг. И следователно бяха спасили всички тях. И в двата случая братята бяха нарушили дадените им заповеди. Техни хора.

— Не се тревожете за него — успокой я Хендърсън. — Иван Саравич е герой на руския народ. И също като вас тримата, герой на целия свят. Според изтеклата от нас информация неговите хора са загинали в битката с Кан и армията му, но неговите действия са били жизненоважни за унищожаването на тази армия, което си е чистата истина. И съм убеден, че Иван Саравич ще стане известна личност в родината си, ще се радва на дълъг живот и почести.

Даниел се отпусна. Изглеждаше удовлетворена и обнадеждена.

— А ние? — попита Макартър.

Този път отговори Стекър:

— Във вашия случай е съвсем просто. Първо, ще положите клетва да пазите случилото се в тайна по силата на Закона за борба с шпионажа от хиляда деветстотин четирийсет и девета година. Според него...

— О, спестете ми всичко това? — Професорът махна с ръка. — Вече ми се е случвало. Наясно съм. Нямам никакво намерение да се върна в университета от едногодишна творческа отпусака и да обявя, че съм работил като шпионин, че съм бягал от наемни убийци и съм разнасял вълшебен камък, който е спасил света.

Замълча за миг, после прибави:

— Макар че навярно би трябвало. Сигурно пак ще ме пуснат в отпусака, този път по здравословни причини, свързани с психическото ми състояние.

Хоукър едва не се засмя. Смехът толкова силно напираше в него, че трябваше да положи максимални усилия, за да се овладее. Ако човек лично не беше участвал във всичко това, истината щеше да му се стори прекалено абсурдна, за да повярва.

Седящият Насреца им Хендърсън се усмихна и се обърна към Стекър.

— Мисля, че можем да зачеркнем тази точка от дневния ред.

— А Хоукър? — атакува Даниел като опитен адвокат.

Мор реагира пръв и пилотът предположи, че има допълнителни съображения, несъмнено свързани с ЦРУ. Нямаше проблем. Ако изобщо получише шанс да се пребори, сега беше моментът.

— Уговорена е сделка — съобщи директорът на НИИ.

Преди Хоукър да успее да отговори, Лейдлоу скочи в негова защита.

— Няма нужда от никаква сделка. Искам да кажа, Господи, какво би могъл още да ви дължи той?!

— Нищо — призна Мор. — Всъщност, доколкото разбирам, той е получил голяма сума. Достатъчно, за да не дължи нищо на никого.

Погледна Хоукър и добави:

— Ако бях на твое място, щях да взема парите и да изчезна. И нямаше да работя нито ден до края на живота си.

Хоукър се наведе напред.

— А ако случайно не искам?

Мор повдигна вежди.

— Тогава можеш да получиш пълно опрощение. Или имунитет на всички равнища, придружен от писменото извинение на ЦРУ за ситуацията, в която са те поставили преди години.

Докато той говореше, Стекър се въртеше на стола си, но не понечи да оспори казаното.

— В замяна на какво?

— На твоего съгласие да продължиш да работиш като агент на Съединените щати през следващите пет години.

— Под прикритие — доизясни Хоукър. — В ЦРУ ли?

— Не, в НИИ.

Пилотът го погледна изненадано.

— Не си длъжен да приемаш — намеси се Даниел. — Все още можеш да намериш онзи свой плаж.

Да, все още можеше. И къде щеше да го отведе това? Отново сам. Тя не беше споменала, че ще дойде с него.

— Има едно условие — продължи Мор.

„Само едно ли? — помисли си Хоукър. — Наистина страхотна сделка“.

Директорът на НИИ се прокашля и на Хоукър му се стори, че търси подходящите думи.

— Освен всичко останало, твоего особено положение на нещо като изгнаник те прави невероятно ценен. Както разговаряхме тримата при закрити врати, ти притежаваш уникално предимство в целия свят. Можеш да ходиш на места, на които никога не бихме могли да пратим агент, можеш да проникваш в организации, в които е невъзможно да се внедрим без подготвяна поне десет години легенда. За да си най-полезен за нас, трябва да запазиш това си положение.

Мор отново се прокашля.

— С други думи, трябва да се преструваш, че все още бягаш. Което означава, че се налага да напуснеш Съединените щати в рамките на двайсет и четири часа.

Думите се забиха в сърцето му като нож. Той погледна Даниел. Не беше сигурен.

— Дайте ми няколко часа да си помисля.

— Имате ги — заяви президентът.

С това срещата приключи. Стекър напусна веднага като мърмореше нещо под нос. Хендърсън се ръкува с тримата герои и замина с агентите от Секретната служба. Мор остана да поговори с Лейдлоу, преди да си тръгне.

Накрая Хоукър, Макартър и Даниел останаха сами и се спогледаха.

— Какво ще правиш? — попита Хоукър професора. — Може би и ти трябва да постъпиш в НИИ. Тъй де, щом искат да вземат мен, трябва да са съвсем отчаяни.

Археологът се засмя.

— Не, благодаря. Имам син и дъщеря, и двамата са наследили очите на майка си. Ще им отида на гости и ще остана, докато ги докарам до побъркване. Дори може пак да се направя на Черния Мойсей.

Хоукър се засмя. Даниел също се усмихна.

— Най-малкото ще мога да разказвам на внуците си страхотни истории, докато са още малки, за да ми вярват — прибави Макартър.

Лейдлоу го прегърна.

— Обаждай се.

— Непременно — обеща той.

После се ръкува с Хоукър и двамата се прегърнаха.

— Не се забърквай в неприятности — посъветва го пилотът.

— На добър час — отвърна Макартър. — Каквото и решение да вземеш.

След като професорът си тръгна, Хоукър се вгледа в очите на Даниел. И за миг потъна в тях.

— Е, какво ще правиш? — попита тя.

— Не знам. Ще ми помогнеш ли да реша?

— Да.

— Трябва да отида да си събера багажа, преди сестрата да го е изгорила — каза Хоукър.

— Имаш багаж?! — изненада се тя.

— Имам едно-друго.

Даниел се усмихна.

— Добре. Тогава ще се чакаме долу.

Даниел се върна в стаята си, радостна, че си тръгва, развълнувана от възможността да се завърне в свободния свят.

Докато си събираше вещите, вратата се отвори. С периферното си зрение тя зърна букет цветя.

— Можете да ги дадете на друг пациент — весело каза Лейдлоу.
— Аз си отивам.

— Чудесно — отвърна мъжки глас.

Глас, който не можеше да сбърка.

— Маркърс? — Тя рязко се обърна към бившия си годеник. —
Какво... Какво правиш тук?

Изглеждаше добре, в страхотна форма. Сериозен, както винаги.

— Изнудих Арнолд — отвърна той. — Исках непременно да те видя.

— Защо? Не, не исках да кажа това. Просто... Тъкмо си тръгнах.
Щях да дойда да те видя утре.

Усещаше, че равновесието ѝ е нарушено. Беше имала намерение да се срещне с него веднага щом я изпишат от болницата, но не го очакваше да дойде. Колебаеше се как да реагира. Не се чувстваше готова. Единственото, което успя да каже, беше:

— Подстригал си се.

— Няколко пъти. Минаха осем месеца.

Маркърс се приближи и се прегърнаха. Даниел все още не знаеше какво да каже.

Хоукър благодари на сестрата, че не е изхвърлила часовника и химикалката му, с които се изчерпваше багажът му.

— Той не работи — каза тя и посочи часовника.

Хоукър знаеше. Циферблатът беше напукан, стрелките бяха замръзнали в точния момент на импулса. По причини, които се затрудняваше да обясни, той не искаше да се раздели с него.

Часовникът бе доказателство за случилото се. Доказателство, че човек може да направи добро за другите въпреки ужасяващата цена.

— За мене работи — отвърна пилотът.

Сестрата му отправи поглед, който загатваше, че се е оказал още по-луд, отколкото си е мислила. Хоукър излезе от стаята и закрачи по коридора.

Даниел седеше на леглото. Маркът седеше до нея и я държеше за ръка. Толкова познато и в същото време толкова странно усещане.

— Случиха се толкова много неща — каза тя. — Не знам откъде да започна.

— Кой те отвлякоха? — попита Маркът.

Тя понечи да му отговори, но думите заседнаха в гърлото ѝ. Той вече не работеше в Института, нямаше право да знае.

— Ясно — въздъхна Маркът. — Пак старата песен.

Даниел го погледна с очи, молещи за разбиране.

Той явно разбра посланието.

— Нося ти нещо. Знаем, че не се държах добре, когато замина, но нали сега си тук...

И извади от джоба си кутийка за пръстен.

Даниел не протегна ръка да я вземе.

— Знаем, че се карахме за работата ти и за това, че пак се връщаш — продължи той. — Но сега, след като всичко приключи, каквото и да си правила, няма да допуснем пак да се стигне до онези скандали.

Маркът беше прав, но тя имаше нужда от малко време.

— Марк, тогава ти казах много жестоки неща — започна Даниел. — Сърдех ти се, че не ме подкрепяш.

— Не исках да отиваш, защото се тревожех за теб и не ми харесваше, че ме изоставяш. Тъй че и аз имам също толкова голяма вина.

Може би времето наистина променяше нещата и най-после казваха нужните думи, а не се стремяха просто да спечелят спора.

— Знаеш, че може да се получи — прибави той. — Знаеш, че беше хубаво, преди да се поддадем на самолюбията си.

Маркът отвори кутийката. Естествено, диамантът бе съвършен.

По пътя за асансьора Хоукър мина покрай сестринския пункт и получи цял куп усмивки.

— Хубав ден, а? — попита той.

— Ами да, тръгвате си — отвърна една от сестрите. — Готвим се да го отпразнуваме.

Хоукър не можа да не се засмее.

Кочи се на асансьора и слезе на първия етаж. Оттам отиде в стаята на Даниел. Чу я да разговаря с някого и надникна вътре. Седяха на леглото и се държаха за ръце.

Изненадан, той бързо се отдръпна. Почувства се като натрапник и заотстъпва. За да се блъсне право в Арнолд Мор.

Мор го погледна, подмина го и погледна през откренатата врата, после се обърна.

— Кофти момент — отбеляза Хоукър.

— Нещата имат дълга предистория. Ако бях на твое място, щях много да внимавам — посъветва го директорът на НИИ.

Пилотът стисна зъби. Когато хората са под напрежение далеч от дома си, понякога се случват разни неща, но в нормалния свят е различно. Отчаяно му се искаше да поговори с Даниел, да й каже какво изпитва, въпреки че тя и без това знаеше или се досещаше за повечето. Ала до какво щеше да доведе това? Даниел си тръгваше от болницата и се готвеше за последен заход към нормалния живот, живот без кръв, смърт и опустошения на всеки ъгъл. Точно както я бе посъветвал. Как сега да я помоли да не го прави, по дяволите?

— Добре че не си на мое място.

Мор кимна, пхна ръце в джобовете си и огледа коридора. После попита:

— Взе ли решение?

— Да, съгласен съм — реши точно в този момент Хоукър. — Пращай ме където трябва.

Мор бръкна в джоба на самото си и извади портфейл.

— Вътре има инструкции, както и нови документи. Навън те чака кола и билет за международното летище в Маями, откъдето ще вземеш друг самолет.

Хоукър впери очи в него. Променяше си мнението за този човек. Предполагаше, че през следващите пет години ще водят много спорове, но поне знаеше, че може да му има доверие.

— Ще ти върна парите — каза той — Когато изтекат тези пет години.

— С лихва ли? — попита Мор.

— Едва ли.

Мор сви рамене.

— Струваше си да опитам.

Хоукър взе документите и го предупреди:

— И гледай да не я замесиш пак в нещо.

— Един път стига — увери го Мор.

Пилотът кимна и неохотно тръгна към вратата в дъното на коридора.

— Предай й сбогом от мен.

— Непременно — обеща директорът на НИИ.

Даниел извади пръстена от кутийката. Фасетите отразиха светлината и заискриха почти като бразилския камък. Беше ужасно красив. Ала красивите неща вече не й въздействаха. Всъщност никога не й бяха въздействали. Тя му го подаде.

— Не ми се сърди.

Сърдеше й се, разбира се. Но това нямаше значение — тя беше решила нещо в Сан Игнасио, още преди да целуне Хоукър, нещо, свързано с това, че трябва да се живее за бъдещето.

— Върнах се в НИИ, защото трябваше — продължи предишната тема тя. — Но и защото исках.

— Защо? — попита Маркърс.

— Ти харесваш своя живот. Обичаш да преподаваш, обичаш приятелите си и университета. Допада ти консултантската работа, лобистката фирма. Но за мен тези неща не означават нищо.

— Ще свикнеш с тях.

— Не искам с нищо да свиквам.

Маркърс дълбоко си пое дъх и извърна поглед, сякаш се опитваше да се овладее.

— Не те съжалявам — рече Даниел. — Ти имаш почти всичко, което исках. Ранеха те и едва не умря, и вместо да се завреш в някоя дупка, продължаваш да живееш и да строиш своя империя. Единственото, което ти носи болка, съм аз.

— Невинаги е така — убедено заяви той.

— Да, невинаги. Но изобщо не бива да е така. Ако остана и живея твоя живот, вечно ще негодувам, защото мястото ми не е там. А ако продължа да работя в НИИ, ти вечно ще се тревожиш за мен и ще си спомняш за случилото се с теб. Не искам нито едното, нито другото.

— А какво искаш?

— Не знам — откровено призна Даниел. — Но няма да се откажа да търся, докато не открия.

Видът му показваше, че е готов да премине към преса по цялото игрище, да положи всички усилия, за да промени решението ѝ, ала не го направи. Прибра пръстена, затвори кутийката и се изправи. Последва дълго мълчание.

— Печелиш — каза накрая той.

— Никой не печели — възрази Даниел.

Маркът се наведе към нея, тя го прегърна и той си тръгна.

Тя го проследи с поглед. Знаеше, че пак го е наранила, но имаше чувството, че най-после е постъпила правилно за всички, включително за себе си. След малко събра останалия си багаж и излезе в коридора, където завари Мор.

— Добре ли си? — попита той.

— Да. — За пръв път от доста време беше сигурна в това. — Добре съм.

— Видях Маркът да си отива. Няма ли да се прибиращ вкъщи?

— НИИ е моят дом.

Мор се усмихна.

— Къде е Хоукър? — Даниел се огледа.

— Замина.

Сърцето ѝ сякаш спря. Това бе невъзможно. Ако Хоукър потънеше в мъглата, можеше никога повече да не го намери.

— Майтапиш се. Спомена ли къде отива?

— Не — отвърна Мор. — Но ще се обади, когато пристигне.

— Какво искаш да кажеш?

— Той прие сделката — поясни директорът на НИИ.

— Сериозно?

— Аха. Виж сега, трябва ми някой, който да осъществява връзката с него. Някой, който може да го контролира или да гледа да не се забърка в нещо. Мислех си за Карсън, Паломино или...

Даниел го изгледа свирепо.

— Само да си дал тази работа на друг! Направо ще те убия!

— Ами... — престори се на уплашен той. — Понеже не мога да си позволя разходите около погребението... Ще я възложя на теб.

71.

Хеликоптерът „Бел Джетрейнджър“, с който пътуваше Хоукър, прелетя над блатата на Южна Флорида и се спусна към пистата в един далечен ъгъл на международното летище в Маями.

От НИИ или ЦРУ бяха съобщили местонахождението му на Държавния департамент — съставна част от легендата, която щеше да поддържа сега. В резултат маршалската служба на САЩ и ФБР несъмнено вече го издирваха, може би дори в Маями. За да запази легендата си, трябваше да продължи да бяга. Е, беше свикнал.

Докато вертолетът кацаше, Хоукър гледаше през прозореца равните простори на Флорида. Беше топло и влажно, съвсем различно от ледения Вашингтон. Слънцето залязваше, отново гигантско оранжево кълбо, потъващо в мъглявото небе.

Според последните преценки полюсите щяха да възстановят нормалното си положение след трийсет и седем дни и подобно явление едва ли щеше да се наблюдава през следващите пет хиляди години.

Междувременно внимателно следяха появилото се над Централно Мексико сияние и бяха струпали там внушителни количества военна техника, но всички страни се бяха съгласили, че при невежа намеса има опасност от евентуална повреда на устройството.

Пренесоха Юрий в Сан Игнасио и го погребяха на осветена земя, мъченик, неизвестен на по-голямата част от света. Навярно така, и трябваше.

Хеликоптерът кацна в центъра на площадката и пилотът посочи един стар товарен самолет оттатък рампата.

Хоукър се ръкува с него, взе раницата си, скочи на асфалта и тръгна към четирийсетгодишния ДС-8 със сменени двигатели.

Въпреки че самолетът нямаше отличителни знаци, мъжете, които стояха до него, определено бяха бивши военни. Ветерани с трийсет години служба, ако се съдеше по вида им, по обветрените им уверени лица, късо подстриганата им сива коса и стоманените им очи.

Хоукър се насочи към тях.

— Вие трябва да сте нашият пътник — каза капитанът.

Хоукър кимна.

— Казвам се Самюълс — представи се ветеранът, стисна му ръката и посочи другия мъж. — Това е Хали, моят втори пилот. И за Бога, не ни казвайте името си, после ще трябва да ни подлагат на шестмесечно промиване на мозъка, за да го забравим.

Хоукър се усмихна — в тези хора имаше нещо невероятно позитивно. И явно им бяха казали, че пътникът им е от добрите.

— Какъв е планът? — попита той, предполагаше, че е организирано нещо.

— Ще ви закараме където поискате — отвърна Самюълс. — Имаме гориво за шестнайсет хиляди километра и във всички посоки ни чакат танкери, в случай че това не ви е достатъчно.

Капитанът кимна на запад.

— Обаче трябва да побързаме. Инструктирани сме да излетим преди залез-слънце, със или без вас. Тъй че, който и да сте, нямате никакво време.

Хоукър хвърли поглед през рамо — слънцето тъкмо докосваше хоризонта. Ако не грешеше, агентите на ФБР бяха по петите му, нечия блестяща идея да не му позволят да промени решението си. Нямахше проблем, той и не се канеше да го променя.

— Да вървим.

— Къде?

— Ще ви кажа, когато реша.

Капитанът кимна и се качиха на борда.

Пътническият салон на този самолет не се отличаваше особено много от товарен отсек, затова Хоукър се настани на подвижната седалка зад пилотите и закопча предпазния колан. Двамата започнаха предстартова проверка и поискаха разрешение за излитане.

Няколко минути по-късно ревет на двигателите оповести началото на рулирането и големият ДС-8 потегли по трикилометровата бетонна ивица.

След като оставиха зад себе си три четвърти от пистата, самолетът най-после се откъсна от земята.

Старата машина се издигна уверено, въпреки че кабината се тресеше и тракаше. Хоукър изпита усещане за кинетична енергия, за свобода и набиране на инерция.

Вече живееше в нов свят. Предишният беше мъчителен и опустошителен, ала той бе излязъл от другата страна. Години наред не се беше чувствал истински жив, но сега имаше цел, нещо като мисия.

Колесниците се вдигнаха и самолетът продължи да набира скорост. Хоукър се заоглежда, проучи кабината, голите хидравлични кабели и жици, обточващи стените, нервюрите, стрингерите и металната обшивка, уредите и осветлението.

Не беше сигурен какво му готви бъдещето, ала щеше да се втурне насреща му, също както се носеше напред в момента, обгърнат в нещо осезаемо.

Човешката част от машината.

ЕПИЛОГ

Пустинята на Невада, три месеца по-късно

Арнолд Мор слезе от сивата бронирана кола с герб на военновъздушните сили на САЩ на вратата и отправи поглед към откритото пространство пред него. Същата гола пустош, каквато беше видял по време на пътуването от военновъздушната база „Грум Лейк“ до Юка. С една малка разлика. Тук естественият вид на пустинята не се нарушаваше от кратери на бомби, камари останки или безкрайни изпитания на нови оръжия.

Над белезникавите солни равнини в далечината се вдигаше мараня, зад тях се извисяваха скалисти планини с шоколадовокафяви склонове, сякаш потъмнели от парещото слънце.

За негова изненада гледката му се стори красива, величествена, внушаваща благоговение.

Докато ѝ се възхищаваше, от колата слезе още един мъж. Натаниал Ахига.

— Готов ли сте да се поразходим? — попита Мор.

— Всъщност мисля, че се катерих достатъчно — отвърна физикът.

— Този път няма да има стълби — обеща Мор.

Следван от Ахига, той тръгна по лъкатушна пътека, която се виеше по ерозиралия склон и се изкачваше на петдесетина метра.

— Реших, че няма да е зле да го видите — отбеляза директорът на НИИ. — В известен смисъл идеята е ваша.

— Моя ли? — учуди се ученият.

Мор кимна.

— Да. Трябваше да реша какво да правим въз основа на онова, което са ни пратили от бъдещето. Вие ми казахте, че било обратното. Че не нашите потомци са искали да направим нещо, а са се отзовавали на наша молба. Затова реших, че е най-добре да им пратим послание. За всеки случай.

Стигнаха до билото. Пред тях зееше кръгъл изкоп, дълбок трийсет метра, на чието дъно се издигаше висок тънък обелиск, лъщящ като полирано сребро.

— Оставяте им знак — каза Ахига.

— Маите ги наричали стели — поясни Мор. — Според Макартър те извайвали такива релефи около повечето си по-големи паметници. Нашият е направен от подсилен титан, покрит с пласт прозрачен кевлар за защита, но принципите са същите.

Посочи обелиска. Знаците по повърхността се виждаха ясно.

— На стените с лазер са гравирани по-важните подробности от случилото се. На четири езика — английски, руски, китайски и от уважение към онези, които са съхранили легендата жива, с маянски йероглифи.

— Братството на ягуара — отбеляза Ахига.

Мор кимна. Членовете на малката секта бяха пренесли истината от Южна Америка в джунглите на Юкатан и съседните райони. Бяха запазили тайната за камъните, предавайки я по възможно най-добрия начин, тласкани от чувствата, внушени им от самите камъни.

В известен смисъл Мор, Даниел и Макартър също бяха станали членове на Братството. Докато мислеше за това, Мор намираще много от собствените си решения за ирационални, въпреки че в крайна сметка се бяха оказали отчаяно необходими.

Кой знае защо, бе изпитвал удовлетворение и облекчение, докато бе гледал как лазерът гравира йероглифите в стените на обелиска: знаеше, че прави всичко възможно да предаде посланието.

Дали се дължеше на влиянието на камъните и тяхното въздействие върху мозъчната му химия, или просто на собственото му чувство за дълг?

Не знаеше. И накрая реши, че няма значение. Други определено бяха помогнали и без такава намеса, например Хоукър и вождът Ахига.

Тази мисъл го подсети и Мор се обърна към учения и каза:

— Благодаря ви. За онова, което направихте.

Възрастният индианец поклати глава.

— Аз би трябвало да ви благодаря, че ми дадохте шанс да помогна на света.

Мор виждаше нещата по друг начин, ала разбираше какво иска да каже физикът.

Големият кран до изкопа завъртя пълната си с пръст кофа над него и я изсипа вътре.

— Защо го заравят? — попита Ахига.

— По същата причина, по която пазим всичко в тайна — отвърна Мор. — Не сме сигурни, че светът е готов да го разбере. Но по този начин хората, които се нуждаят от тази информация, ще трябва да я открият стотина години преди да решат да направят нещо по въпроса.

Ученият го погледна въпросително.

— Деветдесет и пет процента от ерозията в тази долина се дължат на вятъра — поясни директорът на НИИ. — Тя напредва с изключително постоянни темпове. След около хиляда години по-голямата част от хълма ще бъде отнесена и обелискът ще започне да се показва на повърхността.

Ахига погледна към голата равнина.

— А ако няма кой да го види?

— Има още три такива, по един в Русия, Китай и Мексико. Освен това всеки обелиск има атомен часовник с предавател като онези на космическата сонда „Вояджър“. Ако никой не ги открие в необходимия срок, обелиските ще започнат да излъчват сигнал, за да привлекат някого. Вътре в най-различни формати е записано всичко, което знаем за камъните.

Физикът пъкна ръце в джобовете си и отново се загледа към пустинята. Изглеждаше доволен.

— Симетрия — каза той. — Те ни пращат четири камъка, които излъчват сигнали. Ние им пращаме четири, които правят същото. Харесва ми.

И на Мор му харесваше.

— Някакви притеснения? — попита Ахига.

— Хиляди — отвърна Мор. — Тревожа се за всичко, което правя. Но това тук... — Той посочи с ръка изкопа и бавно потъващия под пръстта обелиск. — Натаниал, това е първото послание, което пращам и за което съм сигурен, че ще бъде получено.

Издание:

Греъм Браун. Черното слънце

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2011

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“

Компютърна обработка: ИК „Бард“ Десислава Петкова

ISBN: 978-954-655-256-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.